ÉLJÜK AZ IGÉT

CHIARA LUBICH
és más keresztények

ÉLJÜK AZ IGÉT

CHIARA LUBICH
és más keresztények

RÓMA 1980

Olaszból fordította: Bartóky Zsuzsa

A fedőlapot Szokoly György tervezte

Egyházi jóváhagyással

Készült Dario és Ugo Detti nyomdájában.
Via Girolamo Savonarola, 1 - I - 00195 Roma

ELŐSZÓ

« Megértettük, hogy a világnak szüksége van az evangélium gyógyító erejére, mert egyedül a Jó Hír képes elvezetni arra az életre, amelyre vágyódik. Ezért éljük mi az « élet igéjét ». Átadjuk magunkat, hogy az ige testet öltsön bennünk, olyan mértékben, hogy megtestesült élő igékké váljunk » a világ számára (Ch. Lubich: Parola di vita, *Roma, 1975.38.l).*

Így számol be Chiara Lubich arról az alapvető intuícióról, amely a fokoláre mozgalmat megszületésétől kezdve elvezette ahhoz a gyakorlathoz, hogy tagjai hétről-hétre vagy hónapról hónapra kiválasztanak az Evangéliumból egy-egy mondatot, és azt megpróbálják életre váltani. A kiválasztott mondathoz magyarázatot is készítenek, amelyet eleinte kézzel másoltak le, később a mai napig egyre növekvő példányszámban nyomtatnak ki, hogy mindazok számára, akik velük együtt Isten szava szerint akarnak élni, folyton kéznél legyen: táskájukban, íróasztalukon, ágyuk mellett, és állandó ösztönzést adjon az ige tettekre váltásához.

Ez a gyakorlat néhány évtized alatt az egész világon úgy elterjedt, hogy messze túlhaladta egy mozgalom kereteit. Korunkban milliók élnek, akik közelebbi kapcsolatba kívánnak kerülni Krisztussal a Szentírás által. Milliók értették meg, hogy nem elég csupán hallgatniuk vagy elemezniük a Szentírás szavait, hanem sokkal inkább életté kell váltaniuk azokat (Jk 1,22; Mt 7, 24). És milliókat döbbentett meg a lehetőség, a meghívás nagysága: Isten igéje mag, amely ki akar kelni bennünk (vö. Iz 55,11; Lk 8,4), hogy Isten igéje élő ige, amely által az örök Ige meg akar testesülni bennünk (vö. Jn 14,21-24).

Így ma a világ minden táján egyre több ember él, aki a Szentírásra alapozza lelki életét, vagy még konkrétebben, aki egy-egy hónapig a Szentírás egy meghatározott mondatát próbálja tettekre váltani a hétköznapi élet körülményei között. Ezt abban a meggyőződésben teszik, hogy Jézus szava « lélek és élet » (Jn 6,63), s hogy — amint a szentek példája igazolja — egyetlen

szentírási mondat életre váltása kiindulópontja lehet az egész élet krisztusi megújulásának.

A fokoláre lelkiséget élőket kezdettől fogva jellemezte az is, hogy megbeszélték egymással azokat a kegyelmi tapasztalatokat, amelyekre Isten szavának tettekre váltása közben tettek szert. Ez a gyakorlat ugyancsak széles körben elterjedt az egész világon.

A tapasztalatok elmondása egyesek számára az újdonság erejével vagy meglepetésével hatott, noha a lelki élet nagy mesterei (bizonyos feltételek mellett) mindig is buzdítottak erre. Avilai Teréz írja: « Megdöbbenéssel kell megállapítanunk, hogy a vallásos emberek, sőt a szerzetesek között is természetes az, hogy világi hiúságokról, sőt helytelen dolgokról is szívesen beszélgetnek, de « ha valaki Isten szolgálatára adja magát, vagy erről beszél, akkor felzúdulnak. Azt hiszem, hogy maga a sátán igyekszik így intézni ezt az ő szempontjából nagyon fontos dolgot, hogy azok, akik igazán szeretni akarják Istent, ezt annyira titkolják, míg másokat arra bír, hogy tisztességtelen vonzalmaikat is annál nyiltabban vallják meg. Én azt tanácsolnám a mélyebb lelkiéletet élni akaróknak, hogy igyekezzenek más magukfajta emberekkel barátságot kötni és érintkezni, hogy beszéljék meg egymással azokat az örömöket és szenvedéseket, amelyekkel a lelkiéletben találkoztak. » (Szent Teréz itt konkréten a belső imáról ír.) « Mert ha valaki jó szándékkal beszél ezekről a belső dolgokról, erősen hiszem, hogy hasznára lesz azoknak, akik hallgatják, és a beszélőben is növekszik a szeretet azáltal, hogy továbbadja másoknak Isten ajándékait » (Önéletrajz, *VII.*)

E tapasztalatok elmondása természetesen nem a belső élet feltétel nélküli « kiteregetését » jelenti, még kevésbé a jótettekkel való dicsekvést, vagy az azokban való tetszelgést, hanem Isten megtapasztalt világosságának és örömének továbbadását (vö. Róm 1,3). « Úgy hiszem — írja Lisieux-i Szent Teréz —, ha egy apró virág beszélni tudna, elmondaná, hogy mit tett érte a jó Isten, és nem próbálná jótéteményeit eltitkolni. Boldog, hogy elmondhatja mindazt, ami benne szép, mert tudja, hogy ami jó van benne, azt Isten irgalma tette » (« A » Kézirat, *Bevezető*).

A tapasztalatok elmondásának egy — a mondottakkal összhangban levő — jellegzetes formája alakult ki. A beszélő egyén többnyire azt mondja el, hogy ő miként próbált az isteni szó útmutatása szerint élni és cselekedni, és hogy az igéből táplálkozó élet Isten kegyelméből milyen « gyümölcsöket hozott ». Vagyis

a tapasztalatok időben körülhatárolt, rövid történetek megfogható, konkrét eseményekről, amelyekben Isten kinyilatkoztatta magát és cselekedett. A konkrét és életszerű beszámolók — amint évtizedek tapasztalata igazolja — bátorítást, teljesebb keresztény életre való indítást jelentenek a hallgatók számára, mert azt tanúsítják, hogy az Evangélium valóban tettekre váltható, és Isten valóban működik igéje által.

E könyv tizenhárom « élet igéjét » tartalmaz Chiara Lubich magyarázatával és tapasztalatokkal. A tapasztalatokat nem aszerint választottuk ki, hogy mennyire jelentősek, hanem ellenkezőleg, mindennapiságuk miatt. Olyanokat választottunk, amelyek arról beszélnek, hogy az Élet nem többféle: ugyanúgy alakul a nagy, mint a kis dolgokban, egyformán lelkesíthet mindenkit a képviselőtől a családanyáig, ugyanúgy megőrzi eredetiségét és erejét legkülönbözőbb országokban. Részben ezért nem jelöltük meg — a különleges esetektől eltekintve — honnan, milyen társadalmi környezetből vagy országból származnak az itt idézett történetek. Így mindenki előítélet nélkül átélheti az elbeszélő konkrét helyzetét, és ily módon részesedhet abban a világosságban, amelyet az megkapott. Bizonyára lesznek olyanok, akiket egyik vagy másik élmény, szempont érzékenyebben fog érinteni. Előfordulhat az is, hogy valamelyik tapasztalat első olvasásra meglepő vagy talán megbotránkoztató lesz. Bárcsak senki se állna meg ezeknél a benyomásoknál, hanem ellenkezőleg megkeresné az olvasottakból azt, ami kis világosságot gyújtott benne, és megpróbálna aszerint cselekedni. E könyvnek ez az igazi célja.

E hosszú előszó befejezéséül hadd idézzük még egyszer Chiara Lubichot. « Az idő múltával a Szentírás sok igéjét éljük, és így ezek lelkünk örökre megmaradó kincsévé válnak.

Feladatunk csak egy: életünk jelen pillanatában váltsuk életre Isten igéjét. Ezt mindannyian meg tudjuk tenni, bármilyenek legyenek is körülményeink, hivatásunk, korunk, nemünk, hiszen Jézus minden ember világosságául jött a világba. Ezen egyszerű módon újraevangélizálhatjuk lelkünket és vele együtt a világot...

Élő evangéliumokká, élő igékké, másik Jézusokká kell lennünk! Csak így szeretjük Őt igazán, és így utánozhatjuk Máriát, a Fény és az Ige Anyját, az élő igét. (I.m. 30.)

Nekünk nincs más könyvünk, nincs más tudományunk, nincs más művészetünk. És benne élet van. És aki ezt megtalálja, az nem hal meg! »

1

ARANYSZABÁLY

« Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük. Ez a törvény és a próféták » (Mt. 7, 12).

Szomjaztál-e már valaha a végtelenre? Érezted-e valaha szívedben az emésztő vágyat, hogy átöleld a mérhetetlen mindenséget?

Vagy más szavakkal: voltál-e már magadban elégedetlen azzal, amit csinálsz és azzal, ami vagy?

Ha így van, akkor boldogan fogod felfedezni azt az életszabályt, amely elvezet téged az áhított teljességre s ami nem hagyja, hogy félig elfecséreld napjaidat...

Van az Evangéliumnak egy gondolkodásra késztető mondata, amelyet ha csak egy kicsit is megértünk, ujjongással fogadunk. Sűrítve megtaláljuk benne mindazt, amit az életben tennünk kell. Összefoglalja mindazokat a törvényeket, amelyeket Isten az emberi szív mélyébe vésett.

Hallgasd meg: « *Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük. Ez a törvény és a próféták* » (Mt. 7,12).

Az ilyen mondatot nevezik « aranyszabálynak ».

Krisztus mondotta így, de már előzőleg ismerték az egész világon. Benne volt az Ószövetségben. Ismerte már Seneca és Keleten a kínai Konfuciusz. És még sokan mások. Már ebből is látszik, hogy Isten mennyire fontosnak tartja: azt akarja, hogy minden ember életének ez legyen az alapszabálya.

Szívesen olvassuk, — úgy hangzik, mit egy jelszó.

Hallgasd meg még egyszer: « *Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük.* »

Így szeressük minden felebarátunkat, akivel a nap folyamán találkozunk. Képzeljük magunkat az ő helyzetébe, és úgy bán-

junk vele, ahogyan szeretnénk, hogy velünk bánjanak, ha helyükben lennénk.

A bensőkben lakozó hang, Isten hangja rávezet majd arra, hogyan találjuk meg a szeretet legalkalmasabb kifejezését.

Éhezik valaki? — Én magam vagyok éhes — gondoljuk, és adjunk neki enni.

Igazságtalanságot szenved? — Én vagyok, aki elszenvedem!

Eltévelyedett és kétségek gyötrik? Mintha velem történne. És mondjunk neki vigasztaló szavakat, osszuk meg vele gondjait. Ne nyugodjunk meg, amíg azt nem látjuk, hogy lelke megkönnyebbült és megszűntek kétségei. Hiszen szeretnénk, ha velünk is így bánnának.

Ismerek valakit, aki nyomorék? Annyira akarom őt szeretni, hogy szinte saját testemben és szívemben érezzem fogyatékosságát. A szeretet fog majd rávezetni a legmegfelelőbb magatartásra, amely által megéreztethetem vele, hogy ő nemcsak egyenértékű másokkal, hanem a kegyelem segítségével még több is náluk, hiszen mi keresztények tudjuk, milyen nagy értéke van a szenvedésnek.

Így cselekedjünk mindenkivel, anélkül, hogy bármiféle megkülönböztetést tennénk rokonszenves és ellenszenves, fiatal és öreg, barát és ellenség, honfitárs és külföldi, szép és csúnya ember között... Az Evangélium szava *mindenkire* vonatkozik.

Szavaim talán egyszerűnek tűnnek, de micsoda változást kívánnak! Mily messze vannak megszokott mindennapi gondolatainktól, cselekedeteinktől!

Bátorság! Meg kell próbálnunk.

Egy ily módon eltöltött nap felér egy élettel. És estére nem ismerünk magunkra. Valami soha nem ismert öröm áraszt el bennünket. Erő költözik belénk. Isten velünk lesz, mert Ő azokkal van, akik szeretnek.

Napjaink így válnak teljessé.

Néha talán csökken a lelkesedésünk és kísértést érzünk arra, hogy elbátortalanodjunk, hogy abbahagyjuk az egészet. És vissza szeretnénk térni korábbi életünkhöz...

Csak ezt ne! Bátorság! Isten megadja nekünk a kegyelmet.

Kezdjük mindig újra.

Ha kitartunk, észre fogjuk venni, hogyan változik meg körülöttünk lassanként a világ.

Megértjük végre, hogy az Evangélium a legcsodálatosabb élet hordozója, fényt gyújt a világban, ízt ad létünknek, magában hordozza minden problémánk megoldását.

És nem nyugodhatunk meg mindaddig, amíg nem közöljük rendkívüli élményünket másokkal is: barátainkkal, akik megérthetnek minket, rokonainkkal és mindazokkal, akik felé ösztönzést érzünk arra, hogy elmondjuk.

És íme, újjászületik a remény.

« *Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük.* »

Chiara Lubich

HA BETEG LENNÉK

C. előfizetett egy képesújságra. Miután elolvasta, minden héten odaajándékozta egy szociális otthonban élő öreg néninek. Egyik nap eszébe jutott, hogy az újságba beleteszi az Élet Igéje elmélkedését. Néhány nap múlva, amikor megint meglátogatta a nénit, megkérdezte, elolvasta-e az újságot. « Az újságot nem, de a benne lévő üzenetet igen! » — válaszolta a nénike s nagyot ütött az asztalra: «Ez igen, ez aztán a lényegről beszél! Így kell élnünk!» Majd hozzátette: « Kétszer is elolvastam. Utána felmentem az emeletre A. -hoz, aki betegen fekszik. Jóideje nem volt már erőm, hogy lépcsőt járjak, de azután eszembe jutott, hogyha én lennék beteg, milyen jól esne, ha a többiek meglátogatnának. Sikerült felmásznom a lépcsőn! Utána még egyszer és aztán többször is! Felolvastam az üzenetet A.-nak és elhatároztuk, hogy együtt fogjuk élni az Élet igéjét. »

J.V.

AZ ELTÉVESZTETT MEGRENDELÉSEK

Némi bizonytalankodás után én is elhatároztam, hogy élni fogom az Élet Igéjét. Eleinte többször is vereséget szenvedtem, mert mindig a döntő pillanatban kerekedett felül bennem az önzés és a gőg.

Később azonban megértettem, hogy ha sikerül legyőznöm a nehézségeket, szokatlan élményben lesz részem. Nagy segítség volt számomra az Élet Igéje.

Egy magáncégnél dolgozom, ahol számtalan alkalom kínálkozik arra, hogy éljem az Élet igéjét. A számítástechnikai központhoz vagyok beosztva. Mint végállomásra ide érkezik be az átvizsgálandó iratok sora. Ezek ellenőrzésének elmulasztása esetén véget nem érő tévedések és elírások kezdődnek. Előfordul, hogy

ha nem is mindig saját hibámból, de közvetlen felettesem előtt gondatlannak tűnök. Megtanultam tehát, hogy alaposan utánanézzek a megrendeléseknek, mielőtt számláznának, hogy a számla hibátlanul kerüljön ki a cégtől. Ha hibát fedeztem fel, mindig büszkén, elégedetten mutattam meg a főnöknek: ily módon viszont ártottam a kollégáimnak...

Áprilistól kezdve azonban megváltoztam. « Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük ». Ahelyett, hogy rögtön az irodafőnökhöz fordulnék, most a tévesen kitöltött megrendeléseket odaviszem ahhoz, aki írta őket, hogy javítsa ki.

Az irodafőnök igen csodálkozott, amiért nem jut el hozzá többé egyetlen elhibázott megrendelés sem. Most viszont a hivatalban egészen más légkör uralkodik.

B.S.

ARANYSZABÁLY

Három óra van már; a fejem még vizes és sietve el kellene mennem hazulról, mert délután rengeteg dolgom van. Csöng a telefon. Ahogy felveszem a kagylót, rögtön ideges leszek: tudom, hogy aki felhívott, már máskor is hiába keresett, és én örültem, hogy nem kellett beszélnem vele. Valóban nem rokonszenves ember, már régen nem találkoztam vele, és nem is akarom viszontlátni. Előttem áll minden hibájával, amelyek idegeimre mennek; erőszakosságát hasonló magatartással viszonzom. Most meg itthon talált és kénytelen vagyok beszélni vele.

Találkozni akar velem. Mindjárt azt felelem, hogy éppen most megyek el hazulról és nem tudom, lesz-e időm. Eközben a telefon vonala megszakad. Jobb is így, — gondolom magamban, — talán ő tette le a kagylót, bár ezt nem tartom lehetségesnek.

Idegesen újra elkezdem a hajamat szárítani. Közben gondolkodom: ha ő szakította meg a beszélgetést, rendben van, de ha a vonal magától szakadt meg, akkor azt hiheti, hogy én tettem le a kagylót. Igaz, nem akarom látni, de azért mégis!

S ekkor hirtelen eszembe jut: « Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek... » Bizonyos, hogy nem szeretném, ha mások így bánnának velem. Ő beszélni akar velem, mert problémái vannak. S ha nekem lennének kétségeim és segítséget kérnék

valakitől, az meg becsapná előttem az ajtót, mert nem vagyok rokonszenves? Eszembe jut, mennyit szenvedtem, amikor egy barátnőm nem is olyan régen otthagyott.

Erőt veszek magamon, megkeresem az illető számát a telefonkönyvben és felhívom: « Te tetted le? nem? — akkor, úgy látszik, megszakadt a vonal ». Ez a közeledésem jól esik neki s találkozót kér. Másnapra beszéljük meg.

A következő huszonnégy órában néha eszembe jut, hogy látnom kell és majdnem utálatot érzek, de aztán az Élet Igéjére gondolok és megnyugszom.

Amikor eljön a találkozás órája, elszorul a gyomrom, mielőtt odaérnék, — de ha én lennék az ő helyén? És mindarra a szeretetre gondolok, amit én kaptam másoktól, amikor bajban voltam. Így igyekszem kedvesen köszönteni. Leülünk egy kávézóban és elmeséli, mi történt vele az elmúlt években: csalódások érték, meghalt az apja, anyja megbetegedett, ő maga pedig válságba jutott. Nyugodtan meghallgatom, végül ő is megnyugszik. Csodálkozik, hogy nem látom el tanácsokkal, hanem azt mondom neki, hogy saját magában fogja megtalálni a választ problémáira; már érett, komoly embernek tartom és nem olyan éretlennek, mint egykor hittem. Azt hiszem, megérezte azt a bizalmat, amit belé helyeztem, mert most megbékéltnek látszik.

« Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük... ». Az Evangéliumnak ez a mondata mindennap segítséget nyújt az újrakezdéshez. Abban a pillanatban, amikor ridegen akarok bánni egy munkatársammal, vagy távol akarom tartani magamat valakitől, arra gondolok: ha velem is így bánnának? Biztosan rosszul esne.

Ma este hallottam, hogy egy barátnőm édesanyja, aki már hónapok óta kórházban fekszik, most még külön ápolásra is szorul: megerőltető, nem könnyű feladat, mert súlyosan beteg. Ha meggondolom, talán nem is bírnám ki; magam is rosszul lennék, ha három órán át ilyen súlyos beteget kellene ápolnom. De íme, az Élet Igéje: ha anyámnak lenne szüksége külön ápolásra, kihez fordulnék, ha nem barátaimhoz?

Elhatározom, hogy elmegyek: a hivatalban egy nap szabadságot kérek és a délelőttöt a kórházban töltöm a beteg ágya mellett. Néha ugyan kicsit félek ettől a feladattól, de nem törődöm vele: holnap « új » napot kezdek!

L.D.

KÉT CRUZEIROS

Egy édesanyának két cruzeirosa volt. Elment otthonról, hogy vásároljon valamit ebédre gyerekeinek. Útközben azonban eszébe jut, hogy a közelben lakik egy beteg asszony. Meglátogatja. A betegnek se ennivalója, se orvossága, semmije sem volt. Az édesanya nézegeti a két árva cruzeirost: « Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek... ». Elsiet, hogy megvegye a beteg asszonynak szükséges orvosságot és elviszi neki. Azután hazamegy. Otthon senkit sem talál. A gyerekeket egytől-egyig (pedig tizen vannak) meghívták a szomszédba ebédelni, ahol valakinek a születésnapját ünnepelték.

(Brazilia)

BUTA KÉRDÉS

Ndimből gyalog hazafelé tartva az úton találkoztam egy férfivel, aki egyáltalán nem hasonlított emberi lényhez. Mikor megláttam, úgy megijedtem, hogy vissza akartam fordulni. De eszembe jutott az Evangélium szava: « Ne féljetek...! » Erőt vettem magamon és megelőztem az embert, amikor halkan megszólalt: « Bácsika, bácsi! » Megálltam. « Napok óta nem eszem, adj egy kis pénzt! » — kérte. Összesen 200 frankom volt az utazásra. Azt mondtam neki, hogy nincs pénzem. De aztán az Élet Igéje hatására meggondoltam a dolgot és a kezébe nyomtam 100 frankot. Hálásan megköszönte.

Két nappal később újra találkoztam ezzel az emberrel ugyanazon az úton. Most nem volt nálam pénz. Csak két mogyorót adtam neki a táskámból.

Mellettem megállt egy alak, aki egy buta kérdést tett fel: « Talán testvéred ez az ember? » Azt feleltem neki: « Igen! » S ez az alak úgy ment el, hogy hangosan gúnyolódott rajtam.

Marc
(Elefántcsontpart)

HÁZKUTATÁSI PARANCS

A plébánián más lányokkal együtt dolgoztunk, hogy készüljünk az Anyák napjára. Három rendőr lépett be azzal, hogy engem keresnek. Házkutatási parancsot hoztak, s azonnal velük kellett mennem vidéki kis házunkba, mivel bátyámat lopással vádolták. A szomszédok mind kíváncsian néztek bennünket. Mialatt bátyám autóját kutatták át, az országúton megállt a tá-

volsági busz, és sok helybeli szállt le a munkából hazatérőben. Közülük nem egy megállt, hogy lássa, mi történik. A föld alá szerettem volna süllyedni, de emlékeztem a szavakra: « Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük ». A rendőrök, a bátyám, a szomszédok, a falumbeliek... ha igaz keresztény akarok lenni, az ő helyükbe kell képzelnem magam és szeretnem kell őket.

Meghallgattam bátyámat, aki továbbra is hangoztatta, hogy ártatlan. Mindent megtettem, hogy ne akadályozzam a rendőrök munkáját. Köszöntem a falumbelieknek, amikor elmentek, — majd a bátyám mellé álltam, nem rejtőztem el, hogy végig kitartsak vele ebben a kellemetlen helyzetben.

Bensőmben felszabadultnak éreztem magam: nem aggodalmaskodtam, — ellenkezőleg, mindenkit igyekeztem szeretni.

Nagy jövés-menés volt otthonunk és a kinti kis ház között. Az egyik rendőr kezét nyújtotta, amikor egy erős lejtőn le kellett mennem, a másik meg sajnálkozását fejezte ki, hogy miattuk elvesztegetem az időmet és hátráltatnak a munkában.

Idő múltával bátyám és a rendőrök között sem volt már olyan feszült a hangulat.

A házkutatások befejeződtek, semmit sem találtak. Mindnyájan bementünk az őrszobára, hogy bátyámat, mivel ártatlan, szabadlábra helyezzék.

Mikor végre bátyámmal együtt hazafelé tartottunk, csendben megköszöntem Istennek, hogy nem vesztegettem el ezeket az órákat és hogy egyedül csendes jelenlétemmel hozzájárultam ahhoz, hogy egy kis szeretetet adjak ezeknek az embereknek.

N.L.

EL NEM MULASZTHATÓ ALKALOM

Egy idős asszony rokonom magányosan élt, és még jobban megnehezítette saját életét azzal, hogy az embereket és az eseményeket negatívan fogadta. Mindig talált valami bírálgatni valót; amikor beszélt valakivel, tanácsokat osztogatott; végül oda jutottunk, hogy a családban sem nagyon akarták már meghívni. Én is így voltam vele, sőt igyekeztem mindig elkerülni őt.

Egy nap ez az asszony megbetegedett és kórházba kellett vinni. Ő azonban annyira hozzá volt szokva a magányos élethez, hogy a kórházi közösség kínszenvedés volt neki, és amint jobban lett, mindenáron haza akart menni.

Egyedül azonban már nem maradhatott, hiszen az emlékezőtehetsége is megromlott és az orvosnak is gyakran ellenőriznie kellett állapotát. Unokatestvérei messze laktak, míg én egészen közel laktam hozzá: eljött az ideje, hogy jót tegyek vele. Éreztem, hogy ha nem ragadom meg most ezt az alkalmat, hogy éljem az Evangélium szavát: « Amit akartok, hogy veletek tegyenek... » — e szavaknak többé nem lesz értelmük számomra.

Férjemmel egyetértve elhatároztuk, hogy hozzánk jöhet az asszony minden nap ebédelni. Én meg, ha lehet, naponta meglátogatom őt. Egy pillanatra az is eszembe jutott, hogy jelenléte otthonunkban megzavarhatja a békét, de elhessegettem ezt a gondolatot és elhatároztam: szeretni fogom és úgy fogadom el őt, amilyen.

Reggel, amikor átmentem hozzá, felderült az arca. Délben ebéd közben, amint észrevettük, hogy kritizálni akar valamit, rögtön másra tereltük a szót. Azt se bántuk, ha sokszor kellett ugyanazt a történetet végighallgatnunk, mert bizony nem emlékezett arra, hogy már elmondta. A gyerekek is megszerették. Észrevettük, hogy a néni kezd lassan megváltozni; napról napra derűsebb lett, abbahagyta a bírálgatást, sértődöttséget. Néha még mesélt is a gyerekeknek. Nekünk igen nagy örömünkre volt, hogy jobbkedvűnek látszott; igyekeztünk is a kedvében járni. Két hónapon át igazán nagyszerű volt a hangulat otthonunkban... azután idős rokonom egészségi állapota ismét súlyosbodott és kétheti kórházi tartózkodás után csendesen meghalt.

Isten segítségével sikerült egy kis boldogságot adni valakinek élete utolsó hónapjaiban: nem köszönhetjük meg eléggé Jézusnak. Az Ő szavaiban mindig megtaláljuk a megoldást minden problémánkra.

I.P.
(Svájc)

A NYUGDÍJ

Ma reggel a postahivatalban sorban álltam, hogy fölvegyem az e hónapra szóló nyugdíjamat. Figyelmes lettem az előttem álló nálam sokkal idősebb asszonyra; csupa szomorúság volt az arca, egész testében reszketett a gyengeségtől.

Erőt vettem magamon és beszélni kezdtem hozzá. Igyekeztem vigasztalni és Istenről beszéltem. Néhány perc múltán a

postahivatalból kilépve ugyanarra az autóbuszra szálltunk és az a szegény asszony hirtelen összeesett és meghalt. Utoljára én beszéltem vele Istenről!

Éljük az Élet Igéjét, ne veszítsünk egy percet sem!

Egy nyugdíjas asszony
(Anglia)

« MOST MÁR VAN HOZZÁ BÁTORSÁGOM! »

Örömmel éltem az « aranyszabály » szerint.

Egy reggel, amikor otthon takarítottam, egy szegény asszony becsöngetett és alamizsnát kért. Mindig ki szoktam nyitni az ajtót és adok valamit, — úgy éreztem, Isten áldása van ezen a cselekedeten. De azon a reggelen olyan gondolatom támadt, amilyen még soha: « Te lehetnél ennek az asszonynak a helyében! » Beengedtem a lakásba, elnézést kérve, hogy még nincs minden rendben és enni adtam neki, miközben magam is haraptam valamit; közben nekem is megjött az étvágyam!

Az asszony beszélni kezdett, lassan felengedett és megvallotta, hogy gyereket vár. Megtartsa, vagy elvetélje? Semmi mást nem akartam, mint szeretni és teljes odaadással meghallgatni ezt az asszonyt. Csak ennyit mondtam neki: « Ma barátnőre találtam! » « Én is » — válaszolta. Majd hozzátette: « Most már van bátorságom világra hozni a fiamat ».

F.S.

A LISZT

Egy édesanya, miután ebédet adott fiának, észreveszi, hogy már csak kevés ennivaló maradt estére. Egy asszony kopogtat az ajtón. Kér valamit, hogy gyermekének enni adhasson, aki aznap még nem evett. Éppen dél volt. Az édesanya elgondolkozik: « Hogyan adjak neki? Hiszen csak annyi van, amennyi a fiamnak elég ma estére! » Majd eszébe jut: « Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük » és odaadja az asszonynak a maradék lisztet. Este a fia pénzzel tér haza, amire az anya nem számított, s ekkor így szólt: « Ime a Gondviselés, az Evangélium tényleg igazat mond ».

T.C.
(Brazilia)

NÉGY SZEM EPER

Ma ebéd közben, amikor a gyümölcsöt ettem, észrevettem, hogy papa a tányéromon lévő epret nézi. Megértettem, hogy szeretett volna enni belőle. Négy szem epret a tányérjára tettem, mert az Evangélium mondatára gondoltam: « Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük ».

Egy nyolcéves fiú

2

SZERESSÉTEK ELLENSÉGEITEKET

« Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót haragosaitokkal. Azokra, akik átkoznak benneteket, mondjatok áldást, és imádkozzatok rágalmazóitokért. » (Lk 6, 27-28).

« *Szeressétek ellenségeiteket* ». Ez igen! Ez aztán tényleg feje tetejére állítja gondolkodásmódunkat és egy csapásra megváltoztatja életünk eddigi menetét!

Miért is titkoljuk: valamiféle ellenségünk, kicsi vagy nagy, mindannyiunknak van.

Talán ott él a szomszéd lakás ajtaja mögött, annak az ellenszenves, összeférhetetlen asszonynak a személyében, akit legszívesebben mindig elkerülnék, amikor velem együtt akar beszállni a liftbe...

Vagy az a rokonom, aki harminc évvel ezelőtt megsértette apámat, és azóta nem köszönök neki...

Az az iskolatársad, aki mögötted ül a padban, és te rá sem nézel, mióta egyszer beárult a tanárnál...

Az a lány, akivel együtt jártál, de aztán faképnél hagyott másvalakiért...

És az a kereskedő, aki becsapott téged...

Vagy azok, akiknek más a politikai felfogásuk és emiatt ellenségünknek nyilvánítjuk őket.

S ma vannak olyanok is, akik az ellenséget az államban látják és erőszakkal akarnak fellépni képviselői ellen.

Amint vannak olyanok is — ahogyan mindig is lesznek —, akik a papokat tartják ellenségüknek és gyűlölik az Egyházat.

Nos, mindezeket és még sok mindenki mást is, akiket ellenségnek nevezünk, *szeretnünk kell.*

Szeretnünk kell?

Igenis, szeretnünk kell őket! És ne hidd, hogy elég a gyűlöletet valami szelídebb érzésre változtatni.

Itt többről van szó.

Hallgasd meg, mit mond Jézus: « *Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót haragosaitokkal. Azokra, akik átkoznak benneteket, mondjatok áldást, és imádkozzatok rágalmazóitokért.* » (*Lk. 6, 27-28*)

Lám, Jézus azt akarja, hogy a rosszat a jóval győzzük le. Olyan szeretetet kíván tőlünk, amely konkrét cselekedetekben nyilvánul meg.

Itt felmerülhet a kérdés: miért ad ilyen parancsot nekünk Jézus?

Az igazság az, hogy Jézus azt akarja: úgy cselekedjünk, mint az ő Atyja, Isten, aki « felkelti napját jókra és rosszakra, esőt ad igazaknak és bűnösöknek. »

Ez a valóság. Nem vagyunk egyedül a világon: van mennyei Atyánk és hozzá kell hasonlóvá válnunk. Sőt, Isten jogosan várja el tőlünk ezt a magatartást, mert amikor még ellenségeként bűnben éltünk, Ő *elsőként* szeretett bennünket, hiszen elküldte Fiát, aki kínhalált halt mindannyiunkért.

« *Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót haragosaitokkal...* »

Jól megtanulta ezt a leckét a kis Jerry, egy washingtoni néger fiú, aki magasfokú intelligenciája miatt egy különleges osztályba került. Itt azonban rajta kívül csak fehér gyerekek voltak. Akármilyen intelligens volt is, nem tudta megértetni osztálytársaival, hogy egyenlő velük. Fekete bőre miatt magára vonta minden gyerek gyűlöletét, annyira, hogy karácsonykor, amikor az osztálytársak kölcsönösen megajándékozták egymást, Jerryt kihagyták. Meg lehet érteni, hogy Jerry sírvafakadt. Hazamenet azonban Jézusra gondolt: « Szeressétek ellenségeiteket... » Édesanyja beleegyezésével ajándékokat vásárolt s ezeket nagy szeretettel kiosztotta « fehér testvérei » között.

« *Szeressétek ellenségeiteket, imádkozzatok rágalmazóitokért...* »

Milyen rosszul esett Elisabettának, egy firenzei lánynak, hogy egy csapat vele egykorú fiatal kigúnyolta, mivel misére ment! Vissza akart ugyan vágni, de aztán inkább rájuk mosolygott és a templomban sokat imádkozott értük. Mise után megint feltartóztatták és megkérdezték, miért viselkedik így. Megmagyarázta

nekik, hogy aki keresztény — mint ő is —, annak mindig mindenkit szeretnie kell. S ezt olyan mély meggyőződéssel mondta, hogy tanúságtételének meglett a jutalma: a következő vasárnap mindegyiküket ott látta a templomban, méghozzá az első sorban, amint feszülten figyelnek.

Látjátok, így fogadják be a fiatalok Isten szavát. Ezért *nagyok* ők Isten előtt.

A mi életünkben is vannak olyan kapcsolatok, amelyeket talán jó lenne tisztáznunk. Annál is inkább, mert hiszen aszerint ítéltetünk majd meg, ahogyan mi ítélünk másokat. Magunk adjuk Isten kezébe a mértéket, amivel mérni fog bennünket. Vagy talán nem így imádkozunk: « Bocsásd meg a vétkeinket, ahogy mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek »? Szeressük tehát ellenségeinket! Mert csak így lehet megszüntetni a viszálykodásokat, ledönteni az embert embertől elválasztó gátakat és kiépíteni az emberek igazi közösségét.

Hogy mindez nehéz és fáradságos? A puszta gondolat, hogy ellenségünket szeretnünk kell, álmatlan éjszakákat okoz? Fel a fejjel! Nem a világ vége: csak egy kis erőfeszítést kell tennünk, azután Isten hozzáteszi a hiányzó 99 százalékot és ... szívünket elárasztja az öröm.

Chiara Lubich

ISTENBEN GAZDAG SZEGÉNY PEDRO

Északkelet-Braziliában a cukorültetvényeken bizony nehéz a munka a meleg évszakban. Alig lehet elviselni a hőséget. Pedro engedélyt kér a távozásra, nem mintha fáradt volna, hanem mert felesége a kórházban most fog szülni. Nem lesz könnyű szülés, ezt Pedro is tudja. Mindenképpen felesége mellett szeretne lenni; a főnök azonban hajthatatlan: « Este majd elmehetsz ».

Pedro úgy tesz, mintha engedelmeskedne, de már elhatározta magában, hogy mégiscsak elmegy, éspedig rögtön: végeredményben ennyi munkás között ki veszi észre, hogy nincs ott? Ebben tévedett: este, amikor hazatér, már várja a büntetés — két « pribék » úgy megveri, hogy végül elájul.

Mikor kinyitja szemét, Pedro bent találja magát kunyhójában, fölötte a csillagos ég: lerombolták háza tetejét. Fejébe száll a vér: ismeri ő jól azt a két alakot, tudja hol keresse őket, hogy maga tegyen igazságot.

Rövidesen rájuk is akad; ráadásul, amikor meglátja őket, éppen hátat fordítanak neki. Mi sem lenne egyszerűbb, mint lelőni őket és eltűnni a sötétben, — gondolja magában. De ahogy a revolverért nyúl, egy papirlapot is talál a zsebében. Pedronak villámgyorsan eszébe jut a jelenet a fiatalok csoportjával, akik a lapot adták neki s akikkel együtt olvasta: « Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót haragosaitokkal » — ez van ráírva. Igaz, akkor Pedro még nem hitte volna, hogy ellenségei vannak; de azt sem tételezte volna fel, hogy igazi barátokra lel, mint ezek voltak, akik kérték, hogy szeresse minden embertársát, ahogyan ez a csoport fiatal szerette egymást. Úgy tűnt neki, hogy most is körülfogják és visszatartják a kezét. Emlékeztetik arra, hogy újszülött kisfiának az ő munkájára lesz szüksége és nem egy gyilkosság miatt körözött apára.

A revolver máris visszacsúszott a zsebe mélyébe és Pedro a tető nélküli barakk felé tartva, érdes ujjai közt szorongatja a sokszorosított lapot, az Élet Igéjét. Talán soha sem volt enynyire igaz ez a két szó: élet igéje, mint most ellenségei számára, akiknek időt hagyott a gondolkodásra, arra hogy magukba szállhassanak és talán megbánják tettüket. De neki is új életet jelentett: visszaadta a megbocsátás lelki nyugalmát és soha nem tapasztalt örömmel ajándékozta meg.

(Brazilia)

KÉTFÉLE HARC BEJRUTBAN

A libanoni eseményekről nyilvánosságra hozott híradások megdöbbentő vérengzésekről számolnak be, amelyeket hol egyik, hol másik harcban álló fél követ el. A televizióban nem látni mást csak öldöklést és erőszakot, akár a mieink, akár az ellenség részéről. De van egy másfajta krónika is, bár ezt senki sem tartja számon, és ez nemcsak a halálról beszél. Vannak emberek, akik a bombázások közepette is a szeretet szálait szövik, hogy megalapozzák a békét. Ezért minden nap kockára teszik életüket, segélyt nyújtanak egymásnak olyan veszélyek és nehézségek közepette, amelyeket csak az tud elképzelni, aki emlékezetében őrzi az utolsó háború borzalmait.

Néhány barátunk ezekről az eseményekről számol be nekünk: « A bombázások júliusban kezdődtek.. Hét bomba esett a házunkra. Soha sem fogjuk elfelejteni azt az öt napot és öt éjszakát, amit az óvóhelyen töltöttünk. A lakók közt olyan közösségi kapcsolat alakult ki, amilyenre nem volt példa nyolc évi együttélés alatt. Mindenünket közösbe adtuk, a matracoktól, az ennivalótól kezdve egészen a képesújságokig, amelyekkel a megszeppent gyerekek figyelmét kötöttük le. A robbanó bombák zápora alatt a sebesülteket kórházba vittük és a negyedik emeletre is felmentünk, hogy a tüzet eloltsuk. Így alkalom nyílt arra, hogy egymás legjobb oldalát ismerjük meg.

Az utcán a ház előtt gyujtóbombától felgyulladt egyik vendégünk autója. A bombázás alatt szomszédaink közül többen meghaltak. Ekkor a tömeg felkerekedett: a mi negyedünkből százezer emberrel, mi magunk is, a hegyekbe menekültünk és azóta itt élünk. Csodálatos volt látni, amint sokan azon fáradoztak, hogy a menekülteknek helyet találjanak, és mihelyt ezek

letelepedtek, tovább dolgoztak, hogy az újabb bombázások után tömegesen érkező családokat is elhelyezzék.

Az embereken közben erőt vett a szomorúság, a félelem, a bizonytalanság érzése. El lehet képzelni, mennyire megnehezítette a fáradtság, a szoros szomszédságban egy fedél alatt élés kényszere az egymással való kapcsolatokat. Éreztük tehát, hogy testvéries találkozóra van szükségünk, hogy az egységből szellemi erőt merítsünk és közösen tegyük magunkévá mindazt a sok pozitív élményt, amit az elmúlt hónapokban éltünk át.

Először egy kétnapos találkozó megszervezésére gondoltunk, de mindjárt óriási nehézségekbe ütköztünk: a bizonytalan jövő, a két lépésnyire zajló háború; a posta, a telefon nem működik és a meghívókat csak személyesen lehet kikézbesíteni. Szállást nem biztosíthatunk senkinek sem, mivel a tengernyi menekült mindent elfoglalt.

Végül mégis elszánjuk magunkat: a találkozót mindenképpen megrendezzük, akkor is, ha háromszáznál több résztvevőre nem számíthatunk.

Több mint hétszázan jöttek. Nehéz szavakban kifejezni, mit éreztünk az ilyen körülmények között összesereglett embertömeg láttán. « Valami csoda történt »- mondta egy kalandos úton érkező szíriai. Megjegyzendő, hogy a szíriaiak jövetelét levélben lemondtuk, mivel veszélyes helyekről indultak volna el, és a szíriaiakat pillanatnyilag a libanoni keresztények ellenségeinek tartják. « Nem kaptuk meg a lemondó leveleket mondotta —, de elhatároztuk: keljünk útra, Szűz Mária őrködni fog felettünk ».

Hogyan született meg ez a légkör? Bizonyosan az is hozzájárult, hogy mindnyájunkról lekopott a durvaság. A torlódó események, a hozzátartozók elvesztése, az emberéletben és anyagiakban elszenvedett veszteségek..., mindez megtisztította az embereket, és képessé tette őket arra, hogy nagylelkűek legyenek. Ezenkívül a majd kéthónapos menekült-élet a hegyekben rászoktatott minket a mindennapok nehéz problémáinak együttes megoldására.

Néhány konkrét eset. Egy fiatal barátunk, aki nemrég nősült, falangista harcos volt, mert lelkiismerete ezt diktálta. Részt vett a harcokban, lövöldözött s valószínűleg meg is ölt másokat. Amikor azonban megismerkedett a mi csoportunk minden erőszaktól mentes szellemével, megértette, hogy az öldöklés semmit sem old meg. Hogy milyen nehezére eshetett legyőznie magát,

azt csak az tudja megérteni, aki ismeri a szenvedélyes düh és félelem légkörét, amiben ott élnek az emberek. Az ösztönös önvédelem és az ősi hagyományok állítják egymással szembe a különböző csoportokat; de a viszálykodás már olyan pontra jutott, hogy mindenki meg van győződve: erőszakra csakis erőszakkal kell felelni.

Megbízták, kísérjen be egy személyt, akit ki akartak végezni, hogy elrettentő példát állítsanak, — barátunk azonban nem volt hajlandó. « Menj a kereszt nevében »- mondták neki. « Éppen emiatt nem ölhetek meg többé senkit — felelte; elmegyek hozzá, de csak szóban fenyítem meg, és így a megrovásnak még nagyobb hatása lesz ». Így is tett és tettét ezzel magyarázta: « Megértettem, hogy a keresztények azok, akik igazán tudnak szeretni ».

A csata egyre erősödött, de barátunk a barikádokon nem tudott többé más emberekre rálőni: ő, aki azelőtt a csatákban a legkeményebb harcos volt és bátorságával lelket öntött a társaiba. Már csak ezért is nehezére esett ez a mostani megalázó, dicstelen, helyzet. Végül is hátraküldték a konyhába krumplit hámozni. Ez a megaláztatás mindennek ellenére új távlatokat nyitott életének.

Az ilyesfajta polgárháború változó szerencséje gyakran ad alkalmat az egymással szembenálló felek megsegítésére. A legszegényebb keresztény családok legjobb ruháikat adták oda, hogy felruházzák a palesztin menekülteket, akiket az izraeli portyázások késztettek menekülésre. Hogy megértsük ezeknek a jótetteknek értékét, szem előtt kell tartanunk, hogy Libanon e részén éppen a palesztinaiakat tartják az igazi ellenségnek akik a történtekért felelősek.

Újabban a gyűlölet a szíriai csapatok (az ún. « támadást eltanácsoló erők ») ellen fordult, amelyeket a keresztények megszálló csapatoknak tartanak. De ahogyan nem minden német volt náci a világháborúban, úgy nem minden szíriai részes abban, ami jelenleg történik. Például ilyen volt az a néhány szíriai polgári személy, akik a keresztény zónában dolgoztak a viszály kitörése idején. Az öldöklés előre vetette árnyékát. Boutros nevű falangista barátunk napokon át rejtegetett néhányat közülük, majd autóján egy őrhelyig el tudott jutni velük. Az itt őrködő katona azonban tuszként az egyiket vissza akarta tartani, mire barátunk, életét kockáztatva, felajánlotta magát helyette. Végül sikerült meggyőznie az őrt s az átengedte a kocsit.

Egy másik fiatal, ugyanaz, akinek az autóját házunk előtt felgyújtották, egy elsősegélyhelyen odaadással gondozta a sebesülteket. Néhány nap múlva épp idehozták sebesülten azt az ellenséges gerillaharcost, aki azzal dicsekedett, hogy az egész városnegyedet tüze alatt tartotta és azt az autót is ő gyújtotta fel. Rendben bekötözték, ápolták, mintha barátjuk lenne és végül elengedték. Pár nap múlva, amikor a harcokban elesett, megtalálták holttestét, és ugyanez a fiatal volt az, aki eltemette.

Ez a háború valóban mindenkit arra kényszerít, hogy a jelenben éljen, az ideiglenesség dinamikájában, mert senki se tudja mit hoz a következő pillanat. Ennek következtében mindenki hajlamos arra, hogy kizárólag a lényeges dolgoknak tulajdonítson értéket. A kölcsönös segítőkészségnek válik ez javára, amire mindannyian hajlunk mások sokszor halaszthatatlan szükségét látva.

A legutóbbi bombázások után egy szomszédban lakó család szintén a hegyekbe akart menekülni, de az autójuk elromlott. Egy baráti házaspár ekkor a saját kocsiján vitte fel őket a hegyekbe és az éjszakát is ott töltötte. Ez az ő életüket is megmentette, mert másnap, ahogy visszatértek a városba, a lakásukat lebombázva találták.

Egyes esetekben az erős elhatározás, hogy ellenségeiket is szeressük még önfeláldozás árán is, sok életet mentett meg. A hegyekben a katonák betörtek egy házba, ahol egy tucatnyi keresztény menekült húzódott meg. « Ha készek vagyunk életünket is feláldozni — gondolják magukban a keresztények, — akkor most szeretettel vegyük körül és szolgáljuk ezeket a katonákat ». Valóban így is tesznek, még kevés ennivalójukat is felajánlják nekik. Végül az egyik katona, látszólag megrendülten bevallja: « Meg akartunk ölni benneteket, de ti győztetek ».

Sok libanoni elismeri, hogy itt egyidejűleg kétféle harcot vívnak: van a « kis harc », — így nevezik azt a mindenki által látható harcot, amit fegyverropogás közepette változó szerencsével vívnak, hol az egyik, hol a másik fél győzelmével; van azután a « nagy harc » — így hívják azt, amit mindenki belül vív meg, hogy saját magán kerekedjék fölül és képes legyen ellenségeit szeretni. Ezt az utóbbit mindenki megnyerheti ».

G.G.
(Libanon)

Japán vagyok. Négy éve lettem keresztény. Én is el szeretném mondani egy tapasztalatomat.

Nyáron találkoztam egy nagyon egyszerű koreai asszonnyal. Talán, hogy szeretetéről biztosítson, japánul kezdett beszélgetni velem. Kérdésemre, hogy mikor volt alkalma japánul megtanulni, az asszony nyugodt kedvességgel ezt válaszolta: « A koreai japán megszállás alatt ». Abban a pillanatban nem tudtam, hogyan fejezzem ki sajnálkozásomat. Bocsánatot kértem tőle népem nevében. Az asszony csak ennyit mondott: « Mindez már elmúlt. Most egy dolgot kell tennünk, — szeretnünk kell egymást ».

M.K.
(Japán)

A NAGYAPA KABÁTJA

Éppen az Élet Igéjéből a « Szeressétek ellenségeiteket » fejezetet gépeltem. A szavak, ahogy az írógépen leütöttem a betűket, semmit sem mondtak nekem, de amikor ahhoz a sorhoz értem: « talán az a rokonom, aki megsértette apámat... » — mintha tükörben láttam volna magam. Abbahagytam az írást. Eszembe jutott, hogy mióta apám meghalt, nem vagyok jó viszonyban nagyapámmal, mert anyámat megrágalmazta és mert barátja volt annak az embernek, aki apámat megölte. Még az is hozzájárult, hogy nagyapám egy másik fiával együtt eladta a mi földünket, ami pedig az én testvéreimet illette volna meg. Az is eszembe jutott, hogy anyám egyszer azt mondta: nagyapám egy kabátot kért tőlünk. Annyira dühbe jöttem, hogy nem is feleltem erre. A nyári szünetben meg bátyám jött ugyanezzel a kéréssel. Megkérdeztem, mi a véleménye, de rögtön hozzátettem a magamét is: « Nincs kidobnivaló pénzem, hogy arra költsem, aki eladta a telkünket. » Bátyám azonban megjegyezte, hogy ha lenne pénze, ő vásárolna egy kabátot nagyapának. Én erre kifakadtam: « Menjetek a pokolba mind a ketten! »

Apám négy éve halt meg, de most hogy elolvastam az Élet Igéjének ezt a mondatát, úgy tűnik, mintha tegnap történt volna.

Három nap és három éjjel másra sem tudtam gondolni. Mintha Jézus ezt mondta volna nekem: « Nem látsz meg engem abban az emberben ». Végül vásároltam egy kabátot és egy nadrágot és elküldtem nagyapámnak.

Most boldog vagyok, mert sikerült eljutnom addig, hogy megbocsássak és elfelejtsem az egész ügyet.

S.F.
(Kenya)

MANŐVER VOLT AZ EGÉSZ

Az iskolában francia tanárnőnk mérges volt az egész osztályra. Többek közt azt mondta, ezután nem fogja megengedni, hogy saját véleményünket hangoztassuk és személyes problémáinkat franciául mondjuk el neki. Két osztálytársam a szünetben elhatározta, hogy ellentámadásba megy át és a falakat telefirkálta, a tanárnő elbocsátását követelve. Nem találtam ezt helyesnek, de fogalmam se volt, mit csináljak.

Istenhez fordultam és kértem, segítsen meg. Majd a két osztálytársamnak, akik időközben az egész osztályt fellázították a tanárnő ellen, igyekeztem megmagyarázni, hogy talán nem a legjobb módszert választották. Ahhoz, hogy a tanárnővel megértessük, milyen hibát követett el, előbb ő magával kellene beszélnünk.

A következő órán a két lázadó mögöttem ült. Egyikük elkérte a fizika könyvemet, amit rögtön kölcsönadtam neki. Később vettem észre, hogy az osztályban felejtettem az Élet Igéjét, a « Szeressétek ellenségeiteket... » fejezetét. Visszatérve látom, hogy éppen azt olvassák. Megkérdezték: « Mi ez? »

A Szentlelket kértem, hogy most segítsen.

Kicsit később, miután már elmagyaráztam társaimnak, miről is van szó, azt ajánlottam, éljünk az Élet Igéi szerint. Elfogadták. Következő reggel megegyeztünk, hogy felkeressük együtt « ellenségünket », hogy kimagyarázkodjunk és igyekezzünk őt valóban szeretni. A tanárnő beismerte, hogy hibázott, bocsánatot akart kérni és végül hozzátette: « Főleg azt köszönöm nektek, hogy olyan szépen beszéltetek velem ».

Most már tanárnőnk is igyekszik az Élet Igéjét követni.

S.K.

A MERÉNYLET

Graziella a nevem. Hat éve ismertem meg Alfredót, akihez férjhez mentem. Alfredo tengerész volt egy olajszállító hajón s így messzi földeket, sok országot bejárt. Nagyon szerette a tengert,

szerette a hajót, amelyen dolgozott, de amint tehette, hazajött, ha csak néhány órára is.

Két évig nagyon boldogok voltunk. S akkor történt a szerencsétlenség Afrikában. Előző este még hazajött repülőgépen. Másnap reggel újra indulnia kellett, de úgy volt, hogy amikor visszajönnek a hajóval Olaszországba, két egész hónapig együtt lehetünk.

De másképp történt. Az afrikai kikötőbe, ahol a hajó le volt horgonyozva, Alfredo repülőn tért vissza. A repülőtérről a kikötő felé barátjával együtt egy kölcsönvett autón utazva, baleset érte őket és az autó a tengerbe zuhant. Valószínűleg, — mint mondták, — Alfredóra hirtelen álmosság jött rá vezetés közben. Barátja szörnyethalt; Alfredo még két hónapot élt a kórházban, aztán ő is meghalt és engem egyedül hagyott.

Minden, amiben hittem, összeomlott körülöttem. Nem voltam többé se feleség, se anya: elvesztettem a gyereket, akit vártam. Alfredo halála után csak lázadozni tudtam. Azt hajtogattam magamban: Nincs igazság, ő harminc éves korában meghalt, míg annyi nyolcvanéves még életben van. Eljártam továbbra is a templomba, de képtelen voltam imádkozni.

Ilyen lelkiállapotban mentem el egy éve arra a találkozóra, amelyet Milánóban tartottak a kis Sportpalotában. (*) Nagy hatást tettek rám azoknak a családoknak a beszámolói, akik az Evangéliumot akarják élni. Lélekben felindultan, de gazdagabban tértem haza.

Újra kezdtem élni. Csatlakoztam az « Új családok » csoportjához. Azóta meg tudom osztani bánatomat velük; megnyugodtam.

Lelki nyugalmamat azonban néhány napja megzavarta egy hír, amit a hajóstársaság ügyvédje közölt velem. Alfredo nem véletlen szerencsétlenség, hanem merénylet áldozata lett. A kocsi azért zuhant a tengerbe, mert bombát rejtettek el benne s az fölrobbant. Az autót valójában másoknak szánták, de a garázsban az őrnek éppen a helyettese volt jelen, aki tévedésből ezt a kocsit adta Alfredónak.

(*) Egyike volt azoknak a találkozóknak, amelyeket Olaszországban és sok más országban rendez az « Új családok » mozgalma, a « Fokoláre » egyik testvérszerve.

Minderről én eddig semmit sem tudtam, holott mások már ismerték a tényállást. Az igazságszolgáltatás az elmúlt négy év alatt nem maradt tétlen. A tetteseket mind letartóztatták. Heten voltak. A garázs őre, aki négy évet ült börtönben, most már szabad.

Az ügyvéd és a konzulátus hivatott engem és Alfredo anyját. Arra akartak rábeszélni, hogy indítsunk polgári pert.

Egy héttel ezelőtt részt vettem az « Új családok » találkozóján, ahol az Élet Igéjének e havi magyarázatát olvastuk: « Szeressétek ellenségeiteket... »

Chiara Lubich a kommentárban még hangsúlyozza is: nemcsak meg kell bocsátanom nekik, szeretnem is kell ellenségeimet. Borzasztó nehéz! Kezembe veszem az Evangéliumot és elolvasom azt a részt, amelyre a magyarázat vonatkozik. « Nektek ezt mondom »..., e szavak hozzásegítenek ahhoz, hogy végleg el tudjam határozni magam a megbocsátásra és arra, hogy szeressem azokat, akik megölték Alfredót. Jézus maga parancsolja ezt nekem: nem tudok nem engedelmeskedni. Anyósom egyetért velem.

Elhatározásunkat közöljük az ügyvéddel, aki azt mondja, hogy a mi bocsánatunk meg fogja menteni a hét tettest a halálbüntetéstől, de oda kell utaznunk, hogy a bíróságon tanúskodjunk.

Anyósom nem meri a repülőútra rászánni magát, engem hatalmaz fel, hogy képviseljem. Így aztán az ügyvéddel együtt kelek útra, táskámban az Élet Igéjével. A helyszínen újraélem azokat a négy év előtti tragikus napokat. Belépünk a törvényszéki terembe. A tettesek mind ott vannak, és engem figyelnek...

Megmondom a bírónak, hogy megbocsátunk nekik. Akarja tudni, mi az oka elhatározásunknak. « Így kívánja a hitem » — válaszolok.

De a mohamedán bíró bizonyosságot akar szerezni afelől, hogy valóban átérzett és kényszer nélküli bocsánatról van szó. Végére akar járni tehát a dolognak. Ekkor előveszem az Élet Igéjét és átnyújtom neki: « Ezért bocsátok meg ». A bíró elteszi a lapot.

Nagy emberségről tesz tanúságot. Megérti a tragédiát, amit átéltem és magyarázatomat végül is elfogadja.

G.

ELLENSÉGEIM? NEKEM NINCSENEK

Újraolvasva Chiara Lubich kommentárját a « Szeressétek ellenségeiteket... »- az Élet Igéjében, feltettem magamban a kérdést: « Ellenségeim?... nekem egyetlen sincs! Mindenkit szeretek és igyekszem még azokkal a nehéz emberekkel is kijönni, akikkel véletlenül összehoz a sors... mindenkit megölelek (képletesen és a valóságban is) ». Mégis, ezek a szavak, amelyeket mindig is ismertem, most új értelmet kaptak. Rájöttem, hogy az Evangélium e szavaitól soha sem hagytam felforgatni életem. Hát akkor mit tegyek?

Még aznap elbúcsúztam barátaimtól, sajnálva hogy az idő ilyen hamar elrepült. Siettem, hogy elérjem a hazafelé tartó vonatot. Nos, ugyanabban a pillanatban, amikor e százszor elismételt, megszokott cselekedeteket végeztem, észrevettem, hogy egyáltalán nem szeretem magát az időt. Hogyan lehetek én « szeretet », ha nem « ölelem át » a perceket is, amelyeket megélek: a szeretteimmel eltöltött legédesebb percektől kezdve, azokig a látszólag kellemetlenebb percekig, mint a mindennapi rutin véget nem érő ideje? Az idő minden percét kell szeretnem — mondtam magamban —, s nem szabad közben a tükörbe nézni. Igyekeztem megtartani ezt egész héten, amikor az Élet Igéje eszembe jutott és valóban, a homlokomon ki is simultak a ráncok.

Új, szerető odaadással figyeltem anyámra, amikor telefonált, hogy részletesen elmondja aggodalmait apámtól való válása miatt. Kolléganőmet, aki bosszús arckifejezéssel ődöngött a telefon körül, egy pillanatig ellenségemnek éreztem, hiszen pontosan ő az, aki munka közben állandóan telefonálgatni szokott. Nehezemre esett, de miután letettem a kagylót, rámosolyogtam és megkérdeztem, megosztaná-e velem ebédemet.

Nekem is vannak tehát ellenségeim, de eddig úgy tettem, mintha nem látnám őket. Most azonban rájöttem, hogy többet tehetek értük a formális átölelésnél — szerethetem is őket! Ez az új valóság, amit a mindennapi életben tapasztalok, néha belső konfliktust okoz. Dehát hogyan, — eltekinteni a veszekedéstől, mindent elviselni — még ez sem elég? S kénytelen vagyok azt felelni magamnak, hogy nem elég a passzív magatartás: többet kell tennem, mert a szeretet aktív és ereje elmozdítja a hegyeket.

Claudia

Félig üres a vonat, belépek a fülkébe és leülök, utánam mások is jönnek s nemsokára megtelik a fülke; nyolcan vagyunk.

Majd minden útitársamat ismerem. Köszönünk egymásnak. Én elkezdem olvasni a könyvet, amelyet magammal hoztam. Egyikük, akit jobban ismerek, kéri, hogy mutassam meg a borítólapot, el szeretné olvasni a könyv címét; Szent Ágoston: « Szent János első levelének kommentárja ». Hangosan olvassa s rögtön gúnyos szavakkal kicsúfolja a vallást, a kereszténységet, az egyházat — általános vidámságot váltva ki. Aztán ezen felbátorodva, közönséges szavakkal vallásellenes támadásba kezd, amihez a többiek is csatlakoznak. Elferdített tényeket, alaptalan híreszteléseket sorolnak fel, tárgyilagosan nézve semmi igazuk sincs. Mindazt, ami nemcsak számomra, de sok másnak is az élet értelme, szent valóság, itt nevetségessé teszik, gyalázzák, gúnyt űznek belőle.

Érzem, hogy rögtön dühbe jövök és durván fogok válaszolni ezekre a támadásokra, amelyek ráadásul még buták is. Magamban azonban hallom: « Szeressétek ellenségeiteket... imádkozzatok rágalmazóitokért »...

Egy pillanat műve és máris magával Jézussal beszélgetek, éspedig hosszasan: « Most jól megmutatom nekik! igazságosnak tartod, hogy imádkozzam értük? Rendben van, imádkozom majd értük, ha templomba megyek, de most... » Mégis, az Ő kétezeréves szavai itt vannak; győzedelmesen átvészelték a századokat és itt vannak kérlelhetetlenül, várnak arra az emberre, aki ebben a pillanatban, ebben a meghatározott helyzetben megéli őket.

Megérzem, hogy Jézus nagyobb helyet akar elfoglalni belső világomban és hallom a szavakat: « Ne zárj be templomokba, ne hidd, hogy csak a kolostorokban van helyem, én itt akarok jelen lenni az emberek között. S ez csak úgy lehetséges, ha te magaddal viszel engem ».

Ránézek arra, aki a támadást kezdte és szellemes, talán csípős megjegyzései folytán a vonatfülkében alkalmi vezetője lett ennek a kis embercsoportnak. Nevetve éppen a végső döfést készíti elő, élvezve az előrelátott, de mégis izgalmas győzelmet. Közben én imádkoztam érte; Jézus nevében az Atyához fordultam őértük. Nyugodtan nézek rá s már ez is kissé zavarba hozza. Megköszönöm szavait. Meghökken, ezt nem várta volna. Elmondom neki úgy, hogy ne csak ő, de a többiek is megértsék, mit váltott ki belőlem magatartásuk, mióta felszálltunk a vonatra.

A hangulat hirtelen megváltozik, mindnyájan csendben figyelnek. Higgadtan mások véleményének tiszteletbentartásáról beszélek nekik s arról, hogy még ha más eszmékben hiszünk is, az egymás iránti nyíltsággal közös utat tehetünk meg és előbbre juthatunk.

Ez a vita, amely egy újabb veszekedéssel végződhetett volna, alig egy óra leforgása alatt úgy fejeződött be, hogy mások megértésére és tiszteletbentartására nagyobb képességet nyertünk. Érzem, hogy Jézus újabb csatát nyert bennem az erőszak, a másokon való felülkerekedés, a vitatkozás vágya fölött.

A vonat fékjének csikorgása félbeszakítja gondolataimat. Megérkeztem, elbúcsúzom új barátaimtól és indulok, hogy leszálljak.

A tolongásban, zajban, amint a tömeg a kijárat felé tódul, úgy érzem magam, mint hal a vízben; boldog vagyok, hogy kapcsolatot létesíthettem és összhangban lehetek azzal a leadóval, amely évezredek mélységéből megállás nélkül küldi a jeleket: « Vettem, kész, de nem zárom ».

V.C.

A RÉGI LIFT

A házban, ahol lakom, olyan lift van, amely vasrácsos ajtóval záródik. A földszinten lakó néni gyűlöli azokat, akik erősen becsapják a liftajtót. Én ezek közé tartozom és többször rámszólt — annyiszor, hogy ennek a néninek én ellensége lehetek. Most azonban eszembe jutott az Élet Igéje és kezemmel visszatartva lassan csuktam be a liftajtót, hogy ne üssön zajt, — remélem minden alkalommal emlékezni fogok erre.

Egy tízéves fiú

MINDENKIÉRT FELELŐS

Az osztályban gyakran rendetlenkedtünk és kölcsönösen egymást vádoltuk, annyira, hogy már barátnőimben is ellenséget véltem fölfedezni. Emlékezetembe idézve az Élet Igéjét, megpróbáltam megértetni velük, hogy mindegyikünknek saját magáért kell felelősséget vállalnia. Meghallgattak, mert sikerült szeretettel beszélnem hozzájuk.

Egy kilenc éves kislány

« SENKI SEM BÁNT VELÜNK ÚGY, MINT TE »

Azon a vasárnapon egy pap a közeli városkába ment, hogy plébános barátját kisegítse. Amikor beesteledett, vihar támadt és a zápor elárasztotta az utakat. Kialudt a villany. Szerencsére már az utolsó mise is véget ért. A pap a minibusszal, amelyen jött, csoportonként hazakísérte az embereket. Az utolsó csoport messze kint egy tanyán lakott. Őket is elkísérte, de visszafelé jövet a kocsi kerekei a sárba süppedtek. Az autó megállt. A lámpát égve hagyva, a pap leszállt, hogy megnézze mit lehet tenni. Ekkor néhány fiatal közelítette meg a kis buszt, majd segítettek azt kitolni a sárból. Éppen indult volna, amikor az egyik fiú a pap hátának szögezett egy pisztolyt: « Ha kedves az életed, adj ide mindent ». Az autólámpa az arcokat nem világította meg. A pap egy pillanatig rémületet érez, majd eszébe jut: « Szeressétek ellenségeiteket... » És adni kezdi egymás után, amit kérnek: a pénztárcáját, az igazolványát, az aranyláncot, amit a nyakán viselt, a kabátját, a nadrágját... és mialatt feléjük nyújtja a tárgyakat, elmondja, hogy ki ő és miért ad oda mindent szívesen. Mindegyiktek élete érdekel engem — mondja, mialatt lekapcsolja karóráját. — Mint káplán, börtönben is dolgoztam, nem szeretném, ha odakerülnétek. Nem szólok senkinek. Itt találtatok az úton, mivel elkísértem az embereket, akik a vihar miatt a templomba szorultak ». Senki se mozdul. Mit akarhatnak még? Most már nem fél a pap. A fiatal bandavezér intésére ekkor egyik a másik után, mindent visszaadnak neki. Mielőtt hátat fordítana, hogy a többiek után menjen, az, aki rászögezte a revolvert, így szól: « Menj! Még soha senki se bánt velünk így, mint te. Köszönöm ».

P.H.
(Brazilia)

A SZAKSZERVEZETI MEGBÍZOTT UTAZÁSA

Bankban dolgozom és évek óta szakszervezeti megbízott vagyok. Nem könnyű feladat, mert az ember akaratlanul is ellenségeket szerez magának. Gyakran előfordul, hogy a tagok, ha nem értenek egyet a szakszervezettel, engem hibáztatnak. És mivel nem hagyom magam, minden rendelkezésre álló érvet felhasználok, hogy jól visszavágjak nekik.

Egy napon a közeli városkába kellett mennem, hogy beszéljek a helybeliekkel, akik közül néhányan tiltakoztak a szakszer-

vezet politikája ellen. Előre sejtettem, mi lesz ebből és szívesen találtam volna valami ürügyet, hogy lemondjam a találkozót. De éreztem: ezt nem tehetem meg, hiszen szeretni éppen azt jelenti, hogy igenis el kell mennem a városkába, és minden igyekezetemmel meg kell hallgatnom az ellenségeskedőket. Az Élet Igéje: « Szeressétek ellenségeiteket... » végleges elhatározásra bírt. Más alkalmakkal ellentétben most nem siettem oda már kész számadatokkal és érvekkel, hanem az volt a szándékom, hogy türelmesen meghallgatom őket. Legnagyobb meglepetésemre az összejövetel végén azt kellett megállapítanom, hogy minden nagyszerűen sikerült. Ezenkívül még az a rendkívüli eset történt, hogy mindnyájan megegyeztünk, anélkül, hogy bárkinek az lett volna az érzése, hogy megtagadta önmagát.

F.N.

EGY EGÉSZ HÓNAPRA LESZ SZÜKSÉGEM

F. kolléganőm a boaista vallásban hisz. Ez a vallás — ahogyan elmagyarázta — minden más vallásnak a szintézise akar lenni. Hogy napi munkánkat békésen végezhessük együtt és mindegyikünk hű maradhasson saját hitéhez, megegyezést kötöttünk: mindig « nyíltak » leszünk egymással. Így aztán F. társnőm figyelmesen hallgatja, amint egyik nap az e havi Élet Igéjéről beszélek neki: « Szeressétek ellenségeiteket ». Neki ez teljesen új, majdnem illogikus kifejezésnek tűnik; másrészt meg, ha jobban meggondolja, nincsenek is ellenségei. Még ha tényleg van is néhány, azok arra kellenek, hogy jól megfontolt alapon támadásba menjen ellenük!

« Én egy elfojtott indulattól szabadulok meg, amikor szeretem őket! » — Ez a válasz szinte akaratom ellenére csúszott ki a számon. Beismerem, de már késő, hogy túl kihívóan beszéltem társnőmmel. Valószínűleg éppen ez a mondat lehet az oka annak a némaságnak, ami ezután a rövid szóváltás után beállt közöttünk. Másnap azonban F. hozzámlép: « Gondolkodtam a te állításodon. Egy egész hónapra lesz szükségem, hogy elérjek odáig! »

Többet nem beszéltünk erről, de amikor munkából jövet, vagy menet összetalálkozunk, boldogabbnak látom és kapcsolatunkból új öröm születik az együttesen vállalt fogadalom miatt.

M.R.H.
(Franciaország)

Jacques-nak a sertéshizlalda több volt, mint munka. Szerette szakmáját, értett hozzá. Reggelente, amint megkezdte a szokott napi munkát, már biztosra lehetett venni, hogy megint valami új, teremtő ötlet érik meg benne. Közben az órák szinte elrepülnek s ő észre se veszi, hogy véget ér a nap. A környék gazdáinak összejövetelein mindig ő a központ. Jacques ezenkívül mélységesen keresztény. Munkáját szívesen végzi, de valójában mindent Istenért tesz. Nem gazdagodott meg, mivel nem kelt versenyre a nálánál szegényebbekkel. Egyik éjjel ellopták legszebb tenyészállatját. Másnap reggel rögtön észrevette. A feltört, üres ólnak támaszkodva az imént elmondott reggeli ima szavai jutottak eszébe és a rövid elmékedés a « tanítványokról ». Jacques Istent jóságos apának képzelte el és így szólt hozzá: « a disznó ugyan eltűnt, de én mégis elégedett vagyok; megbocsátok annak, aki elvitte, mintha nem tette volna. És köszönöm neki, hogy alkalmat adott arra, hogy veled az állattenyésztés gondjairól is beszélhetek ».

M.V.
(Hollandia)

3

ADJATOK
ÉS NEKTEK IS ADNAK

« Adjatok és akkor ti is kaptok: jó, tömött, megrázott és túlcsorduló mértékkel mérnek öletekbe » (Lk 6, 38).

Volt-e már úgy, hogy ajándékot kaptál egy barátodtól és érezted, hogy azt viszonoznod kell? Nem is annyira azért, hogy megszabadulj egy kötelezettségtől, hanem hálával telt igaz szeretetből? Biztosan előfordult már.

Ha veled így történt ez, elképzelheted, mi a helyzet Istennel, aki maga a szeretet.

Ő mindig minden ajándékot viszonoz, amit embertársainknak adunk az Ő nevében. Az igazi keresztények igen gyakran megtapasztalják ezt. És minden egyes alkalommal újra és újra meglepetés ér bennünket, mert az ember soha nem szokik hozzá Isten találékonyságának gazdagságához. Sorolhatnék ezer, tízezer példát, egy egész könyvet írhatnék erről. Akkor láthatnád, mennyire igaz a szentírási hasonlat: « jó, tömött, megrázott és túlcsorduló mértékkel mérnek öletekbe ». Isten viszontajándékának bőségét, Isten nagylelkűségét jelképezik ezek a szavak.

Már leszált az éj Rómában. Egy alagsori lakásban néhány lány, akik az Evangélium tanítása szerint akartak élni, éppen jó éjszakát kívántak egymásnak és aludni készültek. Hirtelen csöngetés verte fel a házat. Ki lehet ilyen késői órában? Egy férfi állt az ajtóban. Végső kétségbeesésében elmondta, hogy másnap családjával együtt kiteszik őt az utcára, mert nem tudja kifizetni a lakbért. A lányok egymásra néztek s néma egyetértésben kinyitották a fiókot, ahol külön borítékban tartották fizetésük maradékát és a közös tartalékot a gáz-, telefon-, villanyszámlára félretéve. Gondolkodás nélkül mindent odaadtak annak az embernek. Azon az éjszakán boldogan aludtak. Érezték, hogy valaki más majd gondoskodik róluk. S tényleg, még hajnalban megszólalt a telefon. « Azonnal jövök taxin » — mondta a már is-

mert férfihang. Csodálkoztak ugyan, hogy taxin jön, de vártak rá. Már a férfi arcán látni lehetett, hogy megváltozott a helyzet. « Tegnap este, ahogy hazaértem, az a hir várt rám, hogy örökséghez jutottam, amire pedig egyáltalán nem számítottam. A szívem azt diktálta, hogy felezzem meg veletek. » Az összeg éppen a kétszerese volt annak, amit a lányok nagylelkűen odaadtak.

« *Adjatok és akkor ti is kaptok: jó, tömött, megrázott és túlcsorduló mértékkel mérnek öletekbe* ».

Tapasztaltad ezt te is? Ha nem, akkor ne feledd, hogy tiszta szándékkal, érdek nélkül kell adni mindenkinek, aki kér, anélkül, hogy bármit is remélnénk viszonzásként. Próbáld meg. De ne azért, mert eredményt remélsz, hanem mert szereted Istent.

Azt feleled: de hiszen nekem semmim sincs.

Ez nem igaz. Ha akarjuk, kimeríthetetlen kincseink vannak: szabad időnk, a szívünk, mosolyunk, tanácsaink, műveltségünk, békénk, szavaink. Azért, hogy meggyőzzük azokat, akiknek van, hogy adjanak azoknak, akiknek nincs...

Erre meg azt mondod: de nem tudom, kinek adjak.

Nézz körül. Emlékszel arra a betegre ott a kórházban; arra az özvegyasszonyra, aki mindig egyedül van? Osztálytársadra, aki évvégi bukása miatt elvesztette minden önbizalmát? Öcsédre, aki még gondoskodásra szorul? Börtönben lévő barátodra? A munkahelyeden veled együtt dolgozó bátortalan, ügyetlen ipari tanulóra?

Bennük vár rád Krisztus.

Tedd magadévá a keresztények új életformáját — hiszen ezzel van átitatva az egész Evangélium — és ez az emberek elszigeteltsége és örökös aggodalmaskodása ellen van. Hagyj fel azzal, hogy a földi javakban keresd a biztonságot és hagyatkozz egyedül Istenre. Ekkor derül majd ki, hogy mennyire hiszel benne és hited megerősödik Isten adományai által.

Logikus, hogy Isten nem azért cselekszik így, hogy meggazdagodjunk. Azért tesz így, hogy mások is utánozzanak minket, amikor látják, hogy a mi adakozásunk nyomán milyen kis csodák történnek. Azért cselekszik így Isten, mert minél többel rendelkezünk, annál többet tudunk adni; mint Isten javainak kezelői — hiszen minden Istené — a közösségben, amelyben élünk, egymás rendelkezésére bocsássuk vagyonunkat, míg mirólunk is el nem mondhatják, mint a jeruzsálemi őskeresztényekről, hogy egyetlen egy se volt közöttük szegény...

« *Adjatok és akkor ti is kaptok...* » E szavakkal Jézus biztosan a mennyei jutalomra gondolt elsősorban, de ami itt a földön történik, az már annak előjátéka és biztosítéka.

Chiara Lubich

NINCS KÖLESÜK

Kis ültetvényem messze fekszik a várostól, egy falu közelében. Itt a szomszéd föld gazdájának meghalt egy rokona. A gazdának nem volt semmije, amivel megkínálhatta volna az egybegyülekező gyászolókat, (akik három napig a házban maradnak). Eközben nekem sikerült majdnem egy teli zsák kölest szereznem. Azt mondtam akkor Margheritának: « Feleségem, a szomszédéknak nincs kölesük. Megoszthatnánk a miénket velük? » Feleségem beleegyezett és a miénkből adtam kölest a szomszédnak.

Néhány nap múlva a földemen dolgozom, amikor látom, hogy ökrösszekerén érkezik a szomszéd. Kérdi, ne segítsen-e a munkában? « Köszönöm nem, mert nincs nekem pénzem arra, hogy megfizesselek ». Ő azonban így felelt: «Te jó voltál hozzánk. Boldog lennék, hogy ingyen segíthetnék ». Manapság a föld megdolgozása 3.000 frankba kerül. Arra gondoltam, hogy Jézus szava mennyire igaz: « Adjatok és Isten ad majd nektek ».

Albert
(Csád)

ÚJRA ÉNEKELEK

Reggelenként, amikor felkelek, az utóbbi időben énekelni van kedvem. De ma nincs. Miután beharangoztam a misére, ki kell hordanom a cementzsákokat, hogy Gregorio és a többiek a kúthoz megcsinálják a cementgyűrűket. Az első zsákot Gregorio viszi egészen a kapuig; hagyom, hadd vigye, hiszen « nekem misét kell mondanom és nem akarom bepiszkítani a kezem... ». De aztán mégis segítek Gregorionak a második és harmadik zsákot kivinni... ezekután újra megjött a kedvem az énekléshez... Isten ad, bőségesen ad.

Léon
(Afrika)

SIMONA

Nem sokkal húsvét előtt megtudtuk, hogy egy leányanya a kórházban nemrég szült, és nagy szüksége lenne legalább egy kis lelki bátorításra.

Eleinte se férjem, se én nem tudtuk elhatározni magunkat. Aztán Isten szeretetében bízva mégiscsak meglátogattuk, s hittünk abban, hogy Isten meg fogja adni neki azt, amit mi nem tudunk megadni.

Simona meglepődött, hogy két ismeretlen felkeresi, de könnyen megértettük egymást és hármunk között kellemes kapcsolat alakult ki.

Lassanként elmondta a történetét: Simona nagyon szegény családból származott és már kislány korában a városba kellett mennie háztartási alkalmazottnak. Három éve eljegyezte magát egy fiúval, aki azonban amikor megtudta, hogy menyasszonya áldott állapotban van, otthagyta.

Simona, a barátnők tanácsa ellenére, akik mind abortálásra bíztatták, és annak ellenére, hogy később a fiú is felajánlott egy nagyobb összeget az abortuszra, mégis megtartotta a gyereket.

Jelenleg az ONMI egy intézetében gondoskodnak róla.

Amint van egy perc szabad időnk, mindig meglátogatjuk. Már olyan bizalmat érez irántunk, hogy beavatott anyagi gondjaiba is. Simona, aki annyi ideg volt családjának támasza, most életében először kért valamit. Férjem és én elhatároztuk, hogy azonnal elvisszük neki a kért összeget. Ugyanaznap váratlanul, elkésett nászajándékként egy nagynéninktől 60.000 lirás csekket kaptunk, ami egy egész hónapi nyugdíjának felelt meg.

Ebből megértettük, hogy ez nem más, mint a Gondviselés « képzelőereje » és az Evangélium valósága: « Adjatok és nektek is adnak ».

Simona számára még egy megfelelő munkahelyet is kerestünk, hogy legyen hová mennie, ha majd el kell hagynia az intézetet. Imádkoztunk és fáradhatatlanul arra kértük az Örök Atyát, hogy találjunk valami munkát Simonának.

Úgy éreztük, ezt a gondunkat meg kell osztanunk baráti családokkal is. Csodálatos élmény volt látni, hogy ez a baráti közösség hamarosan annyit gyűjtött össze, ami jóval felülmúlta az eredetileg adott összeget.

Szinte kézzel érinthettük az evangéliumi « jó, tömött, meg-

rázott és túlcsorduló mértéket ». E közösség segítségével talált Simona megfelelő munkát is: egyik család felvette háztartási alkalmazottnak, úgy hogy magánál tarthatta a gyermeket is.

R.P.

NYUGODT SZÍVVEL

Falun élek. Egyik nap otthon ebédet készítettem. Azt terveztem, hogy káposztalevest főzök, de akkor láttam hogy alig van otthon káposztám. Mikor ezt a keveset megtisztítottam, egy szomszédasszony kopogtatott és kérdezte, tudnék-e neki káposztát adni. Mind odaadtam neki. Ugyanaznap este ajándékba hoztak háromszor annyi káposztát, mint amennyit én adtam a szomszédnak.

Más alkalommal egy gyerek jött be, akiről tudtam, hogy a családja nagyon szegény. Egyedül volt otthon, kezében egy pohárral elesett és a szilánkok megsebesítették. Nekem csak 300 scudom volt. A kisfiút orvoshoz vittem és a kezelésért 295 scudot kifizettem. Így aztán anyámmal együtt 5 scudoval kellett kihúznunk a hónap végéig. De bízva abban a túlcsorduló mértékben, amit Jézus ígér annak, aki adakozik, nyugodtan elmentem dolgozni. Aznap este, mikor a munkából hazatértem, egyik bátyám 2.000 scudót hozott nekünk, anyám is megtalálta azt a 150 scudót, amit elvesztett és a gyerek anyja, akinek meg rendszerint ennivalóra sincs pénze, egy könyvben elrejtve 500 scudót talált. Rögtön hozzánk sietett és magadta az orvosnak kifizetett összeget.

Egy másik napon szerettem volna egy kis cukorkát enni, de otthon semmi édességet nem találtam. Gondoltam, elmegyek a boltba és veszek, de mégis lemondtam róla, miután előzőleg elhatároztam, hogy mindenem Istené. Este egy kis barátnőm, a « Gen » ifjúsági mozgalom tagja, egész doboz cukorkát ajándékozott nekem. Megkínáltam barátnőimet, egyet magam is megettem és a többit haza akartam vinni anyámnak. Ez viszont nem felelt volna meg a « mindent közösbe tenni » elvének s így inkább egy ottlévő asszonynak adtam a cukorkát, hogy vigye el gyerekeinek.

Hazaérve láttam, hogy közben anyámat a Gondviselés két teli zacskó cukorkával ajándékozta meg.

M.L.
(Portugália)

KÖSZÖNET

Levél érkezett Távol Keletről Chiara Lubich címére:

« A keletiek nevében szeretnék köszönetet mondani: a te kommentárod segítségével a nem-hivők és másvallásúak számára is érthetővé válik az Élet Igéje, úgy, hogy azt a mindennapi életben meg tudják valósítani. »

(Japán)

SZERETETBŐL

Megismerkedtem a szomszédnővel. Kétségbe van esve. Nem lehet gyereke és az anyaság hiánya gyűlöletet keltett benne férje, valamint anyósa iránt. Küszöbön áll a családi tragédia. Amennyire csak tudom, igyekszem szeretni őt és átérezni bánatát. S amikor már nem tudok mit tenni érte, odaadom neki az Élet Igéjét: « Adjatok és akkor ti is kaptok ». Azt ajánlom neki, fogadjon örökbe egy gyereket, és úgy látom, volna is kedve hozzá. De nincs ereje, hogy utánajárjon. Megpróbálom én.

Különböző intézményeket keresek fel, minden eredmény nélkül. Az utolsó hivatalból éppen ki akarok menni, amikor visszahívnak: « Van egy 15 napos kislány ». Barátnőmhöz sietek. A férje is otthon van. Elmondom nekik a történteket. Ha örökbe fogadjátok ezt a kislányt, iránta érzett szeretetből tegyétek, ne saját magatok miatt. Elhatározzák, hogy szeretetből fogadják örökbe. Az « akkor ti is kaptok » nem sokat váratott magára ebben az otthonban. A kislány tartotta ezekután össze az egész családot. Megszűnt az egymás iránti gyűlölködés és harag. Az új élet boldogságot hozott és a család együttmaradt!

(Korea)

A CSERE

Ma korán reggel érkeztem a kórházba, ahol mint ápoló dolgozom. Felöltöttem az ápolói köpenyt s mivel még van időm, bemegyek a kápolnába. Távol a többiektől, egy oszlop mögött állok meg. Feltűnő dolog fiatal ápolókat a templomban látni. Sűrű szakálluk és hosszú hajuk sincs általában az ápolóknak, mint nekem. Azt is gondolhatják, hogy ezzel a társadalmi rendszer elleni tiltakozásomat akarom kifejezni. A kórházi ágyak között végigmenve gyakran érzem is, hogy minden szem rám tapad.

Ma különösképpen érzem, hogy szükségem van egy kis egyedüllétre. Belekezdek a vasárnapi mise liturgiájának olvasásába abból a kis füzetből, amelyet a padon találtam. De nem tudok odafigyelni. Mielőtt eljöttem volna hazulról, hír érkezett egy nagynénim hirtelen haláláról. Nagyon szerettem ezt a nagynénémet. Mégis eljöttem dolgozni, annak ellenére, hogy érzem, alig tudok bánatomon uralkodni. Utolsó pillanatban már arra sem lett volna időm, hogy a személyzeti főnököt értesítsem távolmaradásom okáról és mivel vasárnap van, nehezen találhattak volna valakit a helyettesítésemre. Aztán meg... úgy tűnhetett volna, mint egy kifogás. Mennyien vannak, akik azt találják ki, hogy meghalt egy rokonuk, hogy ily módon igazolják távolmaradásukat!

E gondolatokba merülve nem veszem észre, hogy a közelemben egy idős asszony ül. Csak akkor látom meg, amikor hozzám fordul, hogy megkérdezze, hány óra van. Már láttam őt a kórház bejáratánál, amint a szemétládában keresgélt s emlékszem, megesett a szívem rajta.

Néhány percig még maradok, majd munkaidőm közeledtével megyek felváltani kollégáimat. A munka utolsó perceiben mindenki ideges, — alig várják hogy végre szabadok legyenek. Örülök, hogy ma egy kicsit előbb válthatom fel őket.

Az öreg néni, amikor látja, hogy menni készülök, felém fordul és beszélgetni kezd. Indulnom kellene, meg a saját bánatomra is gondolok; de egy idő óta elhatároztam, hogy nem megyek el közönyösen az emberek mellett. Érzem, nem hagyhatom itt anélkül, hogy meg ne hallgattam volna.

Eleinte állva hallgatom, de aztán látom, hogy hosszas beszélgetésre készül. Leülök mellé, hogy könnyebben és bizalmasabban szólhasson hozzám. Nagy szüksége van arra, hogy kiöntse lelkét. Elmeséli élettörténetét: hogyan lett ennyire szegény, s hogy régen férjével egy szép házban élt, négy bundája is volt. Észreveszem, hogy külön hangsúllyal beszél ezekről a bundákról, mintha mostani nyomorúságát akarná velük eltakarni.

Azután férje halála egyik szerencsétlenséget a másik után hozta. Kilakoltatták, nem sikerült megszereznie a nyugdíjat, mert nem volt « protekciója ». Egyik viskóból a másikba került, míg végül azt a néhány kutyát és macskát is elvesztette, amelyek együtt éltek vele és egyedüli barátai voltak.

Mialatt beszél, alkalmam van jól megnézni: ruhája szegélye csupa rongy, cipője lyukas. Mellette egy ütött-kopott gyerekkocsi

áll, amelyben minden holmiját magával viszi, mert, mint mondja fél, hogy ellopják. A folyóparti barakkban, ahol jelenleg él, a suhancok gyakran meglopják és igyekeznek mindenképpen boszszantani őt.

Egy valami feltűnik nekem ebben a nyomorban: egy bizonyos emberi méltóság árad az öregasszony szeméből. Szeretnék ittmaradni, hogy végighallgassam, hadd beszélje ki magát, de késő van, sietnem kell. Gondolkodom, hogyan segíthetnék gyakorlatilag rajta, hiszen talán ma még nem is evett. Odaadom azt a kevés pénzt, ami nálam van s mivel kint zuhog az eső, az esőkabátomat is nekiadom, azzal az ürüggyel, hogy nekem van egy másik. Nem akarom, hogy zavarba jöjjön, ezért röviden elmondom neki, hogy meghalt a nagynéném s kérem, imádkozzék érte.

Mindketten adhatunk valamit a másiknak... Látom, hogy nagy megértést tanúsít a bánatom iránt és szemében köszönet csillan, amikor azt mondom, hogy ezen a földön mindenkinek szüksége van a másikra. A köszönet talán annak szól, hogy visszaadtam neki az emberi méltóság érzését, amit sokan ilyen körülmények között nem értékelnek.

Mennem kell, de mintha még tehetnék érte valamit. Arra kérem, keressen fel, ha a kórházba jön. S hogy jobban emlékezzék, egy papírdarabkára felírom a nevem és az osztályt, ahol dolgozom. Most már valóban sietnem kell, de ugyanakkor mélységes megelégedés tölt el. Ezzel az öreg nénivel cserét csináltunk: nem tudom, ki adott és ki kapott többet.

R.C.

TELJES ODAADÁS

Egy idő óta elektronikus szakértőként dolgozom Bostonban egy szűkkörű kutatócsoportban. A vállalat új technológiát igyekszik alkalmazni a filmszalag gyártásra.

Amikor az állásra jelentkeztem, az igazgató ezt mondta: « Teljes odaadást várok öntől a vállalat irányában. Nem akarom, hogy a napi nyolc óra rabja legyen. » Arra gondoltam, hogy a munka is Isten akarata, ha fizetést kapok, amennyire csak telik tőlem, jól kell dolgoznom. Éreztem, hogy ez a nyolc óra bizonyos értelemben az ő tulajdona, tehát azt feleltem, hogy hajlandó vagyok elvállalni ezt a feladatot. Azt ugyan nem tettem hozzá, hogy a nyolc óra elmúltával az időm már nem az övé, hanem Istené. A beszélgetés során még megkérdezte: « Mondja, miért

ilyen elégedett? » Nem tudtam mit felelni, mert szerintem a pillanat nem volt alkalmas világos magyarázatokra. Saját maga felelt azzal, hogy más kérdéseket tett fel: « Miért szeret jól dolgozni? » és hasonlókat.

Első feladatom az volt, hogy a kémiai laboratóriumban az egyik kutató mellett segédkezzem. Ez a kutató igen sok nehézségbe ütközött a kísérletek pontos ellenőrzésénél, mert nem álltak rendelkezésére a megfelelő elektronikus műszerek. Feladatom éppen az volt, hogy a kísérletekhez szükséges elektronikus felszereléseket megtervezzem. Más szavakkal, a munkámat mint szolgálatot fogtam fel, hogy ily módon segítsem őt kutatásaiban.

Munkatársam komoly, de válságba jutott ember volt, mert állandóan zaklatták, hogy minél hamarabb eredményt érjen el. Mindenki sürgette, de ő semmit sem érhetett el a szükséges műszerek hiánya miatt. Határozottan válságba jutott. Mosolyt csak ritkán lehetett az arcán látni, állandóan megfeszítetten dolgozott a sötétkamrában.

Az első három nap, amikor segítségére akartam lenni, csak annyit engedett meg, hogy a lámpát felgyújtsam és eloltsam. Semmi mást nem tehettem. Igyekeztem megtalálni a módját, hogy hasznossá tegyem magam. Magamtól kellett rájönnöm, mire van szüksége: de előbb össze kellett barátkoznunk. Lassanként bizonyos kapcsolat létesült közöttünk és már képes voltam előre látni, mire lesz szüksége s ezt előkészítettem. Elérte az első eredményeket és pár hónap múlva kezdett felengedni; már mosolygott is néha. Nagyszerű élmény volt ez számomra. Az osztály többi alkalmazottja is észrevette, hogy mennyire megváltozott.

Egyik nap, amikor már hónapok óta együtt dolgoztunk, megkérdezte mi az életem titka. Úgy éreztem, hogy már egészen őszinte a viszony közöttünk, és megvallhatom neki, hogy igazi keresztény szeretnék lenni. « Különös, én is mindig erre törekedtem » — felelte. Boldog volt. Most sokkal mélyebb kapcsolat alakult ki közöttünk s ez a munkára is kihatott, mivel mindketten egészen más lelkülettel dolgoztunk.

Egyszer meghívott otthonába. Felesége hét évvel ezelőtt meghalt. Azt akarta, ismerjem meg gyerekeit, főleg az egyik fiát, aki metodista lelkész akar lenni. Fia, amikor este hazakísért engem, ezt mondta: « Köszönöm, amit apámért tett. Szinte hihetetlen. Azelőtt soha nem tudtam kapcsolatot találni

vele. Mindig tartózkodóan viselkedett, a munkájába temetkezett. Ma este azonban szabadon beszélgethettünk vele az Evangéliumról is ».

A vállalat igazgatója észrevette a változást; mindenki látta, hogy pozitív hatással vagyok társaimra. Az igazgató elhatározta, hogy emelni fogja fizetésemet. Örültem neki, de még inkább örültem annak, amit az emberi kapcsolatok terén kaptam, főleg ettől a családtól és az összes kollégától: « Adjatok és akkor ti is kaptok ».

S.H.
(U.S.A.)

TURISTA VEZETÉS A SZENT PÉTERBEN

Pénteki nap a Szent Péter bazilikában. Egy páduai családot már végigkísértem a templomon. Majd két óra hosszat tartott és két óra alatt bizony sokat gyalogol az ember... Fáradt vagyok, különösen a lábamat érzem. Délután hat óra van, ilyenkor egyre kevesebb a látogató. A kripta lejárata és a kupolához vezető ajtó zárva, egy óra mulva már minden zárva lesz.

Kedvem volna elmenni. « Hiszen most már úgyse jön senki... » Ebben a pillanatban egy asszony fordul hozzám és megkérdi, hol ihatna egy kis vizet, elfáradt és megszomjazott.

« Adjatok... » Csak egyszerű felvilágosításról van szó, válaszolok, de érzem, hogy el is kellene őt kísérnem. Miután az asszony ivott egy pohár vizet, azt a kívánságát fejezi ki, hogy látni szeretné a bazilikát.

« Adjatok... » Nincs határa ennek az « adjatok »-nak, — így aztán elkísérem. Rájövök, hogy szeretettel kell továbbadnom minden magyarázatot, minden feleletet, minden felvilágosítást, máskülönben meg sem értené.

Az asszony idős, nagyon szegény, iskolába se nagyon járt, szomorú élete lehetett. Ide Rómába messziről jött. Elsősorban a Szent Pétert akarta látni, hogy régi vágya teljesüljön halála előtt. Érzem tehát, hogy csak a lényeges dolgokat kell magyaráznom, egyszerű szavakkal, hogy megértse. Legjobban — a Pietà szobrának Mária-arcán kívül — Szent Péter alakja hatja meg. Megrendíti az apostol Jézus iránti szeretete az Érte való vértanúhalálig és Jézus szeretete az apostol iránt.

Együtt maradok az asszonnyal egészen a bazilika zárásáig. Közben elmondja nekem életét: sok megpróbáltatásról, család-

jával kapcsolatos bánatáról, aggodalmáról beszél. Végül mégis megnyugszik, boldogan megy el, bízva abban, hogy távoli falujában ugyanazt az Istent találja meg, akit itt talált, teli szeretettel.

Kikísérem a pályaudvarra is. « Adjatok és akkor ti is kaptok », érzem, hogy ma ezzel az asszonnyal ajándékot kaptam: életével, fájdalmas történetével, örömével.

C.Z.

MOST MÁR AKÁR ABORTÁLHATNÉK IS

Reggel, ahogy felkelek, szédülni kezdek. Furcsa. Kis hányingert érzek, fáradt vagyok. Pillanatnyi gondolkodás után megszáll a kétség: talán a negyedik gyereket várom! Nagy csapás. Eszembe jutnak mindazok a nehézségek, amelyekkel meg kellett küzdenünk alig 20 hónappal ezelőtt — mert ennyi idős a harmadik kislány —; tele voltunk betegséggel, a lakás túl kicsi, pénzgondokkal küzdöttünk. Elkezdek gondolkodni. Elmegyek hazulról, de gondjaim csak nem hagynak el. Mialatt belépek egy templomba, eszembe jut: « Mindenre gondoltál, csak a legfontosabbra nem. Szeresd ezt a gondodat! Ne félj, itt vagyok! » Igent mondok Jézusnak és hirtelen minden gondom elszáll. Az Evangéliumban Jézus egyenesen hozzám szól: « Nézzétek a mezők liliomait... az ég madarait... Ne aggodalmaskodjatok és ne kérdezgessétek: mit eszünk? Mit iszunk? Vagy mit veszünk fel?... Elsősorban Isten országát és annak igazságát keressétek és ezeket mind megkapjátok hozzá ». Érzem, új remény születik bennem. Maga Jézus parancsolja azt, hogy mindent bízzak rá.

Éjszaka felébredek és újra megszállnak a gondok. Két óra hosszat ébren vagyok. Könnyek, könnyek, könnyek... Legteljesebb magány! Ekkor hirtelen az Ő szavai jutnak eszembe. « Igen, Jézus, — mondom neki, — igazán mindenek fölött akarlak téged szeretni. Hinni akarok szeretetedben. Gondolataim emberiek, korlátoltak. Egyedül azt akarom, amit Te, még ha életemmel fizetek is érte. Életemet úgyis Te adtad, — ha visszaveszed, nekem úgyis jó. »

Nagy béke száll meg, amely lassanként örömmé alakul át bennem. Érzem a pillanat minden értékét: én és az Isten « összeesküdtünk », hogy befogadjunk egy új életet.

Másnap már boldog voltam. A nehezén túljutottam. Beszélek Aldoval, neki is átadom békémet, örömömet, s megemlítem Istennel folytatott éjjeli beszélgetésemet. Nyugodtan fogadja a

hírt. Éljük az Igét: « Adjatok... » Kezembe véve az újságot, első oldalon nagybetűs cimet látunk: « Jóváhagyták az abortuszt ». Most már minden világos. A törvény paragrafusait olvasva látom, hogy legalább négy rám is vonatkozik. Ma a törvény felhatalmaz arra, hogy megöljem gyermekem.

Még az előbbinél is nagyobb örömöt érzek. Nem: ma tanúskodnunk kell a világ előtt arról, hogy az « élet van »... fizetnünk kell ezért az igazságtalan törvényért, hogy mi lehessünk az isteni igazságszolgáltatás villámhárítói.

Már maga az öröm és a békesség is azt jelenti, hogy « akkor ti is kaptok ».

P.R.

A VIZSGA

Ma is fáj a fejem. A fejfájás az utóbbi időben hű társam lett. Reggel ráadásul még hányingerrel is ébredtem, mert az emésztésem sincs rendben. Barátnőimnek tréfálkozva azt mondom, hogy a gyomrom megbolondult és heveny gyomorhurutom van.

Öten vagyunk a virágzó narancsfákkal telt kert előtt a járdán és várjuk az autóbuszt, hogy vizsgázni menjünk. Az utolsó percek rettegéssel és felelőtlenséggel telnek el.

Vizsgatételem meglehetősen nehéz, de ha csendben, nyugodtan végiggondolnám, meg tudnám oldani.

Meleg van, ez azonban nem lehet ürügy arra, hogy ne segítsek C.-nek, aki mellettem ül. M. idegeskedik, hogy nem boldogul a számításokkal. Ettől az írásbeli vizsgától függ a végbizonyítvány. Eddig jó eredményeket értem el... meg kellene jól gondolnom... Mégis segítek M.-nek a számításokban. Hirtelen azonban M. elájul; közelemben van, de nem tudom, mit csináljak. A saját tételemre gondolok... nehéz számításokat kell levezetnem... fáradt vagyok... nem sikerül majd befejeznem... nem megyek át a vizsgán. « Adjatok és akkor ti is kaptok » az Evangélium mondata, amelyet ebben a hónapban igyekszem követni. « Adjatok » anélkül, hogy cserébe várnátok valamit.

Megpróbálom felsegíteni M.-t, hogy az ablak közelébe vigyem, de nem sikerül. Segitségemre siet két fiú, akik fölemelik és ráfektetik egy asztalra.

A tanárokat bosszantja ez a jövés-menés... barátnőimen pánik

vesz erőt. « Adjatok », megpróbálok valami frissítőt szerezni M.-nek.

Lassanként a körülöttem ülők is kezdenek nem egyedül a vizsgára gondolni. Az utolsó padból egy üveg kölnivíz érkezik.

M. jobban van, folytathatjuk az írásbelit. Ideges vagyok és sehogy se megy a dolog, de ebben a pillanatban rájövök, hogy az én « Adjatok » feladatom a vizsgára is vonatkozik.

M. újból elájul. P. elkezd sírni, C. még idegesebb lesz. Abbahagyom az írást és M-t az ablakhoz viszem, a többieket pedig igyekszem megnyugtatni. Eközben letelt a három óra. Beadom a dolgozatomat és hazakísérem M-t, pedig valaki mással kellene találkoznom.

Végre egyedül maradva, sírva szeretnék fakadni, de találkozom egy barátnőmmel, aki amiatt panaszkodik, hogy elloptak tőle egy könyvet. Erős fejfájásom ellenére is megpróbálom őt meghallgatni.

Este van, visszagondolok a vizsgára, de nem érdekel az osztályzat, mert tudom, hogy jól feleltem az igazi vizsgán, az « Adjatok... » igére...

Néhány nap múlva, amikor közölték az eredményeket megtudtam, hogy sikerült!

M.G.B.

ISTEN ÁLLANDÓAN KÖVET ENGEM

Mara éppen parkolt az autóval, amikor az ő oldala felől egy húsz év körüli fiú a nyitott ablakon át ezt mondta: « Revoler van nálam, ne mozdulj, add ide a pénzedet! » Mara csak azt kérte, hogy a biztonsági övet kikapcsolhassa. « Siess! Világforradalmat akarok csinálni! Még más támadásokat is végre akarok hajtani! Siess! adj és majd kapsz te is! » Mara remegve az Élet Igéjére gondolt: « Adjatok és akkor ti is kaptok ». Az e havi kommentárt már jó néhány napja magával viszi és most is nála van. Előveszi a pénzt és odanyujtja az Élet Igéjével együtt. Kinyitja a kis füzetet és azt mondja a fiúnak: « Ezzel csinálhatsz igazi forradalmat! » A fiú elveszi a pénzt és a lapot elkezdi olvasni. « Isten, igen Isten az, aki állandóan követ engem... ezért nem történt soha bajom... » A pénzt visszaadja Maranak és eltűnik, de az Élet Igéjét magával viszi.

G.C.
(Brazilia)

4

ÁR ELLEN

« Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét minden nap és úgy kövessen » (Lk 9, 23).

Ne hidd, hogy azért, mert a világban élsz, úgy lubickolhatsz benne, mint hal a vízben.

Ne hidd, hogy azért, mert a világ a rádión és televizión keresztül behatol otthonodba, fel vagy hatalmazva arra, hogy minden műsort meghallgass és minden TV-adást végignézz.

Ne hidd, hogy azért, mert a világban jársz-kelsz, büntetlenül megnézhetsz minden utcai plakátot, vagy megkülönböztetés nélkül megvásárolhatsz minden kiadványt az újságárusnál és a könyvesboltban.

Ne hidd, hogy azért, mert a világban élsz, a világ minden életformája a tiéd is lehet: a könnyű kalandok, az erkölcstelenség, az abortusz, a válás, a gyűlölet, az erőszak, a tolvajlás.

Nem, és nem! Igaz, a világban élsz — ki ne látná ezt?

De nem vagy a *világé*.

És ez az óriási különbség. Ez az oka annak, hogy azok közé tartozol, akik nem a világ által kínált javakból élnek, hanem abból, amit Isten benned szóló hangja fogalmaz meg számodra. Ez a hang minden ember szívében szól és ha hallgatsz rá, egy olyan országba vezet, amely nem a világból való. Egy országba, ahol az igazi szeretet, az igazságosság, a tisztaság, a szelídség, a szegénység él, és ahol az önuralom a törvény.

Miért menekül manapság Nyugatról annyi fiatal Kelet felé, így Indiába is, hogy ott végre egy kis csendet találjon? Hogy ellesse egyes nagy lelki-vezetők titkát, akik alacsonyabbrendű énjük hosszas megfegyelmezése árán egy olyan, többnyire valóságos szeretetet árasztanak maguk körül, amely megragadja környezetüket?

Természetes reakció ez a mai élet zűrzavarára, a körülöttünk és bensőnkben élő zajra, amely már nem hagy helyet a csendnek, hogy hallgathassunk Istenre.

Dehát miért kell elmenni éppen Indiába, amikor Krisztus már kétezer évvel ezelőtt választ adott ezekre a kérdésekre: « *Aki követni akar, tagadja meg magát...* »

A kényelmes, nyugalmas élet nem a keresztény élete: Krisztus nem kisebb áldozatot kér tőled, ha követni akarod Őt.

A világ áradó folyóként vinne magával, de neked árral szemben kell haladnod. A világ a keresztény számára olyan, mint egy sötét bozót, ahol minden lépésnél vigyáznia kell, hová teszi a lábát. És merre kell mennie? Krisztus nyomdokait kell követnie, amelyeket itt a földön jártában jelölt ki számunkra a szavaival. És ma újra azt mondja: « *Aki követni akar, tagadja meg magát...* »

Az Ő követése miatt talán megvetés, értetlenség, gúny, rágalom lesz az osztályrészed; talán egyedül fogsz maradni, elveszted a világ megbecsülését és felhagysz egy külsőséges, divatos kereszténység gyakorlásával.

De még ennél is többet kíván. « *Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét minden nap és úgy kövessen* ».

Akár akarod, akár nem, a fájdalom minden életet megkeserít. A tiédet is. Minden napra jut kisebb vagy nagyobb fájdalom.

El akarod kerülni őket? Lázadozol ellenük? Átkozódásra késztetnek? Nem vagy keresztény!

A keresztény szereti a keresztet, a fájdalmat, mert ismeri az értéküket. A rendelkezésére álló végtelen sok eszköz közül Isten nem ok nélkül választotta a fájdalmat — az emberiség üdvözítésére.

Ő azonban — emlékezzetek rá — feltámadt, miután hordozta keresztjét s arra felfeszítették.

A te sorsod is a feltámadás, ha ahelyett, hogy lebecsülnéd a fájdalmat, ami következetes keresztény magatartásodból és az élet nehézségeiből születik, el tudod azt fogadni szeretettel. Akkor majd megtapasztalod, hogy a kereszt már itt a földön is az az út, amely egy soha sem ismert örömhöz vezet; lelked élete kibontakozik: Isten országa megerősödik benned. A környező világ lassan elvész szemeid elől s olcsó díszletnek tűnik. És többé senkit sem fogsz irigyelni.

Ekkor már valóban Krisztus követőjének nevezheted magad: « *Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap és úgy kövessen* ».

S mint Krisztus, akinek nyomába léptél, te is fény és szeretet leszel annak a megszámlálhatatlan sebnek a gyógyítására, amelyek a mai emberiséget gyötrik.

Chiara Lubich

EGY NYALÁB FÁÉRT

« Banktisztviselő vagyok egy portugál városban. Múlt héten egy összejövetelen vettem részt, ahol az Élet Igéjét kommentálták, majd mindenkinek kiosztották a lapot. Életemben először hallottam ilyen mély gondolatokat az Evangéliumról. Eddig nem nagyon foglalkoztam a kereszténységgel. Meggyőztek ezek az egyszerű, mély szavak, amelyek Krisztus követésére buzdítanak: « Tagadd meg önmagadat, vedd fel keresztedet és kövess ».

Tegnap elsőízben szereztem tapasztalatot ezzel kapcsolatban. Néhány kollégámmal hivatalba mentem, amikor egy asszony jött velünk szembe, vállán nagy köteg fával. Két síró kisgyerek kísérte. Emlékeztem a szavakra: « Tagadd meg magad... kövess! » és arra gondoltam, hogy talán éppen az Úr ajánlja fel nekem ezt az alkalmat. Odaléptem az asszonyhoz, hogy segítsek. Beleegyezett. A nyaláb fa most már az én erős vállamra nehezedett, míg a kollégák gúnyos mosolya és csipkelődő megjegyzései kísérnek.

A fát elvittem oda, ahová kellett, majd hivatalba mentem: kollégáim már nagy nevetések közepette mesélték a történteket. Akkor nagy nyugalommal elmondtam, hogy magatartásomnak mi az oka. Csend lett és mindannyian dolgozni kezdtünk. Két kolléga munka után a kijáratnál megvárt és azt mondták, ők is keresztények s velem együtt el akarják kötelezni magukat, hogy nyíltan, határozottan az Evangélium tanítása szerint éljünk.

J.C.
(Portugália)

A NAGY BÉKE

Családommal, főleg anyámmal, sohasem jöttem jól ki. Nemrég például, amikor vakbélgyulladással operáltak, senki se láto-

gatott meg a kórházban. Miután hónapok óta az Élet Igéjét élem, elhatároztam, hogy én fogom megtenni feléjük az első lépést.

Egy reggel anyám telefonál, hogy apám eladta 45 millióért az üzletét és az összeget bátyámnak ajándékozta. Számomra nagy csalódás volt ez, de mégsem szóltam semmit.

Ahogy azonban letettem a kagylót, erős felindultság fogott el. Ez a veszteség főleg a jelen pillanatban fájt, mert nincs sok pénzem és bizony nem is tudom, miből fogok a gyerekeimnek ruhát venni. Minél inkább gondolkodtam ezen, annál idegesebb lettem, míg végre megértettem, hogy csak Isten igéje jöhet segítségemre. Kezemben a kommentárral, kimentem a konyhába, hogy elolvassam.

Alighogy leültem, tekintetem mindjárt a szavakra esett: « Tagadd meg önmagadat ». Hirtelen nagy békesség szállott meg és igen erős örömet éreztem, olyasvalamit, amit még soha sem tapasztaltam.

Este meg igazán mintha kézzel érinthettem volna Isten jóságát, amikor elmentem a postáért: egy 190.000 lirás csekk is volt közte. Az a barátnőm küldte vissza ezt a pénzt, akinek évekkel ezelőtt adtam kölcsön s már nem is számítottam rá. Éppen ennyi kell, hogy a gyerekeknek a legszükségesebbet megvásároljam.

Örömöm határtalan volt és úgy éreztem, megértem, miért mondjuk el egymásnak tapasztalatainkat. Ugyanis ezek mutatják meg mindegyikünk életében Isten működését.

M.G.

FÉNY ÉS SZERETET LESZEL

Az Élet Igéjét egy mezőn dolgozó asszonynak adtam. Az asszony abbahagyta a gyomlálást és megkért, olvassam fel neki. Az e havi magyarázat így végződik: « fény és szeretet leszel annak a megszámlálhatatlan sebnek a gyógyítására, melyek a mai emberiséget gyötrik ». Az asszony arcát kezébe temetve hallgatott, majd rámnézett és így szólt: « Most már érzek magamban annyi erőt, hogy elhatározzam magam: elmegyek a kocsmába férjemért és megmondom neki, hogy újra együtt akarok élni vele ».

M.B.

MINT TE

Michela az egyetlen az osztályban, aki élni akarja a kereszténységet. Osztálytársai vagy tagadják, vagy nem törődnek vele. Az elszigeteltség bántja Michelát, de egy nap megértette, hogy kereszt nehezedik vállára, amit Krisztus követéséhez viselnie kell. Ezután mindent másképpen látott s figyelmes szeretettel fordult osztálytársai felé.

Nemsokára egyik lány beavatta bizalmába és elmondta neki problémáit. Michela meghallgatta, mire az: « Te biztosan hiszel Istenben, hogy ilyen odaadóan állsz rendelkezésére másoknak! Én is így akarok élni, mint te! »

F.B.

MŰSORON KIVÜL

Mint minden reggel, ma is készülődöm, hogy hivatalba menjek, miközben végiggondolom napi programomat. Igyekszem eltervezni, hogy fontossági sorrendben melyik elfoglaltságomnak adjam az elsőbbséget. A hivatalban sürgős, nagy elmélyülést kívánó munka vár rám, amely minden figyelmemet igénybe veszi. Meg kell tehát szabadulnom minden más gondtól és csakis erre kell figyelnem. Nyugodtan kezdek hozzá, mert ezt a munkát teljes odaadással akarom elvégezni: már csak azért is, mert ezt a megbizatást több kolléga túl nehéznek találta, tehát érzem, hogy tapasztalataimmal az ő szolgálatukra lehetek.

Alig kezdek hozzá s éppen sikerül figyelmemet összpontosítanom, amikor hozzámlép Angela kolleganőm, akivel már régebben megegyeztünk, hogy egymás segítségével éljük az Evangélium igéjét. Nehéz ügyről van szó: egyik volt kolléganőnk már többször telefonált, hogy segítségünket kérje. Kétségbe van esve: idegei felmondták a szolgálatot, napok óta nem eszik. Attól fél, hogy nem fog tudni ellenállni a kísértésnek és « végez magával ».

Angela segítséget kér tőlem, mert nincs bátorsága egyedül szembenézni a helyzettel. Néhány kollégánk az egészről lebeszél bennünket, mert még veszélyes is lehet, ha odamegyünk, aztán úgyse tehetünk érte semmit, márcsak azért sem, mert nem először történik vele hasonló eset. Jobb lenne a mentőket hívni.

Látszólag nekik van igazuk, de az alapvető probléma ezzel nem oldódna meg. Mindent abba kell hagynunk, ezt a sürgős munkámat is, és engedélyt kell kérnünk, hogy munkaidő alatt elhagyhassuk a hivatalt.

Odafelé menet már előre félünk, milyen körülmények között találjuk volt kolléganőnket. Meg vagyunk győződve arról, hogy nem segíthetünk, mert tudjuk, hogy egyetlen « betegsége » az egyedüllét tragédiája.

Érezzünk, hogy az Evangélium szavainak ereje hajt benünket, mert ma ez lesz az a keresztünk, amivel Őt követhetjük.

Volt kolléganőnket valóban súlyos depressziós állapotban találjuk. Miután a legfontosabb dolgokban pillanatnyilag segítségére sietünk, megállapítjuk, hogy nincs más hátra, mint hogy körülötte baráti kört szervezzünk, hogy állandóan vigyázzunk rá és olyannak fogadjuk őt el, mint amilyen.

A plébániához fordulunk, ahol megértésre és érdeklődésre találunk, de sajnos nem könnyű az ápolást megszervezni. Tudjuk, hogy van szociális gondozás polgári vonalon is, tehát az elöljárósághoz fordulunk; minden jóakaratuk ellenére nem áll rendelkezésünkre megfelelő személyzet.

Mihez kezdjünk? Arra van szükségünk, hogy valóban magunkévá tegyük ezt a problémát, hogy felülmúljuk önmagunkat és figyelmünket arra a mondatra összpontosítsuk, amely az önmegtagadásról beszél. Most már bízunk abban, hogy ha meg tudjuk tenni ezt az első lépést, mások is követni fogják példánkat.

Azóta már négy nap telt el és beteg kolléganőnk megnyugodott. Azt mondja, hogy annyi átvirrasztott éjszaka után végre aludni tudott. Túljutott a válságon. A magunk erejéből sikerült segítenünk rajta... de mi csak látszólag voltunk akkor egyedül.

M.G.

A FOGYATÉKOS ÉRTELMŰ FIÚ

Évek óta ismerek egy kissé fogyatékos intelligenciájú gyereket. Ahányszor csak találkozom vele, mindig ugyanazokat a kérdéseket teszi fel. Nem sokkal ezelőtt még igyekeztem elbújni előle, hogy kikerüljem a találkozást. Egy nap azonban emlékezetembe idéztem Jézus szavait: « Aki követni akar, vegye fel keresztjét » és játszani kezdtem a fiúval, meg néha beszélgettem vele. Ma már barátok vagyunk.

Egy 13 éves fiú

Mint mindenki, én is kénytelen vagyok naponta elviselni a publicitás, a divat és a sok reklám támadását. Mindez eltéríti gondolatainkat Isten keresésétől és értékes perceket töltünk el azzal, hogy szemünket egy reklámképen vagy egy feltűnően csinos nőn felejtjük. Negativ módon — önmagunkért, — éljük ezeket a pillanatokat. Mindezt akkor tudatosítottam, amikor részt vettem a Mozgalom (*) találkozóján a múlt évben. A Jézussal való találkozás mindazokban, akik az Igét élik, megértette velem, hogy ha életem során folytatni és keresni akarom a kapcsolatot az emberekkel, képesnek kell lennem arra, hogy tekintetemen is tudjak uralkodni. Mert csak így szerethetem minden embertársamat, ahogyan azt Jézus kéri tőlem.

Még azt is tanácsolták, hogy ne szemtől-szembe harcoljak a nehézségekkel. Ha egyedül nem sikerül leküzdenem a kísértéseket, inkább másokkal együtt próbáljam azt meg. Imáimban gyakran meg is vallottam ezt a problémámat az Úrnak és Szűz Máriának, de hitem nem volt elég erős, túlságosan félénken kértem segítségüket és állandóan rettegtem, hogy újra bűnbe esem. Így is történt.

Világosan éreztem, mennyire fontos, hogy óhajtsam a tisztaságot kettőnk számára is. A másik személy nem azért van, hogy egy feltételezett szükségletet kielégítsen, hanem azért, hogy megtanuljuk az adakozás örömét. Adni, vagyis nem magunkat kielégíteni.

Ebben a hónapban az Élet Igéje elegendő erőt adott nekem, hogy azokat a vágyaimat, melyeket eddig magamnak tartottam meg, azon a címen, hogy túlságosan gyönge vagyok, most Istennek ajánljam fel. Mindent Istennek ajánlani, anélkül, hogy sokat kérdezgetném, vajon ellen tudok-e állni a kísértésnek. Mindent felajánlani, mert Isten ezt kéri, — cserébe pedig kegyelmét adja.

Erre az elhatározásomra tehát fel is akartam készülni. Nem járhatok naponta misére, de ez alkalommal úgy gondoltam, meg kell erőltetnem magam és azonnal el is mentem. Ott aztán megkaptam a magamét! Az aznapi evangélium Máté 5,27-32 ezt mondja: « Aki bűnös vággyal asszonyra néz, szívében már házasságtörést követ el vele... » és ami még ezután jön! Szorongva vártam a pap magyarázatát, hogy megtudjam, hogyan kell « ki-

(*) A « Fokoláre » Mozgalom.

vájni jobb szememet ». Csend! Semmi! Megértettem Isten szeretetét szigorúságában és azt, hogy azonnal választ vár tőlem szeretetére. Ez az elhatározásom lesz az ajándék, amit az Atyának adnom kell... az Apák ünnepén...

G.M.

SOKAK VÁLLÁN A KERESZT

Már sokan vagyunk, akik az Élet Igéjét közösen akarjuk élni.

Múlt júliusban együtt éltük meg a tapasztalatot a következő igével kapcsolatban: « Aki követni akar... vegye fel keresztjét minden nap és úgy kövessen ».

Mindannyian ismertük, ki jobban, ki kevésbé, azt a négygyermekes asszonyt, akinek egyik kisfia fogyatékos értelmű, és emiatt intézetben gondozták.

A kisfiú azonban tanulékonyabbnak mutatkozott, mint intézeti társainak átlaga, ezért az anya örömmel hazavitte volna, hogy rendes iskolába járassa. Viszont egyedül erre képtelen volt: nem volt ideje arra, hogy a rendkívül élénk gyerekre otthon vigyázzon, és még abban is segíteni kellett volna őt, hogy előkészítse a gyerek iskolábajárását, hogy majd az be tudjon illeszkedni a többi gyerek közé. Biztosítottuk az asszonyt, hogy nem hagyjuk egyedül: a gyereket az intézetből mindjárt kiveheti. Néhány fiatal eljárt hozzá, hogy otthon gondozza a kisfiút, egyes szülők pedig az elemi iskola tanítóival léptek kapcsolatba, hogy a gyereket fogadják be. Nemcsak az osztályfelelős tanító, hanem a többiek beleegyezésére is szükség volt. Eleinte az intézeti orvos nem akarta az anyára bízni a fiút, attól való féltében, hogy a kísérlet nem sikerül. A tanítók is mind ellene voltak, mert nagyobb pedagógiai erőfeszítést kellett volna tenniök. Ennyi sok kereszthez megannyi vállra volt szükség! De végül is a szeretet győzött, mivel nemcsak hogy jelentkezett egy tanítónő, aki önként vállalta a gyerek beilleszkedésének egyengetését, hanem az igazgató a tanári karral egyetértésben kijelölt egy másik tanítónőt is, hogy az előbbinek legyen segítségére.

Három hónapi iskolábajárás után a gyerek jól érzi magát a többiekkel és máris fejlődést mutat. Az édesanya csak ennyit mond: « Túlságosan is boldog vagyok! »

L.B.

AZ ÉLET IGÉJE A KÖNYVESBOLTBAN

Az egyik könyvkereskedésben minden vevőnek ingyen adnak egy példányt az Élet Igéjéből. Sokan minden hónapban visszatérnek, hogy megkapják az újat. Egy lány például nem vásárol többé trágár kiadványokat és más lányokkal meg akar ismerkedni, akik az Élet Igéjét élik, hogy ne egyedül ússzon az « ár ellenében ».

Az esetet így kommentálta egy vevő: « Az Élet Igéjének ez az üzenete mindenki számára érthető! » Egy hölgy visszajött hogy több példányt kérjen belőle, mert, mint mondta, azt a jót, amit az Élet Igéjétől kapott, meg akarja másokkal is osztani.

(Brazilia)

5

A TE AKARATOD

« Ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied » (Lk 22, 42).

Emlékszel? E szavakkal fordul Jézus az Atyához a getszemáni kertben, és ez ad értelmet szenvedésének, amelyet a feltámadás követ. Ezek a szavak teljes intenzitásában fejezik ki a Jézus lelkében lezajló drámát. A benső hasadást, amit emberi mivoltának mélyről jövő ellenkezése váltott ki, szemben a halállal, amelyet az Atya akart.

De Krisztus nem erre a napra várt, hogy Isten akaratához alakítsa a sajátját. Ezt tette egész életében.

Ha ilyen volt Krisztus magatartása, minden kereszténynek ezt a magatartást kell követnie.

Neked is gyakran ismételned kell életed során: « *Ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied* ».

Mindeddig talán nem is gondoltál erre, noha meg vagy keresztelve és az egyház gyermeke vagy.

Talán a belenyugvás kifejezésére értékelted le ezt a mondatot, amit akkor ejtünk ki, amikor mást már úgysem tudunk tenni. A helyes értelmezés azonban nem ez.

Figyelj rám! Az életben két út között választhatsz: saját akaratod szerint élsz, vagy önként vállalod Isten akaratának teljesítését. És így két tapasztalatot szerezhetsz: az első csakhamar kiábrándít, mert saját korlátolt elképzeléseiddel, saját eszközeiddel, szegényes álmaiddal, a magad erejéből akarsz felkapaszkodni az élet magas csúcsaira. Innen előbb-utóbb olyan állapotba jutsz, amelyre az unalom, eredménytelenség, a szürkeség és olykor kétségbeesés nyomja rá bélyegét.

Így életed lapos síkság lesz, még akkor is, ha szinessé akarod tenni, és soha nem elégíti ki belső igényedet. Be kell végül vallanod, hogy ez így van: nem tagadhatod le.

S eljutsz végső órádhoz, egy olyan halálhoz, amely nem hagy nyomot maga után. Néhány könny, majd a kérlelhetetlen, teljes, egyetemes feledésbemerülés.

A második tapasztalat az, amikor te is elismétled: « *Ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied* ».

Látod, Isten olyan, mint a nap. A napból számtalan napsugár ered, hogy minden egyes embert megérintsen. A napsugarak Istennek mindegyikünkre kiterjedő akaratát jelképezik. Az életben a keresztény és minden jóakaratú ember arra van hivatva, hogy a nap felé haladjon, az összes többitől különböző, saját sugarának fényében. Az ember így teljesíti azt a csodálatos, egyedülálló tervet, amely Istenben él róla.

Ha te is így cselekszel, egy soha még csak nem is álmodott isteni kalandba fogsz keveredni. Szereplője és egyúttal szemlélője leszel egy egészen nagyszabású történésnek, amit Isten bontakoztat ki benned és általad az emberiségben.

Minden, ami történik veled, bánat és öröm, kellemes és kellemetlen dolgok, jelentős események (mint a siker és jószerencse, vagy balesetek, szeretteid halála), vagy jelentéktelen események (mint a mindennapi munka otthon, a hivatalban vagy az iskolában); minden, de minden új jelentőséget nyer, mert Isten kezétől származik, aki maga a szeretet. Ő akar, vagy enged meg mindent, ami történik — a te javadra. S ha eleinte csak a hited fogadtatja el ezt veled, idővel lelked szemével fel fogod fedezni azt az aranyszálat, amely egyetlen nagyszerű szőttessé szövi össze az eseményeket és dolgokat: s éppen ez az a tervrajz, amelyet Isten készített számodra.

Ez a reményteljes terv talán vonz téged. Talán őszintén kívánod, hogy mély értelmet adj életednek.

Figyelj tehát! Mindenekelőtt lássuk azt, hogy *mikor* kell Isten akaratát teljesítened.

Gondolkozz egy kicsit. A múlt már elmúlt, nem hozhatod vissza. Nem marad más hátra, mint hogy múltadat Isten irgalmába ajánljad. A jövő még nincs jelen. Akkor élheted csak meg, amikor jelenvalóvá lesz. A te kezedben egyedül a jelen pillanat van. És ebben kell megkísérelned, hogy valóra váltsd e szavakat: « *Ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied* ».

Amikor útra akarsz kelni — az élet maga is utazás — vasútra szállsz. Nyugodtan ülsz a helyeden a vasuti kocsiban, eszedbe se jut, hogy fel-alá járkálj.

Így tenne az, aki úgy akarná leélni az életet, hogy álmodoznék a jövőről, ami még nem valósult meg, — vagy folyvást a múltra gondolna, ami már soha nem tér vissza.

Nem: az idő önmagától halad. A jelenben kell szilárdan állnunk és el fogunk érni földi életünk végéhez.

Talán azt kérdezed: de *hogyan* különböztessem meg Isten akaratát a magamétól?

A jelenben nem nehéz megtudni hogy mi Isten akarata. Hallgatózzál legbensőbb magadban: van ott egy hang, amelyet talán túl gyakran elfojtottál és alig hallhatóvá vált. De hallgass jól oda: ez Isten hangja. Ez mondja meg neked, hogy mikor van a tanulásnak, vagy a rászorulókkal való törődésnek, a munkának, vagy egy kísértés legyőzésének, keresztény vagy világi kötelességed teljesítésének ideje.

Ez a hang hív fel téged arra, hogy hallgasd meg, aki Isten nevében szól hozzád s ez a hang biztat, hogy bátran nézz szembe a nehézségekkel.

Jól figyelj rá. Ne hallgattasd el magadban ezt a hangot: ez a legértékesebb kincsed. Kövesd a szavát.

És így percről percre, óráról órára építeni fogod sorsodat, amely emberi és isteni történet egyszerre, hiszen Istennel együttműködve alakítod azt. És csodákat fogsz látni: meg fogod látni, mit vihet végbe Isten egy olyan emberben, aki egész életével kimondja: « *Ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied* ».

Chiara Lubich

ANNA « IGEN »-JE

Anna a kórház laboratóriumában dolgozott. Akkor ismertem meg, amikor a szokásos időközi ellenőrzővizsgálatra jött át a betegségmegelőző osztályra, ahol én dolgozom. Meghatott az a szelíd öröm, amellyel Anna első gyermekét várta.

Néhány hónappal később a gyermekgyógyászaton voltam az intenzív osztályon. Éppen egy csecsemővel foglalkoztam, aki nagyon sápadtnak tűnt s emiatt aggódtam érte. Nagyon szép kislány volt, de nem érte el a megfelelő súlyt; csak a szemei voltak élénkek. Megnéztem a nevét: Anna újszülött kislánya volt.

Igyekeztem mindent megtenni a csecsemőért és később az anyjával is találkoztam. Megpróbáltam vígasztalni, megnyugtatni, bátorítani. Teljesen le volt törve.

Karácsony este bementem a kórházba, hogy megnézzem a kicsit.

Pár nap múlva több vérátömlesztés és a táplálás teljes felfüggesztése vált szükségessé, mivel a gyermek a tejre allergikus volt és emiatt egész emésztőrendszere felmondta a szolgálatot. A kicsi állapota egyre súlyosbodott. A keresztelőre gondoltam. Magam is megkeresztelhettem volna ott a gyermekgyógyászaton, néhány egyszerű jellel, amit minden keresztény ismer, de azután arra gondoltam, hogy a szülők beleegyezésére is szükségem van, tekintve, hogy az anyával többször beszéltem.

Megkérdeztem Annát, meg van-e keresztelve már kislánya. Azt mondta, hogy szándékukban áll megkeresztelni, majd ha jobban lesz, de itt a kórházban nincs mód rá.

Megmagyaráztam neki, hogy ő maga is megkeresztelheti, hogy a kicsinek ezekben a nehéz órákban minden lehető kegyelme meglegyen. Az édesanya bevallotta, tudja, hogy a gyermek

életveszélyben van: aggodalmában állandóan imádkozik érte, fogadalmakat tesz, mindent felajánl Istennek.

Ekkor elég erőt éreztem magamban, hogy azt tanácsoljam: adja Istennek a kicsit, teljes bizalommal, nyugodjon meg Isten akaratában.

Isten talán visszaveszi, vagy talán megmenti, de a kislány mindenképpen az Övé. Anna erre « igen »-t mondott.

Néhány nappal később bevallotta, hogy megkeresztelte kislányát és azóta is állandóan Istennek ajánlja föl imáiban. Istenhez könyörög, hogy mentse meg, s bizalommal reménykedik, pedig a kislány állapota egyre súlyosbodik. Akkor együtt imádkoztunk és kértük Istentől a gyógyulás kegyelmét.

Másfél hónappal később egy élelmiszeráruházban látom, amint Anna jön felém. Erősen megszorítja karomat, ragyog az arca: « A kislányom meggyógyult. Megengedték, hogy hazavigyem ». Együtt sírtunk örömünkben.

A fiatalasszony még ezután is meglátogatott: « Ez a megpróbáltatás különös kegyelem, szinte csoda volt; nemcsak azért, mert a csöppség meggyógyult, (pedig az orvosok lemondtak róla), hanem a házasságunk számára is. Soha sem voltunk ennyire közel egymáshoz. Férjemben mély hitet fedeztem fel, amely ebben a megpróbáltatásban megedződött. Most egymás iránti szeretetünkben megtaláltuk az élet lényegét.

F.N.

A TELEFON

Meglehetősen mozgalmas volt az éjszaka a kórháznak azon az osztályán, ahol mint ápoló dolgozom. Munka után szerettem volna lezuhanyozni, de túlságosan fáradt voltam és lemondtam róla. Elköszöntem kollégáimtól és a betegektől, hogy az öltözők felé induljak. Nemsokára otthon leszek és lefekhetek — gondoltam. A halottaskamra előtt kellett elmennem, mint minden nap. Már közel sem éreztem azt a viszolygást, mint az első napokban. Sőt, már természetesnek tűnt...

A folyosón egy zokogó asszony jött velem szembe. Fel volt dúlva a fájdalomtól. A telefont kereste. Már éppen megmutattam merre menjen, amikor látom, hogy elveszti egyensúlyát, odakísértem hát a készülékhez. Elmondta, hogy eljött bátyjához, akit nemrég hoztak be a kórházba. Előző este is itt volt nála; látszólag jó állapotban, nyugodtan feküdt, amikor elkö-

szöntek egymástól. Ma reggel azonban már nem volt az ágyában. Az asszonyt senki se értesítette, hogy bátyja állapota súlyosra fordult és végül meghalt. A hírt egy ápoló közölte vele minden kertelés nélkül, és most úgy érzi, megőrül a fájdalomtól.

Otthagytam a telefonnál, hogy ne zavarjam a beszélgetésben, de nagy felindultságában még tárcsázni se tudott. Újra odaléptem hozzá. Kollégáim ezalatt azt hitték, hogy egy rokonomról van szó. Halkan megmagyaráztam nekik, mi történt.

Tárcsáztam, majd a kagylót átadtam az asszonynak, aki minden egyes szó után zokogásba tört ki. Hallottam, hogy az is kétségbe volt esve, akivel beszélt.

A telefonálás után megköszönte segitségemet és kérdezte, merre van a kijárat. Eszembe jutott, hogy taxit kellene hívni, de ebben az időpontban nehéz találni. Kikísértem. Nem tudtam, mit mondjak neki. Összefüggéstelenül beszélt. A kórházban eltöltött évek során először történt velem, hogy ennyire magamévá tudtam tenni mások bánatát anélkül, hogy bármiben segíteni tudtam volna.

A kijáratnál az asszony újra megköszönte, hogy törődtem vele, de én még el akartam kísérni az autóbusz-megállóhoz, majd felsegítettem a buszra. Arra sem volt idő, hogy megszorítsam a kezét, az autóbusz rögtön elment.

Lassú léptekkel visszatértem a kórházba. Mintha minden köteléktől megszabadultam volna, még a fáradtságom is elmúlt.

Olyan erővel hatott rám az ismeretlen asszony fájdalma, hogy minden más háttérbe szorult. Soha nem gondoltam még ennyire komolyan az élet értelmére. A dolgokat láthatatlan fonal köti össze...

Az öltözőben Claudióba ütközöm. Ez a kellégám egy idő óta nem köszön nekem. Nemrég, egy heves vita következtében szakítottunk egymással. Össztönszerűen szeretnék úgy tenni, mintha nem láttam volna meg, de ez lehetetlen. Odaszólok neki: « Hogy vagy? » Csodálkozva néz rám, de nem felel. Csalódást érzek és közömbösséget színlelve az öltözőszekrény felé fordulok. De ekkor érzem, hogy egy kéz nehezedik a vállamra: « Nem adnád kölcsön a borotvaszeszt? » — A fagy megtört. Újra barátok vagyunk. Együtt lépünk ki a kórházból.

E.P.

A VÉSZCSENGŐ

Anyák napján nem maradhattam otthon, mert épp aznap egy egész napos összejövetelen kellett részt vennem. Előre megbeszéltem feleségemmel a dolgot, és úgy látszott, hogy aznap nyugodtan távol maradhatok. Később éreztem ugyan, hogy valami nincs rendben: feleségem és a gyerekek is rosszallják, hogy nem leszek otthon. Mintha egy vészcsengőt hallottam volna megszólalni: talán épp ez az a pillanat, amikor az Élet Igéjét élnem kell.

Ettől a perctől kezdve nem is gondoltam többé a gyűlésre; kizárólag az Anyák napjának és feleségemnek éltem. Először is az ajándékok kérdését oldottam meg, hogy mit válasszanak a gyerekek és mit adjak én feleségemnek. Magát a napot is igyekeztem igazi, szép ajándékká tenni. Feleségemmel maradtam, hogy segítsem mindennapi elfoglaltságában: elmosni az edényt, ebédet főzni, a különböző házimunkákat elvégezni. Eleinte bizony csodálkozott, hogy mindig vele voltam, de megmagyaráztam, hogy ezt a meglepetést készítettem elő Anyák napjára: együtt akarok vele lenni és segíteni szeretnék neki. Feleségem nagyon boldog volt, de örültem én is, meg a gyerekek is.

A nap folyamán többször eszembe jutott, hogy a jelenlétem az, ami igazán fontos; de valóban jelen kell lennem testben és lélekben, figyelmesen, szerényen, tapintatosan, mindenre készen.

R.S.

AZ ÚJ ERŐ

Egy házaspárral ismerkedtünk meg, kilenc éve házasok: Piero és Mária. Két gyerekük van, de közel állnak a teljes szakításhoz. Nem képesek többé elviselni egymást. Mária nemrég közölte elhatározását férjével, hogy kérni fogja a különélési bírósági végzést. Piero megpróbálta lebeszélni, de semmit sem ért el. Ekkor határozta el, hogy hozzánk fordul segítségért. Elismeri, hogy feleségével erőszakosan, lehetetlenül viselkedett, de megígéri, hogy megváltozik... Mária a maga részéről nem hisz az ígéretekben és megmarad elhatározása mellett, hogy ügyvédhez fordul. Még egy utolsó kísérletet tettünk, és megpróbáltuk megértetni Máriával, hogy Pieronak a megváltozásra való lehetőséget meg kell adnia. Eleinte hallani se akart érvelésünkről, de később eszébe jutott az Élet Igéje, amelyet néhány hónappal

azelőtt adtunk a kezébe. Máriának sikerül bensőjében megújulnia és megérti, hogy ez az a pillanat, amikor gyakorlatilag is megvalósíthatja az Élet Igéjét, akkor, ha ő indul el elsőnek a szeretet útján. Mária intenzíven éli az Igét és kilenc év után újra kezd misére járni és áldozni. Érzi, hogy új erő születik benne, amit férjének is át szeretne adni, de most már megérti, hogy Pieronak szabadon kell választania.

Néhány nap múlva eljön hozzánk Piero. Szívesen járna újra templomba, de kilenc éve, a házasságkötés után ő is, mint a felesége, elszakadt az egyháztól. Bátorítjuk; végül elhatározza, hogy kellő felkészülés után elmegy a karácsonyi misére.

Ez a mise beillik egy igazi hálaadásnak.

Mind a négyen ott vagyunk és Piero megvallja, hogy soha ilyen szép karácsonya nem volt.

Most már Mária és Piero azok, akik barátaiknak az Élet Igéjét szétosztják és elmesélik mindenkinek tapasztalatukat, mert — mint mondják — együttlétük soha sem volt ilyen szép és autentikus, mint most.

A.Z.

JÉZUS KEZEIT MOSTAD MEG

Ezekben a napokban sógornőm kórházban feküdt. Néha elmentem őt meglátogatni. A mellette lévő ágyban egy szegény, magányos öregasszonyt láttam, — soha senki sem volt mellette. Az első napokban az öreg néni odahívott. Szívesen odamentem volna hozzá, de sógornőm és a többiek is lebeszéltek. « Nem kell törődni vele, az öregasszony kissé bolondos, egész nap hivogatja az embereket ».

Némileg megzavarodtam és vissza akartam ülni helyemre, amikor eszembe jutott az Élet Igéje. Mintha egy hang szólított volna meg: « Menj és tedd azt, amit kérnek tőled ». Felkeltem és odamentem hozzá, leküzdve egy bizonyos undort piszkos keze láttán. Arra kért, hogy hozzak neki egy lavór tiszta vizet, mert meg szeretne mosakodni. Miután befejezte, megérintette karomat és hozzám fordult: « Köszönöm. Jézus kezeit mostad meg ».

Megdöbbenésemben szinte gyökeret vert a lábam, de öröm szállt meg és az a bizonyosság, hogy Jézus minden emberben jelen van. Ettől a naptól kezdve, amikor csak tehetem, igyekszem mindig rendelkezésére állni.

M.M.

Tizenöt napja munkába menet baleset ért az autóúton; figyelmesen vezettem, az autó mégis megcsúszott az esőtől nedves aszfalton és átvágódott a másik oldalra. Szerencsére a szembejövő autóknak sikerült kikerülniök engem. Az egyik teherautó azonban olyan hirtelen fékezett, hogy kilyukadt a gumija.

Nehéz leírni, hogy mit éltem át az alatt a pár pillanat alatt, ami nekem végtelenségnek tűnt. Először túláradó öröm kerített hatalmába, hogy elérkeztem a végső pillanathoz, a végcélhoz; majd szorongást éreztem amiatt, hogy már semmit sem tehetek hozzá eddigi életemhez és újra sem kezdhetem. Amikor a kocsi végre megállt anélkül, hogy a teherautó alá csapódott volna, a kikerülhetetlennek hitt vég előtt egy pillanatra csalódás fogott el. Majd rögtön utána leírhatatlan megkönnyebbülés töltött el: még szerethetek, közelebb juthatok egy eszméhez, amely teljesebb, szentebb életet valósít meg bennem és másokban.

Azóta rájöttem, hogy tudtomon kívül valami új történt bennem: egy határozottabb elkötelezettség arra, hogy teljességgel éljem mindazt, amit az élet kínál. Ennél még mélyebben éreztem, hogy feltűnési viszketegségemnek még utolsó maradékai is eltűntek belőlem: az a magatartásom, hogy egyszer vidám, máskor meg szomorú legyek s ezzel kiszámíthatatlannak, meglepőnek tüntessem fel magam — egyszóval « eredeti » legyek, más, mint a többiek.

Ma már nem így van. Az idő túlságosan értékes ahhoz, hogy azt hangulatváltozásaimmal elvesztegessem. Új életet kezdtem. Most már szeretnem kell minden pillanatot, minden egyes percet, teljességgel, végérvényesen.

C.C.

A FAL

Egy éve mondogatom férjemnek, hogy le szeretném bontatni a konyha falát, mert így a helyiség tágasabb lenne, és modern bútorokkal rendezhetném be. Férjem nem egyezett bele, mivel az előszobát akarta meghagyni nagyobbnak, hogy ott továbbra is kényelmesen nézhessük a televiziót. Végül mégiscsak engedett és én elégedetten hivattam a kőművest, hogy megbeszéljem vele a munkát.

Ugyanaznap, mint rendesen, a postás hozza az Élet Igéjét. Rögtön elolvasom, amint a kőműves elment. Úgy érzem, kicsinyes voltam...

Mikor férjem hazajön, mindjárt bejelentem neki, hogy lemondtam tervemről. Csodálkozva néz rám, nemcsak azért, mert hirtelen megváltoztattam véleményemet, hanem azért is, mert mindezt örömmel mondom el neki. És ahogy átölelem, újnak, élőnek tűnik az egymásnak annyiszor elmondott « szeretlek » szó. Új lelkiállapotom miatt egyszerre még a konyhám is tágasabbnak tűnik.

V.P.

A DOLGOZAT CÍME

Nagy megértés uralkodik a gazdaságtörténelem-tanár és Giuliana között: mindketten az Élet Igéjét élik. Giuliana behozta a lapot az osztályba és odaadta a tanárnak, olvassa el ő is.

Néhány nap múlva a tanár dolgozatot irat az osztállyal a következő címmel: « Sikerül-e saját történetét kialakítania az embernek a történelem által adott körülmények között? » A diákok csoportokra oszlanak, de nem sokkal ezután minden csoport képviselője további felvilágosítást kér, mert a cím homályos számukra. A tanár erre Giuliánával egyetértésben felolvassa az Élet Igéje magyarázatát: « Ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied ». Az osztály úgy szívja magába a szavakat, mint szivacs a vizet. Az egyik fiú feláll: « Igen! Csak így alakíthatjuk ki egyéniségünket! És így találhatjuk meg szabadságunkat! »

M.J.C.
(Brazilia)

« HOL TANULTAD? »

Az egyetem szociológiai tanszékén vagyunk.

A tanár a dinamikus szociológiáról beszélve azt állítja, hogy a hatalom birtokosai által a társadalomra kényszerített függőségi rendszer következtében ma senki sem szabad. Franca a « Ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied » Élet Igéjére emlékezve feláll és azt mondja, hogy minden egyes ember szabadon alakíthatja saját sorsát, ha Jézust követi. A szünetben egyik társa megkérdi, hol tanult meg így gondolkodni. A lány erre kiveszi a tankönyvből az Élet Igéje kommentárját és megmutatja: « Innen ». Néhány nap múlva társa visszajött, hogy megköszönje: ez a kis lap tartalmazza az útmutatást, hogyan kell élni.

A.S.
(Brazilia)

6

AKI KICSIBEN HŰ...

« Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű » (Lk 16, 10).

Érezted-e valaha szívedben a vágyat, hogy nagy tetteket vigyél végbe? — Gondolom, igen.

Éreztél-e már vonzódást olyan emberek iránt, akik, mint a hősök és a szentek, felül tudtak emelkedni az átlagon kimagasló, nemes, bámulatos cselekedeteikkel? — Azt hiszem igen!

Ez a törekvés természetünkből adódik, mert az ember nagyra van hivatva. Sajnos azonban legtöbbször képtelen ezt a vágyát megvalósítani, mert az élet különösen nehéz, döntő pillanataiban nem találja meg a nagy tettekhez vezető utat.

Ha nincs ellenedre, ajánlanék valamit. Hallgasd meg Jézust: « *Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű* ».

Ez a mondás már a Krisztus előtti időkben is ismert volt, valószínűleg mint közmondás. Jézus felvette tanításába, de új jelentést adott neki.

Ezt a mondatot Lukács evangéliumának abban a részében találjuk, ahol Jézus a pénzről beszél. Elsősorban tehát gazdasági vonatkozása van, de alkalmazható az élet minden helyzetére. Jézus itt azt hangsúlyozza, hogy a kis dolgokban való hűség a próbája annak, hogy a nagy dolgokban is hűségesek tudunk-e maradni.

Ezenkívül még azt is jelenti, hogy ha Jézus hűséget kíván a kis tettekben, semmit sem nevezhetünk kicsinek, amit az élet kíván tőlünk. Semmi sem kevés, amit azért teszünk, hogy az Ő akaratát teljesítsük. Semmi sem kevés, amit szeretetből teszünk.

« *Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű* ».

Mennyi apró cselekvésből és foglalatoskodásból állnak napjaid! Ott van az asztal, amelyet le kell szedned, a kérdés, amely válaszra vár, az unalmas, egyhangú munka, amelyet el kell végez-

ned. Az autót vezetni, a leckét megtanulni, az ebédet megfőzni, a tennivalót elintézni, a hangszeren játszani, a ruhádat rendben eltenni, az eldobott papírt felvenni, valakire rámosolyogni, azt a bizonyos cikket megírni, az örömteli eseményben részt venni.

Hogyan kell elvégezned mindezt? Soha ne kapkodj; ne siesd el a dolgod. Mindent tökéletesen végezz el. Egész lényedet add bele abba, amit éppen tenned kell.

A kis dolgokban való hűség egyértelmű az élet jelen pillanatának jó átélésével.

« *Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű* ».

A nagyban? Igen, az élet rendkívüli eseményeiben: mint amilyen egy súlyos szerencsétlenség, egy természeti csapás; egy szeretett személy halála. A siker, ami a fejedbe szállhat; váratlan örökség; valami nagy kellemetlenség, amire nem számítottál, vagy felelősség, amelyet hirtelen el kell vállalnod...

És egyes nemzetekben a háború minden előre nem látható borzalma.

Ahogyan azzal a 21 éves libanoni fiúval is történt. Fouad a neve. Szerettei körében megtanulta, hogyan kell jól helytállni az élet kis dolgaiban, a hétköznapokban.

De néhány hónapja rendkívüli körülmények közé került. Egy római kongresszusról Libanonba visszatérve, a repülőtértől Beirutba vezető úton fegyveres férfiak megállították. Ebben a mohamedán zónában tudvalévőleg a helyzet nagyon feszült. Fouad személyazonossági igazolványában a fegyveresek ezt olvassák: « maronita keresztény ». Igen, keresztény vagyok mondja a fiatalember, — hazafelé tartok ». « Te pedig velünk jössz » — válaszolják, és kihallgatásnak vetik alá. A végén: « Tudod mi vár rád? » A fiú megérti, hogy számára mindennek vége. Az egyik fegyveres valóban egy híd felé kíséri, ahol már több keresztényt megöltek. Menet közben Fouad megkísérli legyőzni benső felindultságát, és felteszi magának a kérdést, hogy vajon Isten mit akarhat tőle ebben a pillanatban. Szeresd felebarátodat, ezt itt melletted — jut eszébe. Kíséreld meg, hogy valamiképpen éreztesd meg vele szeretetedet. « Nehéz mesterség lehet ez,.. ez a háború... » — szólítja meg a katonát. Amikor a híd közelébe érnek, a katona hirtelen megáll, ránéz és rákiált: « Forduljunk vissza! »

A parancsnokságon aztán beszél a többiekkel. Eközben egyikük odalép Fouadhoz: « Szerencséd van, mert éppen ennek

a társunknak ölték meg néhány napja a fivérét. » Vagyis, ha van valaki, aki szívesen lelőtt volna téged, az pontosan ő volt...

Fouad, aki eddigi életében a mindennapi kis eseményekben hű volt Istenhez, hű tudott maradni a rendkívüli körülmények között is.

« *Aki a kicsiben hű, a nagyban is hű* ».

És Isten megmentette őt.

Chiara Lubich

FORGALMI DUGÓ

A városba menet rajtakapom magam, hogy az autóval egyre inkább gyorsítanék. Nem is tudom, mi ennek a nagy sietségnek az oka, de a nagy forgalomban olyan leszek, mint a többiek: nem engedem, hogy megelőzzenek, és arcom egyre feszültebb lesz. Egyszer csak eszembe jut az Élet Igéje. Az egymás mellett és egymás mögött álló autósorokban kocsimban ülve elengedem magam: még rá is mosolygok arra, aki felém néz, egy másiknak előnyt adok s akkor sem adok több gázt, amikor a lámpa vörösből zöldre vált át. Lassanként megint magamra találok, egyre közelebb kerülök Istenhez, megnyugszom: nem sürget már az idő és bele tudom élni magam a jelen pillanatba.

Délután aztán lett volna valóban okom, hogy méregbe jöjjek: Maria Piera, a lányunk két órán keresztül kerestetett velem egy írást, amit végül a saját zsebében talált meg. Én azonban békésen fogadtam a dolgot, azzal a békével, amelynek ismerem az eredetét.

L.P.

HÉT NAP A CUKORBETEGEK OSZTÁLYÁN

Szeptember 17. vasárnap

Egy ötletem támadt ma, ami esetleg hasznos lehet. Akkor jutott eszembe, amikor a kórházban a cukorbetegek egyike, mivel nem értette meg a gyógymód fontosságát, nem tartotta be az előírásokat. Azt gondoltam tehát, hogy meg kellene fogalmazni egy mindenki számára érthető, egyszerű magyarázatot a cukorbajról és következményeiről, és ezt sokszorosítva kiosztani a betegeknek. Készítettem is rögtön egy tervet és elhatároztam, hogy megmutatom az orvosprofesszornak.

Szeptember 18. hétfő

Valóban nem könnyü kapcsolatot teremteni a professzorral: mindenki kritizálja viselkedését; a rendet és pontosságot kicsinyesen megköveteli és a legkisebb feledékenységért mindenkivel kiabál. Ma kedvem lett volna csatlakozni a bírálókhoz, de rákényszerítettem magam, hogy inkább mentegessem hibáit, mint ahogyan másokkal is tenném.

A cukorbetegekkel kapcsolatos munkatervet illetően készen akarok állni arra, hogy saját gondolkodásmódomat is megváltoztassam, hogy mások ötleteit is meghallgassam. Ezzel a magatartással szerintem először is tőle, magától a professzortól kell megkérdeznem, hogy beleegyezik-e tervembe. Attól féltem, hogy nem fog tetszeni neki. Ellenkezőleg, elfogadta a tervet.

Sőt, azt mondta, hogy a betegek szempontjából nagyon hasznos kezdeményezésnek tartja. Ő magát ateistának nevezi, épp ezért szokatlan volt, hogy így fordult hozzám bátorításul: « Látom, kisasszony, hogy olvasta az Evangéliumot. Akkor tehát haladék nélkül váltsa valóra javaslatát... »

Szeptember 19. kedd

Tegnap nagy hibát követtem el: egy vizsgálatra vonatkozólag írásbeli utasítást kellett volna hagynom az egyik betegnek s teljesen megfeledkeztem róla. Ma, alighogy az osztályra érkeztem, láttam, hogy a kollégák és az ápolók már mind izgatottan vártak, és igyekeztek előkészíteni az ellenem irányuló várható dühkitörésre.

A professzor, amint meglátott, azonnal azt kérdezte, tudom-e, hogy a beteg miért nem jelent meg a vizsgálaton? Egészen egyszerűen azt feleltem, hogy az én hibám volt, és nem is kerestem mentséget.

Arcomba nézve nála még soha nem tapasztalt szelídséggel azt mondta, szinte mosolyogva, hogy bizony nagy baklövést követtem el, de azért... máskor jobban vigyázzak, addig is meglátjuk, miként lehetne helyrehozni a dolgot.

Kollégáim alig tudtak magukhoz térni a csodálkozástól, hogy a professzor ennyire megváltozott. Én meg arra gondoltam, hogy talán így visszakapom azt, amit adni igyekszem; mert a professzor ma reggel úgy viselkedett velem, ahogyan azelőtt én szoktam vele viselkedni.

Szeptember 20. szerda

Az osztályon néha az az érzésem, hogy nem vesznek rólam tudomást, és úgy tesznek, mintha ott se lennék. Ez ugyan rosszul esik, de nem hagyom magam. Ezek a pillanatok is értékessé válhatnak. Érzem, hogy nekem kell megtennem az első lépést kollégáim felé, nekem kell velük a kapcsolatot keresnem apró figyelmességek segítségével. Ma reggel egyiküket kávéra hívtam meg, egy másiknak meg segítettem megkeresni azokat az igazolványokat, amelyeket elvesztett.

Szeptember 21. csütörtök

Marina az a kolléganőm, akivel igazán nehéz együtt dolgozni. Mindenképpen igyekszik akadályozni munkámat. Odáig megy, hogy saját betegeivel már alig törődik, folyton az enyémekkel foglalkozik és ezzel az osztályon állandó zűrzavart kelt.

Ma megembereltem magam és megmondtam neki, hogy magatartása nem igazságos, mert maguknak a betegeknek is káruk-ra van. Eleinte negatívan reagált, de én tovább folytattam kedveskedő támadásomat: a gondjaira bízott betegek analíziseit zárt borítékban adtam át neki, hogy ő legyen az első, aki elolvassa; hívtam, vegyen részt az osztály egyik közös kezdeményezésén, hogy ne érezze magát kirekesztettnek.

Szeptember 22. péntek

Megbíztak egy betegünk klinikai esetének ismertetésével diákokból és egyetemi tanárokból álló szemináriumelőtt. Kissé megijedtem. Éppen engem választottak, aki csak nemrég doktoráltam,... ezzel a félénkségemmel... úgy tűnt, túl nagy a feladat.

De aztán eszembe jutott az az eset, amit Chiara Lubich mondott el. Amikor a Templeton díjat kellett átvennie, és a rendkívüli eseménytől zavarba jött, elgondolta, hogy alapjában véve egyedül Isten rendkívüli. Megértettem, hogy a kis dolgokat nekem is úgy kell vennem, mintha nagyok lennének, a nagyokat, mintha kicsik lennének, mert csak Isten cselekedetei igazán nagyok; és ez adta meg a kellő mértéket mindenhez, amit teszek.

Szeptember 23. szombat

Marina újra beszél velem. Sőt felajánlotta, hogy a doktorátusomat az ő vidéki villájukban ünnepeljük meg...

A szeminárium nagyon jól sikerült. A professzor, mivel jól ismer engem, nem értette, hogyan tudtam olyan nyugodtan és biztosan beszélni. Tréfálkozva megkérdezte, hogy nem vettem-e be előzőleg váliumot?!

A minapi mondatára hivatkozva azt feleltem neki, hogy nem: egyszerűen megint az Evangéliumot olvastam.

A.R.

A SZERZETES ELÖLJÁRÓ MEGVÁLASZTÁSA

Augusztus-szeptember derekán választásokat tartottak Rendünkben, hogy kijelöljék az új elöljárót és a tanácsosnővéreket. Semmi sem illett annyira C.M. nővérhez a legfőbb elöljárói tisztségtől való megválás pillanatában, mint az ige: « Ne az én akaratom teljesüljön ». C.M. nővér mélységesen átélte ezt az igét, és mi soha sem éreztük ennyire közel magunkhoz, ennyire « anyának ». Majd rám került a sor, amikor engem választottak meg legfőbb elöljárónak. Megvallom, úgy éreztem, hogy összeroskadok az új felelősség súlya alatt, de az Evangélium szava visszaadta lelki békémet: « Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű ». S így az első pillanattól kezdve békében és egységben éltem társaimmal. Mennyire igaz, hogy minden egyes Igében benne van az egész Evangélium!

CSALÁDI FANTÁZIA

A három gyerek mossa az edényt a mosogatóban. Egyik kezemben a törlőruhával, a másikban három kiskanállal nézem az ablak ellenfényében kirajzolódó körvonalukat. Az üvegen túl a végtelen ég. Három kis ember a világgal szemben. Három kis ember, akik már magukban is egész világot alkotnak és azt képviselik előttem.

A legnagyobbik a merőkanalat az öblítőbe dobja, a víz a második mosolygó gyerek felé fröccsen, mire az tiltakozik: « Papa, nézd, nem hagy békén! » A harmadik eközben várja az asztalnál a tányérokat, hogy szárazra törölje; könyökével az asztal lapjára támaszkodik, mint egy kis munkanélküli: « Nekem semmi dolgom sincs ».

Az én három kanalam már száraz. Mit csináljak? Válasszam szét a két kötekedőt? Kezdek méregbe jönni, a kis házi köztársaság elnökeként úgy érzem, én vagyok felelős a békéért, háborúért, a munkáért, a következő étkezésért...

Ma reggel igazán igyekeztem mindenkivel egyezséget kötni a tevékenységet, a terveket és a békés együttműködés szellemét illetően. Őszinte voltam? Kezdek kételkedni, látva hová fejlődik az ellenségeskedés. A második gyerek éppen azon igyekszik, hogy a törlőruhával szomszédja orrán egy legyet üssön agyon. Érzem, amint a tüntetők serege kezd feltörni gyomromból: a barikádok ledőlnek, már forr a vérem, annál is inkább, mivel a harmadik szereplő, a munkanélküli, elment hogy képregényeket nézegessen.

Ebben a pillanatban Elisabetta hosszú ruhában jön le a lépcsőn. « Segíteni jössz? » Ő csak fintorog, a csatateret látva. « Mindig én akarok öblíteni és mindig Cristoforo foglalja el a helyemet. Idenézz! »

Az, aki mosogat, és a másik, aki öblít, hadilábon állnak, ellenségesen méregetik egymást, igyekeznek megfélemlíteni a másikat. Mit csináljak? Kihívjam a rendőrséget? Kikapjam a harmadik kezéből az újságokat? Azt felelné: « Magad is láthatod, hogy nincs törölgetnivalóm! » Talán katonákat szabadítsak rá arra, aki a tányérokat mossa, vagy odakényszerítsem a mosogatóhoz azt, akinek öblögetnie kell, elvéve tőle a konyharuhát, ami a munkanélkülit illetné meg? Vagy én is törölgetőt vegyek a kezembe és küzdjek meg a két verekedővel?

Alig öt peccel ezelőtt olyan jók voltak, udvariasan adogatták egymásnak az edényeket. Még azt néztem, hogyan fényképezzem le őket, hogy megörökítsem ezt a békés pillanatot. Inkább most kellene pillanatfelvételt készíteni a mai családokról szóló könyv illusztrálására.

Rávehetném magam, hogy szeressem őket, külön-külön és együttvéve, de ez nem lenne igazságos! Miért, ők talán szeretnek engem, miközben háborúznak egymással?

Házi parlamentem folyosóin nyíltan folyik a harc. Az ellenzék népjóléti kormányt követel. Feleségem, Mária végigmegy a folyosón, békét akar teremteni, de sikertelenül. Mindenki bűnbakot keres: a tányérmosó kezdte. De miféle súlyos bűnt követett el?

Tartózkodó természetem és a megszokások, valamint hatá-

rozatlanságom megakadályozzák, hogy részt vegyek a zűrzavarban. Így látszólag nyugodtan a konyha másik végében maradok. Mária már rég szétverte volna a tömeget és elmosta volna az edényt. Mindenki másképp reagál, a maga módján...

Ezek az események három napja zajlottak le, különböző változatokkal. Írhatnék egy zenei finálét tányérokra, « andante, allegro vagy furioso » jelzéssel. Ma újrahallgatom őket egy ünnepnap reggelén. Egy hang belülről ezt súgja: « Ha nem tudsz hű lenni a kicsiben... » Ez az! Erre kellett volna emlékeznem. Az első nap egy kis házi köztársaság elnökének éreztem magam...

Most már kevésbé csodálkozom a viselkedésükön: nem engedelmeskedhettek csak azért, hogy ezzel nekem örömet szerezzenek. Ez pedig azért van, mert semmi sem kötelezhet három gyereket a szeretetre. Még az sem, ha előre megegyezést kötöttünk.

Az ő szabadságuk volt az, ami engem idegesített. Nem szerettem bennük sem a szabad Istent, sem őket szabadon Istennel szemben.

Hogy képes legyek arra, hogy egyszerűen csak szeressem őket, hogy odatoljam a mosogatónak a tányérokat, és jót nevessek a törlőruhával kezdett versenyen, — mindehhez hiányzott a bátorságom. Megijedtem a következmények miatt. Megrémültem a szabadságtól és attól, hogy egyedül maradok szeretetemmel.

Hogyan lehet parancsot adni és kívülállóként figyelni, vajon teljesítik-e? Csak reménykedve, követelőzés és elvárás nélkül? A parancsosztogatás nem erős oldalam. Kétségkívül arra lett volna szükség, hogy egy nálamnál nagyobb erő támogasson. Én azonban csak egy erőt ismerek: azt, ami akkor születik, ha ketten vagy hárman az igaz szeretetben egyesülnek. Talán nem tudtam eléggé szeretni ahhoz, hogy Isten szabadnak érezze magát közöttünk.

Rá kellett jönnöm: Isten nem tűri el, hogy eszközként használják arra, hogy az emberek egymást szeressék.

Hívnak a konyhába mosogatni. A belső hang emlékeztett: « Ha a kicsiben nem vagy hű... »

Képes leszek-e arra, hogy én kezdjem szeretni őket, anélkül, hogy bármit is várnék tőlük, felhagyva a köztársasági elnökségre való törekvéssel?

Megtudom majd nemsokára, amikor eljön a pillanat. Egyelőre a konyhába vezető meredek lépcső leköti minden figyelmemet.

G.L.

Orvosi doktorátusunk készítésébe már két és fél hónapja bele voltunk merülve, amikor megjött az Élet Igéje lapja: « Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű ». A « nagyban » számomra az lehetett volna, hogy a doktorátust a legrövidebb idő alatt a legnagyobb erőfeszítéssel készítem el, törekedve arra, hogy jó legyen. Szeptember elsején (26 nappal ama bizonyos x nap előtt) még mindig nem sikerült megszabadulnom az ideges sietségtől, és emiatt nem tudtam gondosan kidolgozni minden részletkérdést. Ha pedig valaki félbeszakított, hogy sürgős felvilágosítást kérjen tőlem, szabadkozva elutasítottam: « Ne haragudj, a doktori tézist kell csinálnom... majd később válaszolok neked ».

26 nappal a doktorátus határideje előtt az Élet Igéjének érkezése, amely útmutatást ad az élet kis és nagy eseményeinek megélésére, úgy hatott, mint egy oxigénpalack. Valóban, Chiara Lubich ezt mondja a kommentárban: « Ne siesd el a dolgod. Mindent tökéletesen végezz el ».

Barátnőm, akivel a munka legnagyobb részét együtt csináltam, beleegyezett, hogy éljük az Evangéliumot. Ez nagy szerencse volt, mert azt elfelejtettem mondani, hogy már régóta úgy éreztük, mintha a tégla bármely pillanatban a fejünkre eshetett volna, vagy másszóval, mint akit egyszer hideg, másszor forró zuhany ér. Hogy megértsétek, mi volt a helyzet, elmondok néhány esetet.

Bizonyos okmányokat a meghatározott időpontig be kellett adnunk a tanszékre. Egyik közös barátnőnk vállalkozik a postás szerepére. Az okmányok időben elkészülnek, de barátnőnk, épp a legjobbkor... eltéveszti a tanszéket és máshová adja be! Az én tanszékemen meglehetősen megértően viselkednek és kérik, hogy a doktorátus megvitatásának napját halasszák el. Ez viszont lehetetlen. Már csak 7 nap hiányzik az x határidőhöz. Úgy ki vagyok merülve, hogy az Élet Igéje rendkívüli segítségével tudom csak barátnőmet vigasztalni, aki kétségbe van esve tévedése miatt. Közben megtudjuk, hogy a tanszék nem ad további halasztást. Mégis kitartóan újabb megoldást igyekszem találni, — olyat, ami majd mindent rendbehoz. Két nappal a határidő előtt elromlik a fénymásológép, amelyre épp legnagyobb szükségem lett volna a másolatok készítésére. Végre az annyira várt okmányok megérkeznek, most, amikor már nincs szükség rájuk... már csak három óra hiányzik a doktori értekezés szóbeli

megvitatásához: az autó útközben elromlik, egyszerűen nem megy tovább, éppen most, amikor mindenképpen működnie kellene!

Nos, igyekeztem minden egyes pillanatot úgy élni, hogy ne siessem el a dolgot és végül mégiscsak minden jól ment. A vizsgáztatók, nyugalmamat látván, távolról sem gondoltak arra a sok kalandra, amelyet átéltem és főleg nem sejtették titkomat, amely átsegített minden nehézségen.

A vizsga eredményével már nem sokat törődtem, pedig munkámat nagyon értékelték. A legszebb dolog szerintem a közösen megélt tapasztalat volt, amelyről csodálatos emléket őrzök. Elfelejtettem ugyanis még hozzátenni: a nehézségek, a zsákutcák ellenére, amelyekből mégis ki tudtunk jutni, az elébünk tornyosuló hegyek megmászása, az ilyenfajta sporttal járó elkerülhetetlen fáradtság (egyetlen igazi testedzés sem pihentető), mindennek ellenére, otthonom méhkassá alakult át, ahol az öröm, a mosoly, a béke légköre uralkodott.

Jelenleg valóban jólesően élvezem a néhány napos pihenést, de most is arra kell gondolnom, hogy « aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű... » — főleg a szeretetben. Szeretetet adni percről-percre: ez a legcsodálatosabb dolog.

T.M.

NAGYMAMÁT JOBBAN SZERETEM

Osztálytársam először adta ide nekem az Élet Igéjét, amelynek e havi magyarázata « Aki a kicsiben hű... ». Még csak most kezdem élni az Evangéliumot és az Élet Igéje éppen első lépéseimben segít.

Családi életemre gondolva, rájöttem, hogy nagyanyámmal való kapcsolatomat meg kell változtatnom. Éreztem, hogy több megértéssel és szeretettel kell viseltetnem iránta. Ettől a pillanattól kezdve, ahányszor csak kérdezett valamit tőlem (eddig csak puszta igennel, vagy nemmel válaszoltam), leültem mellé, mindent a legrészletesebben elmagyaráztam, sőt még az életembe is beavattam. Ez a kis változás, amin keresztülmentem, nagy csodálkozást váltott ki anyámból és a többi családtagból. Ebből értettem meg, hogy a szeretetből cselekedett kis dolgok alatt ott rejtőzik az Evangélium forradalmi ereje. Most igazán boldog vagyok!

F.V.

Odaadtam az e havi « Aki a kicsiben hű... » Élet Igéjét az iskolában a portásnőnek. Azt mondtam neki, olvassa el, és ha érdekli, hozok neki máskor is. Néhány nap múlva: « El se tudja képzelni, milyen fontos volt nekem az a lap, amit adott! Többször keresgéltem a kidobott folyóiratok között valami lapot, ami az életre útmutatást adott volna nekem. Azt gondoltam ugyanis, Önök tanárok, akik a gyerekeket oktatják, bizonyára olvasnak olyan írásokat, amelyek az életre nevelnek. Végre megtaláltam! Kérem adja mindig ide! Az életemben olyan ez, mint a napsugár, — mint válasz kérdéseimre. Eszerint fogok ezentúl élni, mert érzem, hogy ebben találom meg problémáim megoldását. »

M.W.
(Németország)

7

CSALÁDODAT
CSAK MÁSODSORBAN SZERESD

« Ha valaki követni akar, de nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet a tanítványom » (Lk. 14, 26).

Mit szólsz ehhez? Ugye hallatlanul sokat követelő, radikális szavak ezek! Mégis épp az a Jézus, aki felbonthatatlannak mondta a házasságot és azt parancsolta, hogy szeressünk mindenkit — következésképpen különösen szüleinket, — ugyanaz a Jézus most azt kívánja, hogy szorítsuk háttérbe minden szép földi érzelmünket, amennyiben azok akadályozzák az iránta érzett szeretet közvetlenségét. Ilyesmit csak Isten kívánhat.

Valóban Jézus kiszakítja az embereket természetes életmódjukból és mindenekelőtt önmagához akarja kötni őket, hogy megvalósítsa a földön az egyetemes testvériséget.

Ahol terve megvalósításának útjában akadályt talál, ott ledönti, « levágja » azt. Épp ezért az Evangélium « Kard »-ról beszél, amely « vág », természetesen átvitt értelemben.

« Holtaknak » nevezi azokat, akik nem tudták jobban szeretni Őt, mint anyjukat, feleségüket, vagy saját életüket. Emlékszel arra az emberre, aki azt kérte, hogy apját eltemethesse, mielőtt az Ő nyomába szegődne? Éppen neki válaszolta Jézus: « Hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat » (Lk. 9,60)

Ilyen nagy igénnyel szemben talán félelmet érzel; talán arra gondolsz, hogy Jézus szavai az akkori időkben voltak érvényesek, vagy azoknak szólnak, akik rendkívüli hivatást érezve követik Őt. Tévedsz. Ezek a szavak mindenkor érvényesek, a mi korunkban is és érvényesek minden keresztény számára; tehát rád is vonatkoznak.

A mai időkben számtalan alkalom kínálkozik számodra, hogy Jézus tanítását gyakorlatilag megvalósítsd.

Családodban van valaki, aki tagadja a kereszténységet?

Jézus azt kívánja, hogy tégy tanúságot róla életeddel és alkalmas pillanatban szavaiddal is, még kigúnyoltatás és gyalázatás árán is.

Áldott állapotban lévő asszony vagy és férjed azt akarja, hogy szakítsd meg a terhességet? Istennek engedelmeskedj, ne az embereknek.

Egyik fivéred gyanús, vagy egyenesen elvetendő célzattal akar téged egy bizonyos társaságba bevezetni? Ne szegődj hozzá!

Becstelen úton szerzett pénzt akarnak elfogadtatni veled? Őrizd meg becsületed!

Egész családod be akar téged vonni a lelkiismeretlen, felelőtlen nagyvilági életbe? Inkább szakíts velük, nehogy Krisztus távozzék el tőled.

« *Ha valaki követni akar, de nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet a tanítványom* ».

Hitetlen családból származol és Krisztushoz való megtérésed miatt szakítottak veled? Ne riadj meg! Ez az Evangélium következménye. Ajánld fel Istennek gyötrődésedet szeretteidért, de ne engedj.

Krisztus kiváltságos módon magához hívott téged s most elérkezett a pillanat, amikor a te teljes odaadásod azt kívánja, hogy hagyd el atyádat és anyádat, vagy mondj le jegyesedről?

Határozd el magad és válassz!

Aki nem küzd, az nem is győzhet.

« *Ha valaki követni akar, de nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet a tanítványom* ».

« . . . sőt még saját magát is »

Az üldözött keresztények földjén élsz és Krisztus melletti kiállásod életedet veszélyezteti? Légy bátor! Van, amikor még ezt is megkívánja hitünk. A vértanúk kora soha nem ér teljesen véget az egyházban.

Előbb-utóbb életünk során mindannyiunknak választanunk kell Krisztus és a világ dolgai között, hogy autentikus keresztények maradhassunk. Eljön a te órád is.

Ne félj. Ne féltsd életedet: jobb azt elveszíteni Istenért, mint nem találni meg többé. A másik Élet a valóság.

És ne féltsd szeretteidet. Isten szereti őket. Egy napon majd — ha képes leszel arra, hogy Istent jobban szeresd náluk — Ő oda fog lépni hozzájuk és szeretetének erős szavával hívni fogja őket. És te majd segíted őket, hogy veled együtt Krisztus igaz tanítványaivá váljanak.

Chiara Lubich

KI TÖRŐDIK VELÜK

Megígértem valakinek, aki teljes elszigeteltségben, magányosan él, hogy ma este hét és nyolc között meglátogatom. Az egész délutánt házon kívül töltöttem s fél hétkor értem haza. Férjem és a gyerekek örültek, hogy megérkezett a « szakácsnő, a család bizalmija » stb... Lányom mindjárt újonnan vásárolt lemezeiről kezdett beszélni és azt akarta, hogy hallgassam meg őket. Férjem meg azt kérdezte, mit szándékszom vacsorára főzni. Az örömteli fogadtatásra röviden csak azt válaszoltam, hogy el akarok menni hazulról meglátogatni valakit, és csak nyolc óra után leszek újra itthon. Elnézésüket kérem. A jó hangulat hirtelen elromlott és mindnyájan helytelenítették elhatározásomat. Nyugtalan lelkiismerettel mentem el hazulról, és feltettem magamban a kérdést, vajon igazán Isten akarta-e, hogy otthagyjam őket egy...teljesen ismeretlen felebarátomért. Ekkor azonban eszembe jutott az Élet Igéje. Arra gondoltam, hogy ebben a pillanatban annak a magányos személynek van leginkább szüksége rám: számít látogatásomra (múltkor már úgyis hiába várt). Azt mondtam magamban, ha Isten akarja, hogy elmenjek hozzá, családomról majd Ő gondoskodik ebben az órában. Istenre bíztam hát férjemet és gyerekeimet, és minden gondtól megszabadulva ehhez a magányos lélekhez siettem, hogy « szeressem ».

Hazaérve aztán százszoros... ajándékot kaptam! Senki se haragudott rám, nyugodt légkörben, békés beszélgetés közben készítettük el a vacsorát. Később legnagyobb lányom feltette lemezeit és a zenét hallgatva két órán át beszélt problémáiról, életéről. Nekem sikerült részvétet keltenem bennük az iránt, akit vacsora előtt meglátogattam, és családtagjaim mind átérezték a magányosan élő emberek szomorú sorsát.

C.P.

FÉLELEM A KOLLÉGÁKTÓL

Barátaimmal elhatároztuk, hogy kiosztjuk az Élet Igéjét velünk együtt dolgozó társainknak. Én csak egy-kettőnek adtam oda, mert egyrészt féltem, hogy nem jól fogadják, másrészt bizalmas viszonyban sem voltam velük, sőt a reális helyzettel ellentétben, azt hittem, hogy nem is törekszenek egy magasabb életeszmény megvalósítására. Ezektől az előítéletektől végülis egy egyetemi tanárral való találkozásom szabadított meg.

A tanár orvosi kifejezéssel találóan azt mondotta, hogy a kereszténynek a munkahelyén nyíltan kell viselkednie, nem szabad mindenki mást úgy tekintenie, mintha állandó szellemi eszméletlenségben, « kómában » lenne. Hozzátette, hogy mindig mindenütt jól esik hallani a hivő ember szavát. Kemény lecke volt ez számomra! Visszaemlékeztem bizonytalanságomra s azt gondoltam: « Jézus, egyszer majd számon kéred egy-egy kollégám nevét és megkérdezed: 'Mit tettél értük'? »

Ez után a lelkiismeret vizsgálat után elhatároztam, hogy egészen másképpen fogom szeretni őket. A hivatalba visszatérve odaadtam az Élet Igéjét kollégáimnak, nem törődve azzal, hogy hitemnek és meggyőződésemnek megvallását esetleg elutasítóan fogadják. Egyikük még aznap felhívott telefonon és arra kért, hogy beszélhessen velem. Egyike volt azoknak, akik egyházellenességüket sose titkolták. Azt mondta, nagyon örült, hogy elolvasta az Élet Igéje kommentárját, mert az éppen rá vonatkozott.

A következő napokban a többiek is, akik később barátaim lettek, körülbelül ugyanezt mondták.

N.C.

VÁLASZTOTTAM

Bármennyire is szerettem volna, nem tudtam eljárni a vasárnapi misére. Többször javasoltam férjemnek és gyerekeimnek, de ők hallani se akartak róla, sőt gyakorlatilag mindent elkövettek, hogy engem se engedjenek el. Emiatt nagyon szomorú voltam. Az Élet Igéje pedig így szólt: « Ha valaki követni akar, de nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet a tanítványom ».

Egyik vasárnap aztán éreztem, hogy abba kell hagynom a házimunkát, hogy misére menjek. Amikor a templomból hazaértem, éppen mind elmenőben voltak otthonról. Mivel mise előtt félbehagytam munkámat, azt mondtam, inkább azt fejezem be

és szívesen lemondok a szórakozásról, — menjenek csak nélkülem. Én már úgyis azt választottam, ami számomra a legfontosabb. Ettől a vasárnaptól kezdve már van, aki eljön velem a templomba, elsősorban legkisebb fiam, mert ő értette meg legjobban választásom értelmét.

M.F.

« ELŐBB SZÜLETTEM KRISZTUSBAN »

Amikor elértem a serdülőkort, apám felszólított, hogy kövessem őt mohamedán hitében. « Elsőszülött fiam vagy — mondotta, — beléd helyeztem minden reményemet. Te veszed majd át vagyonomat, te leszel az örökösöm. » Féltem, hogy megsértem, de mégis így feleltem: « Apa, én keresztényként kezdtem élni, és ha fiad vagyok is, előbb születtem Krisztusban. Te kövesd Mohamed útját, én Krisztusét követem. Arra kérlek, engedd hogy saját utamon járjak, te pedig menj a saját utadon. Tudom, nagyon szeretsz engem, de utamat semmiképpen sem hagyhatom el. » Párhuzamot vontam a Koránban és a Bibliában található nevek között, mint Jézus és Inza, Mária és Miriam, Ábrahám és Ibrahim, stb. és azt mondtam neki, hogy minden ember, aki a földön élt, most az égben együtt van.

Apám szeretettel meghallgatott és megengedte, hogy saját vallásomat kövessem és szeretetét továbbra is megőrizte irányomban. Amikor apám halálos órája elérkezett, belefújt és beleköpött tenyerembe, atyai áldásának jeléül, ahogyan azt az elsőszülött fiúval tenni szokták. Éreztem, hogy a Szentlélek mindkettőnkre hatott: apámban az atyai szeretet, bennem a fiúi szeretet égett. A Szentlélek megsegített, hogy az Evangélium igéjét éljem.

P.D.
(Elefántcsontpart)

« HA VALAKI KÖVETNI AKAR... »

Hazajöttem néhány napra, hogy viszontlássam családomat, az enyéimet, otthonomat. Pakisztán a hazám: Punjab vidékéről származom. Öten vagyunk nővérek és két fiútestvérem is van. Én vagyok a legidősebb: el lehet tehát képzelni, milyen megdöbbenést keltett elhatározásom, amikor tizenkilencévesen, hat évvel ezelőtt elhagytam családomat, hogy Isten hívását köves-

sem. Először a Fülöp-szigetekre kerültem; egy évet töltöttem ott, és jelenleg, immár öt éve, Olaszországban élek.

Hat év óta most tértem vissza elsőízben családomhoz. Természetesen kitörő örömmel fogadtak; ennek ellenére szemrehányással és panasz-áradattal halmoztak el amiatt, hogy elhagytam őket: « Itt sokkal nagyobb rád a szükség, mint Olaszországban, — mondták, — miért kell olyan messzire menned, hogy Istent kövesd? » S egyre hajtogatták az ehhez hasonló szemrehányásokat annyira, hogy emberi logikával gondolkodva, végül úgy tűnt, mintha nekik lenne igazuk. Arra gondoltam, hogy magát Jézust is milyen kevesen értették meg, amikor itt járt a földön...

Szinte elrepült az a néhány nap, amit együtt tölthettünk. Ismét el kellett válnunk. Majd megszakadt a szívem, főleg amikor testvéreimtől kellett elbúcsuznom, akik 13 és 20 év között vannak. Ebben a korban volna nekik rám legnagyobb szükségük — hiszen ilyenkor kell a fiataloknak életükről dönteniök. Talán a családban senki sem tudna rajtuk annyit segíteni, mint én — jutott eszembe.

De mégiscsak Isten az, aki legtöbbet tud nekik adni. Itt az ideje, hogy higgyek a « százszoros jutalom »-ban, amelyet Ő igért azoknak, akik elhagyják apjukat, anyjukat, testvéreiket és földjüket... Nekem nincsenek földjeim, amelyeket elhagyhatnék, de az emberek, akik anyagi, erkölcsi támogatást kérnek... ők az én « földjeim ».

Az Evangélium logikájával gondolkodva rájöttem, hogy Jézus itt, az én hazámban is győzni fog. Mert egyedül, Isten akaratán kívül maradva, mihez is kezdhetnék? Legjobb lesz megvárni Isten óráját, amikor talán majd másokkal együtt jöhetek ide vissza. Maga Jézus lesz velünk, aki a szeretet forradalmát hozza majd népemnek. Meg aztán Istenen kívül ki más tudja, hogy teremtményeinek mire van szükségük? Szilárd elhatározásomnak első eredményét már magam is láthattam, amikor úgy hagytam el családomat, mintha mindnyájukat « megfertőztem » volna az Istenben való békés bizalmammal.

S.J.
(Pakisztán)

A TE ESZMÉNYKÉPED AZ IGAZI!

Kis baráti köröm ateistának vallja magát. Éppen politikáról vitatkoztunk egyszer, amikor megkérdezték, miben hiszek. Azt feleltem, hogy nekem csak egyetlen eszményem van: « Jézus követése ». Csúfolódni kezdtek, egy barátomat kivéve, aki csendes maradt. Már régen nem járt templomba. A következő vasárnap azonban ott láttam az egyik padban! Barátaink ekkor őt is gúnyolni kezdték, mire én rájuk szóltam: « Ahelyett, hogy kigúnyolnátok őt, gyertek ti is el! » Néhányan valóban eljöttek vasárnap a misére és igyekeztek nem gúnyolódni többé... Úgy látszik végül mégiscsak rájöttek, hogy mindaz üres ideológia, ami a fejükben volt. Egyikük hozzámfordulva ezt mondta: « Claudia, a te eszményképed az igazi! »

C.

« TALÁN NEKED VAN IGAZAD! »

A napokban az iskolában az egyik összejövetelen az abortuszról vitatkoztunk. Én az élet pártján voltam, — feminista osztálytársaim viszont ezért ferde szemmel néztek rám. Féltem, hogy elvesztem barátságukat, de azután azt gondoltam, hogy számomra Isten fontosabb. A vita végén gratuláltak nekem, nem mintha egyetértettek volna velem, hanem mert hittem abban, amit mondtam.

Más alkalommal két tanárnő vitatkozott előttünk az abortusz problémájáról: egyikük kereszténynek vallotta magát, a másik kommunista volt. A keresztény tanárnő azonban nem ismerte eléggé a megfelelő érveket s úgy éreztem, közbe kell szólnom: felálltam és előadtam gondolataimat. Kissé meg voltam ijedve, hogy a két tanárnőnek ellentmondok, de az óra leteltével, az ateista tanárnő hozzámfordult: « Talán neked van igazad! Örülök, hogy ilyen tisztán áll előtted a probléma ».

C.V.

MINDENT OTTHAGYNI

Örömmel néztem egy nyugodt délután elé, amit otthon tölthetek teljesen egyedül. Végre magamban lehetek és pihenhetek. Egyszerre csak megszólalt a telefon. Egy barátnőm kérdezte, anélkül, hogy siettetne: lenne-e egy szabad délutánom, hogy meglátogassunk egy beteget? A rövid, de szivélyeshangú beszélgetést

így fejeztem be: « Természetesen elmegyek majd hozzá, ha szebb lesz az idő... » Már letettem a kagylót, mikor rádöbbentem, hogy soha sem lesz jobb alkalom erre a látogatásra, mint a mai nap, amikor a délutánt fenntartottam magamnak. Bevallom, nem kis fáradtságomba, sőt áldozatomba került, de ebben pillanatban értettem meg világosan az Élet Igéjét: « Ha valaki követni akar... de nem gyűlöli még saját magát is... »

A telefonhoz mentem és visszahívtam barátnőmet: « Rendben van, ma vagyok szabad, gyerünk! » Egy szép délutánt töltöttünk a beteg ágya mellett. Este boldog voltam s úgy éreztem, mintha kipihentem volna magam.

Egy másik tapasztalatom is van erről az Igéről.

Egyik reggel otthon dolgoztam munkába merülve. A teraszról észreveszek egy embert, aki éppen lemaradt az autóbuszról, amellyel a városba akart menni. Odaszólt hozzám, hány kilométert kell gyalogolnia, hogy beérjen. Megmondtam neki, de eközben az a bizonyos « hang » belül ezt súgta: « Az autód a garázsban áll, csak ki kell hoznod és elviheted ezt az embert ». De én visszafeleltem: « Egy férfi nyugodtam elmehet gyalog is, meg aztán azt se tudom, kicsoda ». És a « hang »: « S ha fivéred, barátod lenne, vagy maga Jézus...? » Erre aztán abbahagytam a munkát — Jézust akartam látni ebben az emberben. Felajánlottam, hogy elkísérem. Útközben azt mondta: « Köszönöm, amit értem tett, nagyon beteg vagyok s nehezen tudtam volna gyalog eljutni a városba. »

(Svájc)
M.O.

8

A NEVEMBEN

« Bármit kértek az Atyától a nevemben, megadja nektek »
(Jn. 16, 23).

Figyeld meg, milyen abszurd jelenség a világban, hogy egyrészről vannak elhagyott, sehová nem tartozó, örökké biztonságot kereső emberek, akiket az élet elkerülhetetlen próbatételeiben a létbizonytalanság, a segítség hiánya és az árvaság érzése gyötör, másrészről pedig Istennek, mindannyiunk Atyjának a valóságos léte, aki semmit sem óhajt annyira, mint azt, hogy mindenhatóságát gyermekei kívánságai és szükségletei kielégítésére használhassa fel.

Olyan ez, mint az űr, amely teljesség után kiált. Vagy mint a teljesség, ami üresség után kiált. De nem találkoznak. Az embernek megadatott szabadság ilyen kárt is tud okozni.

Isten azonban nem szűnik meg Szeretet lenni azok számára, akik felismerik őt.

Hallgasd meg, mit mond Jézus: « *Bármit kértek az Atyától a nevemben, magadja nektek* ».

Gondolkozz csak el ezen a mondaton. Ez is egyike azoknak az igéknek, amelyeket Jézus néha megismétel az Evangéliumban. Más-más hangsúllyal, különböző magyarázatokat fűzve hozzá, arra tanít, miként tudod elérni mindazt, amire szükséged van.

Vedd fontolóra ezt a mondatot. Fölösleges mondanom, még a vak is látja, hogy ezek Isten szavai.

Melyik hatalmas ember, melyik uralkodó, melyik apa, vagy anya, melyik téged akár teljes szívéből szerető személy ígérhetné meg neked, hogy « bármit megad », amit csak kérsz?

Egyedül Isten beszélhet így. Az Ő lehetőségei korlátlanok. Hatalmában áll megadni minden kegyelmet; földieket, lelkieket, lehetségeseket és a lehetetleneket.

De hallgasd meg figyelmesen, mit mond Jézus. Rávezet arra, *hogyan* kell megjelenned az Atya előtt kéréseddel. Azt mondja: « Az én nevemben ».

Ha csak egy kevés hited is van, e három rövid szónak szárnyakat kell adniok neked.

Látod Jézus itt élt közöttünk, ismeri végtelen ínségünket — mindannyiunkét és a tiédet is, és megszán bennünket. És ami az imádságot illeti, közbenjárásával mintha ezt mondaná: « Menj az Atyához az én nevemben és kérj tőle ». Ő tudja, hogy az Atya nem mondhat neki nemet, hiszen Jézus az ő fia s egyben Isten.

Ne saját nevedben járulj az Atya elé, hanem Jézus nevében.

Amikor Krisztus nevében az Atyához mégy, te egyszerűen csak a követ vagy: az ügyek a két érdekelt fél között intéződnek el.

Sok keresztény imádkozik ilymódon. Ők mind tanúskodhatnak az így kapott számtalan kegyelemről, amelyek nap mint nap bizonyítják, hogy Isten atyai szeretete gondosan őrködik gyermekei fölött.

« *Bármit kértek az Atyától a nevemben, megadja nektek* ».

Ezen a ponton talán ezt az ellenvetést teszed: « Kértem, kértem, Krisztus nevében, — de nem kaptam ».

Lehetséges. Az előbb említettem, hogy Jézus az Evangélium más fejezeteiben is felszólít arra, hogy kérjünk és további magyarázatokat is ad, amelyek talán elkerülték figyelmedet.

Azt mondja például, hogy annak a kérése teljesül, aki Benne « marad » vagyis « megmarad » Jézus akaratában.

Nézd, Isten mindegyikünkről és így terólad is készített egy csodálatos tervet, amely ezer és ezer eseményből, történésből, találkozásból, személyből és dologból áll. Nem is tudod elképzelni, milyen nagyszerű, magasztos szeretet sugallta ezt a tervet. Az emberi értelem legmagasabbrendű teljesítménye, hogy miután megtalálta az Atyát, percről percre úgy alakítja életét, hogy többé már nem a saját, hanem Isten akaratát követi. Az isteni tervből, éppen mert szeretettel van telítve, nem hiányzik a lényeges alkotóelem, a fájdalom sem, ami nélkül a kereszténységnek nincs értelme. A fájdalomnak és a szenvedésnek lélektisztító ereje van, türelmet ad, kialakítja az erényeket: a fájdalommal segítesz Krisztusnak megváltani a világot.

Az is lehetséges, hogy olyasvalamit akarsz kérni, ami nem illik bele az Isten által neked rendelt tervbe és Isten nem tartja azt hasznosnak földi vagy túlvilági életed szempontjából. Sőt, az is lehet, hogy egyenesen károsnak ítéli.

Hogyan teljesíthetné az effajta kérést, Ő aki a te Atyád? Hiszen akkor becsapna. Ezt pedig soha sem fogja tenni.

Így inkább hasznodra válik, ha imádkozás előtt kiegyezel vele és így szólsz hozzá: « Atyám, ezt szeretném tőled kérni Jézus nevében, ha te jónak tartod ».

Ha a kért kegyelem összeegyeztethető azzal a tervvel, amit Isten szeretete készített számodra, akkor valóra válik az ige: « *Bármit kértek az Atyától a nevemben, megadja nektek* ».

Az is előfordulhat, hogy kegyelmet kérsz ugyan, de egyáltalán nem áll szándékodban életedet Isten óhaja szerint alakítani.

Vajon ebben az esetben is igazságosnak tartanád, ha Isten teljesítené kívánságodat?

Isten nemcsak ajándékot akar adni neked. Ő a tökéletes boldogsággal akar megajándékozni. Erre pedig úgy lehet eljutni, ha igyekszünk Isten parancsai, az Ő igéi szerint élni. Nem elég gondolkodni rajtuk, még az sem elég, ha elmélyedünk bennünk, — élni kell az ige szerint.

Ha ezt teszed, elnyersz mindent.

Összegezve: el akarod nyerni a kegyelmet?

Kérj nyugodtan bármit Krisztus nevében, figyelmedet elsősorban az Ő akaratára irányítva, azzal az elhatározással, hogy engedelmeskedsz Isten törvényének.

Isten végtelenül boldog, ha ajándékozhat. Sajnos, a legtöbb esetben mi magunk vagyunk azok, akik visszautasítjuk kegyelmet osztó kezét.

Chiara Lubich

A BICIKLI

Hittant tanítok egy elemi iskolában.

Egyik reggel, ahogy az egymás után érkező kislányok elé megyek, hogy fogadjam őket, észreveszem, hogy nincs meg a biciklim. Az egyetlen közlekedési eszköz, ami rendelkezésemre áll! Egy pillanatra elvesztettem a fejem. A gyerekek is kezdték mondogatni: « A bicikli... most mi lesz... » De rögtön eszembe jutott az Élet Igéje: « Aki nem gyűlöli anyját és apját... » Azt gondoltam: mi ehhez képest egy bicikli!

Másnap kezdtük a következő Élet Igéjének magyarázatát: « Bármit kértek az Atyától a nevemben... » Magam köré gyűjtöttem a kislányokat és együtt mondtuk: « Jézus adja nekünk ezt az alkalmat, hogy az új Élet Igéjét éljük együtt a múlt hónapi Igével. Ha az egész elmúlt hónap folyamán azt mondtuk, hogy Jézust mindenek fölé akarjuk helyezni, most nem fogunk egy bicikli miatt sírni! » Ezután megtettük az első lépést: Jézust helyeztük mindenek fölé és kértük tőle, az új Élet Igéje szerint, — nem a biciklit, mert Jézus a mennyországban nem fogja kérdezgetni tőlünk, hogy van-e biciklink, — hanem azért könyörögtünk, hogy hűségesek maradjunk Hozzá. Szép élmény volt, mert a később érkező kislányoknak sem kellett elmagyaráznom az Élet Igéjét — ami még annyira nehezemre esett előző nap, — miután mi azt már átéltük. Néhány nappal később visszamentem az osztályba s az egyik kislány azt kérdezte: « Giovanna, miért mosolyogsz, hiszen nincs meg a biciklid? » Egy másik kislány, aki részt vett a múltkori találkozón, válaszolt helyettem: « Giovanna nem törődik a biciklivel, egyedül a szeretet fontos neki! »

Jó volt látni, amint szinte észrevétlenül katekizmussá alakult át az Élet Igéje és a Jézussal való kapcsolatot együtt beszéltük

meg... Eltelt tíz nap. Reggel a hittanóra után a telefonfülkéhez megyek s látom, hogy valami zöld tárgy van mögötte... az én biciklim! Mintha csoda történt volna! Tíz nap elteltével, újra látom a biciklimet, amely ha kicsit meg is rongálódott, mégse téveszthető össze egyetlen más biciklivel sem. Már mennék, hogy megvigyem a jó hírt a gyerekeknek, amikor egy öregember odamegy a kerékpárhoz és el akarja tolni... Mindjárt ez jut eszembe: « El ne feledd Jézust mindenek fölé helyezni, emlékezz fogadalmadra! » Éreztem, hogy ki kell tartanom mellette s erősnek kell maradnom. Az öreg rámnéz: « A bicikli az enyém! » Vitatkozni kezdtem vele, de — annak ellenére, hogy erősködött, hogy övé a bicikli, — nagy békét éreztem magamban, mivel készen álltam arra, hogy újból elvesztem kerékpáromat. Eközben ezt gondoltam: « ő ugyan ellenségem, mivel elviszi a biciklimet, de őbenne is Jézus van ». Hosszas vita után végül azt mondja az öreg: « Eh, adjon érte valamit, legalább a fele árát. » Én meg: « Figyelmeztetem, hogy enyém ez a kerékpár, semmivel sem tartozom érte, — ha vissza akarja adni, annál jobb, de ha nem, hát vigye. Én ugyanis tudom, hogy az életben vannak dolgok, amik többet érnek, mint egy bicikli ». Az öreg pillanatnyi gondolkodás után: « Legalább valamit adjon! » És én Jézust szeretve benne, látva hogy szegény öregember, azt mondom: « Adok magának ötezer lirát, nem a bicikliért, mert az az enyém, hanem mert szeretettel vagyok maga iránt ». Az öreg olyan boldog lett erre, hogy végül még erősködött, hogy igyak meg vele egy pohár bort!

LAURÁVAL IMÁDKOZTAM

Múlt csütörtökön, miután két órán át hallgattam Laura problémáit, Jézus nevében együtt kértük az Atyát, hogy adja vissza neki lelki nyugalmát. Laura családi helyzete rendkívül feszült. Válófélben van férjétől, adott és kapott sebek nem hagyják nyugodni. A házastársak képtelenek voltak ellentmondásaikat bátran tisztázni, és így a fiatalasszony a teljes idegösszeomláshoz áll közel. A magam részéről nem tudom nézni, amint ennyire szenved. Végül megnyugodott kissé, mert ki tudta önteni szívét és azért is, mert talán első ízben imádkoztunk úgy, mint Isten gyermekei, hogy segítséget kérjünk az Atyától.

Körülbelül tíz nap múlva ismét találkoztam Laurával: azt mondta, hogy meg akarja gondolni, beadja-e a különélésre vonat-

kozó iratokat. Mostanában gyakrabban látja férjét, sőt vasárnap együtt mentek misére. Meghatottan tette hozzá, hogy a megpróbáltatásokon keresztül újra felfedezte Isten jelenlétét.

L.B.

HA EZ AZ AKARATA...

Egy húszéves lányom van. A városban kapott állást, és emiatt hetenként csak egyszer jöhet haza. Megismerkedett egy fiúval, akivel azóta sokat van együtt. A lányom szerelmes lett belé. Három hónap elmúltával egy barátnőm azt tanácsolja, beszéljem rá a lányomat, ne találkozzék többet ezzel a fiúval, mert nem neki való. Kezdek kérdezősködni, információkat szerzek és rájövök, hogy bizony mindez igaz. Férjemmel együtt megkíséreljük, hogy lányunkat lebeszéljük a fiúról. Nem hallgat ránk, mert azt állítja, hogy szereti őt.

Istentől azt kérem, hogy ha ez az Ő akarata, segítsen nekem. Sokat imádkozom, és amennyire csak képes vagyok, igyekszem az Élet Igéjét élni, hogy könyörületes legyek.

Öt hónap múlva a lányom közli, hogy szakítottak, — nem találkozik többé a fiúval. Örömkönnyek tolulnak a szemembe és hálát adok Istennek. Azóta is állandóan imádkozom gyermekeim jövőjéért.

Egy családanya

AZ ELVESZETT ÉS ÚJRA MEGTALÁLT GYEREK

Az iskolában, ahol dolgozom, egy ötödik elemista algériai fiút már harmadszor kaptak rajta iskolakerülésen. Elmegyek a szülőkhöz, hogy figyelmeztessem őket. De kiderül, hogy aznap ők se látták, este sem tért haza. Az anyja zokog, az apa pedig egész éjjel keresi a gyereket az utcákon. Reggel sincs róla hír. Délben még mindig semmi. Délután, mialatt felügyeleti munkámat végzem, azt gondolom: « Itt állok, anélkül, hogy bármit is tehetnék ezért a bajbajutott családért, legalább imádkozhatnék... »

Az Élet Igéjére gondolok: « Velem mindent megtehettek ». Szűz Mária jut eszembe, aki ugyanúgy aggódhatott, amikor Jézus serdülő korában a Templomban maradt... Egyedül az imádság lehetősége marad nekem. Amíg felügyelek az osztályra, minden erőmmel imádkozom: « Uram, tegyél valamit... » Tanítás után az utcán már messziről látom a kisfiú anyját, amint sírva közeledik. Mit mondhatnék neki? Semmi hírünk sincs a gyerek-

ről. Ekkor történik a csoda! Balról az iskola egy alkalmazottja lép hozzám, kézenfogva vezetve az elveszett és megtalált gyereket: « Ezt a kisfiút a konyha folyosóján találtam ». Meghatottan visszaadom a gyereket anyjának, aki nem akar hinni szemének. Mielőtt ellengedném, önkéntelenül ennyit mondok: « El hamdoullah! »: « Dicsértessék Isten! »

G.M.

HÁNY ÓRAKOR HAGYTA ABBA A SÍRÁST?

Három gyerek meséli: « Egyszer éppen a televíziót néztük, amikor anyu azt mondta, hogy barátnőnket, egy hatéves kislányt sürgősen kórházba szállították, mert vakbéllel meg kell operálni. Eszünkbe jutott az Élet Igéje, és kértük az Atyát Jézus nevében, hogy jól sikerüljön a műtét. Ugyanaznap este megtudtuk, hogy kis barátnőnk a kórházban egyszerre csak fölhagyott a sírással, elkezdett játszani az ágyban. Amikor jött az orvos, hogy megoperálja, azt mondta, hogy pillanatnyilag nem sürgős, bár nem árt, ha majd egyszer később kiveszik a vakbelét. Megkérdeztük a kislány anyját, hogy óra volt, amikor abbahagyta a sírást. Pontosan abban a pillanatban, amikor mi imádkoztunk érte. Nagy örömet éreztünk, hogy Isten meghallgatta kérésünket. Mert Ő tudja, hogy mi válik javunkra s azt meg is adja.

A KULCS

Azon az estén egy családhoz voltam meghíva vacsorára. Vacsora után hazafelé igyekezve vettem észre, hogy ott felejtettem a kulcsomat. Féltem, hogy nálunk a kapu már zárva lesz s hogy kénytelen leszek felébreszteni valakit... De eszembe jutott, hogy mindent Istenért kell tenni: ez az igazán fontos. Igyekszem e szerint élni. Tehát Istenhez fordultam s kértem Őt, mint egy Atyát, hogy teljesítse gyermeke kérését. Amikor hazaértem, a kaput nyitva találtam!

C.P.

AZ ELREJTETT CIPŐK

Egy barátnőm megkért, hogy hozzam el kisfia cipőjét, mivel másnap szüksége lesz rá. Megígértem, hogy ha ráérek, elszaladok érte. Mikor már láttam, hogy a délután végefelé jár (előzőleg

úgy el voltam foglalva, hogy nem tudtam elmenni), gyorsan elszaladtam, hogy az üzletek zárása előtt odaérjek.

Még nem volt hét óra. De már nem találtam ott senkit. Mit csináljak? Rászántam magam, hogy az üzlet melletti házba becsöngetek. Egy nénike nyitott ajtót. Elmagyaráztam neki, miről van szó. Szerencsém volt: a néni az üzlettulajdonosék anyja; a fiatalok azonban a városon kívül laknak. Lehetne-e telefonálni a lányának? — kérdeztem. A néni, hogy szívességet tegyen nekem, beleegyezett. Segítettem neki a számot hívni, mert nem tudott jól tárcsázni. A lánya a telefonban nem tűnt tulságosan elégedettnek, hogy 82 éves anyja egy ismeretlent beengedett az üzletbe. Kényes volt a helyzetem, igyekeztem is szerényen viselkedni. Megpróbáltam kedvező beállításban elmondani a körülményeket s eközben reméltem, hogy felvilágosítást kapok, hol találom meg a gyerek cipőjét. Neki azonban eszébe se jutott megmondani: úgy tette le a kagylót, hogy csak ennyit vetett oda: « ha magától megtalálja, hát vigye ».

A nénivel együtt tűvé tettük az üzletet, mindent átkutattunk, de eredmény nélkül. Mit fog szólni a barátnőm? Ebben a pillanatban eszembe jutott az Élet Igéje... « Atyám, Jézus nevében kérlek, szükségünk van a cipőre. Neked van rá szükséged ». Az öreg néni ennél többet már nem tehetett. Én sem maradhattam tovább. Majdnem belenyugodtam már s éppen el akartam menni, amikor egy nagy halom papír alatt tekintetem egy csomagra esett. Odanyúltam s rögtön láttam, hogy ez lesz a gyerek cipője, még a neve is rá volt írva a csomagra.

Örömömben megcsókoltam a nénit. Boldog voltam. A néni is. Most már bevallom, hogy nem vesztettem el ugyan teljesen a reményt, de nem hittem volna, hogy mégis sikerül elvinnem a cipőt a barátnőmnek.

A.F.

« TE VAGY A MI ANYÁNK »

« Apámnak az volt a szokása, — meséli Lilu, egy hétgyerekes család másodszülötte — hogy ivott és minden este részegen tért haza. Emiatt persze napirenden voltak a veszekedések. Otthon állandóan éhesek voltunk. A helyzet tarthatatlan volt, szüleink elhatározták, hogy elválnak. Apa megkérdezte tőlem, hogy inkább vele szeretnék-e maradni, vagy el akarok menni anyámmal. Mérlegeltem a dolgot és végül úgy határoztam, hogy ma-

radok. Tudtam, hogy a nehezebb megoldást választom, mégis úgy tűnt, hogy talán így nagyobb lesz a lehetősége annak, ahogy a mama visszatér hozzánk. Hugaim és fivéreim, akik mind szerettek engem és bíztak bennem, velem akartak maradni. Ettől a naptól kezdve minden felelősség az én vállamra nehezedett: a takarítás, kisebb testvéreim gondozása, a főzés. Igyekeztem mindent úgy csinálni, — amennyire csak erőmből telt — hogy apánk rendben találja a házat, mintha anyánk még itthon lenne. Reggel és este imádságra buzdítottam testvéreimet. Tudtam, hogy ha valamit együtt kérünk Jézus nevében — mint ahogyan az Evangéliumban olvastam — az Atya azt teljesíti. Testvéreimmel együtt szüleink kibékülését és a mama hazatérését kértük. Egyik nap az az ötletem támadt, hogy megpróbálok egyenesen beszélni apámmal és nyíltan felelősségre vonom őt. Mindjárt meg is tettem. Ezután többször is sikerült beszélgetnem vele. Majd találkoztam anyámmal is. Kértem szüleimet, hogy találják meg újra az egyetértést. Egy hónappal ezek után a ... « megbeszélések » után, anya hazatért otthonunkba és kibékült apával. Megcsókolt és így szólt hozzám: « Ettől a pillanattól kezdve te vagy igazi anyánk, mert a szeretetre és egymás közötti megértésre világra hoztál minket ».

G.A.

HÚSZEZER LÍRA LAKBÉR

Egy osztálytársunkkal találkoztunk ma, akinek pénztárca volt a kezében. Megkérdeztük, mi van benne; azt válaszolta, hogy gyűjt egy öreg néni számára, aki nem tudja kifizetni a lakbért, mióta azt felemelték. « Mi is segíthetünk — van egy kis megtakarított pénzünk » — ajánlkoztunk.

Ebben a pillanatban érkezett egy másik osztálytársunk: az, akinek a gyűjtés ötlete eszébe jutott. Az Élet Igéjére gondolva: « Bármit kértek az Atyától a nevemben... » elmentünk mindannyian a templomba és így imádkoztunk: « Jézus nevében arra kérünk Atyánk, segíts meg bennünket, hogy kifezethessük a szegény öreg néni lakbérét, vagy adj munkát nekünk, hogy megkereshessük a pénzt. » A templomból kijövet az a hit töltött el bennünket, hogy Jézus biztosan segíteni fog. Szüleinkhez és rokonainkhoz mentünk és sokan közülük segítettek. Nem volt könnyű dolgunk. Volt, aki megtagadta segítségét, sőt meg is sértette egyik társunkat. Mi azonban mindig szeretettel visel-

kedtünk mindenki iránt, Jézus szavaira emlékezve « Bocsássatok meg ellenségeiteknek », — az illetőnek megbocsátottunk és imádkoztunk érte.

Délután öt óra körül már összegyűlt az összeg, amely elegendő volt a néni lakbérének kifizetésére. Mindjárt templomba mentünk, hogy megköszönjük Jézusnak. Először fordult elő életünkben, hogy szívünkben ilyen nagy örömet éreztünk.

G.I.E.F.

A KLINIKÁN

Néhány hetet klinikán töltöttem. Egyik éjszaka szokatlanul erős zajra ébredtem. Úgy hallottam, hogy az orvos kiabál..., a nővérek szaladnak a folyosón. — Vajon nem segíthetnék valamit? — gondoltam, és halkan, hogy a többieket ne zavarjam, felkeltem és kimentem a folyosóra.

A kezelő előtti padon öt tinédzser korú lány szorongott...

Odamentem hozzájuk, hogy megtudjam, mi történt, és hogy tehetek-e értük valamit. — Első pillanatban idegenkedve, tartózkodva fogadták közeledésemet, de utána — néhány perc múlva — mintha fordult volna bennük valami, s egymás szavát félbeszakítva kezdtek mesélni. — Kiderült, hogy valamennyien állami gondozottak... Intézetben élnek, ahol mindent megkapnak, csak — így mondták — szeretetet nem. — Elmondták, hogy ők már nem hisznek semmiben; hogy szerintük semmi értelme sincs az életnek, s végül, hogy le is vonták mindebből a következtetést, és öngyilkosságot kíséreltek meg mindnyájan. De felfedezték őket, s most gyomormosásra várnak. — Az orvos ezért volt dühös rájuk, és ezért kiabált annyira.

— Fájt hitetlenségük, kiábrándultságuk... De a legnyomasztóbb volt saját tehetetlenségem. Úgy éreztem, hogy kellene mondanom nekik valamit, de erőtlennek tűnt minden gondolat.

Ekkor eszembe jutott az ige: « Mindent megad nektek az Atya, amit a nevemben kértek tőle ». — « Uram, segítsd meg ezeket a szerencsétlen gyerekeket — kérem — ha akarod, tudjak mondani nekik valamit »... De változatlanul nem jött egyetlen értelmes gondolatom sem, csak az, hogy nekem nincs más teendőm itt, mint hogy szeressem őket — a többi Jézus dolga.

Azon kezdtem gondolkozni, hogy most hogyan fejezhetném ki szeretetemet irántuk, hogyan szerezhetnék nekik örömet.

Először is éreztem, hogy örülnek, ha valaki meghallgatja őket, ezért igyekeztem teljes szívvel figyelni rájuk. Lassan mély beszélgetés alakult ki köztünk. Sokat kérdeztek. Olyanokat, hogy szerintem mi az élet értelme.

S akkor szóltam egy néhány szót a szeretetről. Majd további kérdéseik elvezettek egészen Istenig. Elmondtam, kicsoda számomra Isten. Ekkor először voltak egy ideig mindnyájan csendben. Éreztem, hogy szavaim váratlanul és mélyen érintették őket. Aztán ujra beszéltünk a szeretetről, de most már ilyen formát öltöttek kérdéseik: « Akkor mégis van értelme a szeretetnek? »

A beszélgetés közben eszembe jutott, hogy biztosan szomjasak. — Tudtam, hogy a nővérek hol tartják a teát, mert máskor is én szoktam inni adni a súlyosabb betegeknek. Felkínáltam nekik, hogy kérnek-e. Mind kértek, csak egy — aki eddig is hidegen elhúzódott, s olykor legfeljebb egy-egy cinikus megjegyzést tett szavaimra — csak ő mondta érezhető éllel: « én nem kérek ». — Egyiknek a másik után öntöttem, s már csak ő lett volna hátra — a keményarcu, a cinikus. Mégegyszer megkérdeztem: « Tényleg nem kérsz? »

« Nem! » — hangzott most már csattanva a válasz. — Hangja belém hasított, mert éreztem, hogy ez a gyerek igazában szomjas, de valami meg van benne keményedve, s úgy érzi, hogy ragaszkodnia kell saját keménységéhez.

« Jézusom, most mit tegyek? » — kérdeztem. Teljes erőmmel próbáltam megerősíteni magamban az ige biztonságát — « mindent megad nektek az Atya » — de ismét tehetetlennek éreztem magam a daccal szemben... Szerettem volna magamhoz ölelni és megsimogatni ezt a megkeményedett, sebzett gyereket, de nem tudtam semmit mondani, csak nagyon csendben annyit: « Ahogy neked jó! »...

— S ekkor mintha csoda történt volna. A lány rámnézett — egy egészen új tekintettel... Egy ideig csendben volt, s aztán visszakérdezett lassan, tagoltan: — « Ahogy nekem jó?!? » — Továbbra is rám nézett. Arcáról mintha leolvadt volna a jég, s valami melegség áradt szét rajta. « Akkor én is kérek »... Rám mosolygott, és megitta a teát. Aztán magyarázatként hozzáfűzte: « Nekem még soha nem mondta senki ezt: « ahogy neked jó! »

Ezután még hosszan beszélgettünk a szeretetről, Istenről. Most már mindnyájan...

A.C.

9

LEGYETEK ÉBEREK

« Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok » (Mt. 24, 42).

Megfigyelted, hogy általában mennyire nem éled az életet, inkább csak tengődsz a holnapra, vagy a holnap « utánra » várva, amikor majd megvalósul a « szép » jövő?

Tény az, hogy ennek a « holnaputáni » szép jövőnek el kell jönnie, de nem olyan lesz, mint ahogyan te azt elképzeled.

Isteni ösztön sugallja neked, hogy várj valakit vagy valamit, ami majd örömmel tölt el. Ilyenkor talán egy ünnepnapra vagy egy kis szabadidőre, vagy egy bizonyos találkozásra gondolsz, de amikor aztán ezek az események elmúltak, mégsem vagy elégedett, — legalábbis maradék nélkül nem. És folytatod meggyőződés nélküli életed taposómalmát, mindig valamire várakozva.

Az igazság az, hogy az életet alakító tényezők között van egy, amit senki sem kerülhet el, így te sem. Ez a találkozás az Úrral, aki eljön. Ez az a « szép », amire öntudatlanul is törekszel, mert boldogságra vagy teremtve. A teljes boldogságot pedig egyedül Ő képes megadni neked.

Jézus, aki tudja, hogy mindnyájan — így te is, meg én is — mennyire vakon tapogatózunk, amikor a boldogságot keressük, figyelmeztet bennünket: « *Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok* ».

Virrasszatok, figyeljetek. Legyetek éberek.

Mert sok minden bizonytalan ezen a világon, de egy valami nem kétséges: egy napon meg kell halnod. A keresztény számára ez azt jelenti, hogy meg kell majd jelennie Krisztus előtt, aki eljön.

Lehet, hogy a legtöbb emberhez hasonlóan te is szántszándékkal, tudatosan igyekszel megfeledkezni a halálról. Rettegsz

attól a pillanattól és úgy élsz, mintha nem létezne. Földi életeddel, amelybe egyre jobban gyökeret versz, ezt fejezed ki: félelmet kelt bennem a halál, tehát nem létezik. De az a pillanat mégis el fog jönni, mert Jézus biztosan eljön.

« *Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok* ».

E szavakon Jézus utolsó napi eljövetelét érti. Ahogyan felszállt a mennybe az apostolok között, úgy vissza is fog térni.

De ezek a szavak azt is jelentik, hogy az Úr eljön minden ember élete végén. Hiszen amikor az ember meghal, az ő számára vége a földi világnak.

Mivel nem tudod, hogy Krisztus ma jön-e el, az est folyamán, esetleg holnap, egy, vagy több év múlva, — készenlétben kell lenned. Éberen kell virrasztanod, mint azoknak, akik tudják, hogy rablók fogják kirabolni házukat, de nem tudják, melyik órában jönnek.

Ha pedig Jézus eljön, ez annyit jelent, hogy földi életünk átmenet. Ezért ahelyett, hogy lebecsülnéd, a legnagyobb jelentőséget kell tulajdonítanod neki. Méltó élettel kell felkészülnöd a Jézussal való találkozásra.

Augusztus hatodika reggelén VI. Pál pápa még nem tudta és talán nem is képzelte, hogy aznap este 21 óra negyven perckor el fog jönni az Úr. De készen várta. Előző beszédeiben gyakran tett célzást közeli halálára. Tehát fel is készült rá. A váratlan távozás biztosan nem lepte meg.

I. János Pál pápa számára Jézus eljövetele még sokkal kevésbé volt várható, hiszen tudjuk, milyen hirtelen halt meg.

« *Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok* ».

Bizonyos, hogy neked is ébernek kell lenned. Életed nemcsak békésen egymást követő események sorából áll, hanem küzdelem is. Legfőbb ellenségeid a különböző kísértések: az érzékiség, a hiúság, a pénzhez való ragaszkodás, az erőszakosság.

Ha mindig vigyázol és résen vagy, nem érhet meglepetés.

Az virraszt jól, aki szeret. A virrasztás képessége a szeretetből fakad.

Ha szeretünk valakit, szívünk mindig éberen a vele való találkozásra vár. Minden nélküle eltöltött percünkben is vele foglalkozunk.

Így tesz a szerető feleség, amikor azon fáradozik, hogy mindent előkészítsen távol lévő férjének fogadására. Amikor férje megérkezik, az asszony ujjongó köszöntésében benne van egész napi boldogan végzett munkája.

Így tesz az édesanya is, amikor beteg gyermeke ápolása közben egy pillanatra lepihen. Alszik ugyan, de szíve virraszt.

Így tesz az is, aki Jézust szereti. Mindent Jézusért és Jézusnak, hiszen vele találkozik minden pillanatban, akarata legegyszerűbb megnyilvánulásaiban, majd ünnepélyes formában azon a napon, amikor Jézus eljön.

1974. november harmadikát írtak azon a napon.

Santa Mariában, Brazilia déli részén véget ért 250 fiatal találkozója. Legtöbbjük Pelotas városából jött el a lelkigyakorlatra.

Hazafelé indul az első autóbusz 45 fiatallal, éneklés, örömujjongás közepette. Útközben néhányan együtt imádkozzák a fájdalmas rózsafüzért és azt kérik Máriától, hogy halálukig hűségesek maradjanak Istenhez.

Az egyik kanyarban műszaki hiba következtében a busz háromszoros szaltóval egy ötven méter mély szakadékba zuhan. Hatan meghalnak a lányok közül.

Egyikük, aki megmenekült, ezt mondta: « Közelről láttam a halált, mégsem féltem, mert Isten jelen volt ». Egy másik lány így emlékezett vissza: « Amikor észrevettem, hogy meg tudok mozdulni az autóbusz roncsai között, felnéztem a csillagos égre és társaim holttestei között térdelve imádkozni kezdtem. Isten ott volt velünk... »

Az egyik áldozatnak, Carmen Reginának édesapja elmondta, hogy lánya még életében gyakran ismételgette: « Oly szép meghalni, papa, hiszen Jézushoz megyünk, hogy együtt legyünk vele ».

« *Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok* ».

Pelotas fiataljai, mivel szerették Jézust, mindig éberen virrasztottak s amikor eljött az Úr, örömmel siettek elébe.

Chiara Lubich

« JOBB HA FELKÉSZÜLÜNK AZ ÉLETRE »

Ez egy argentin családapa tanúságtétele, aki még csak 41 éves volt, amikor gyógyíthatatlanul megbetegedett. Földi életének utolsó napjai bámulatos életiskolát jelentettek nemcsak családtagjainak de mindenki másnak is.

A halál ősidők óta az ember legdrámaibb problémája, de egyben az a tapasztalat is, amelyet előbb-utóbb mindegyikünknek kérlelhetetlenül meg kell ismernie. Többféleképpen jelentkezhet: néha olyan váratlanul, hogy fel sem ismerjük; máskor valami esemény, vagy betegség figyelmeztet közeledtére és ez időt enged, hogy előkészüljünk arra a másik életre, ahol nincs már halál. Az érdekelt előtt gyakran igyekszünk sorsát eltitkolni, meghagyva neki a gyógyulás illúzióját, mintha az életnek soha sem volna vége. Viszont, ha az embernek van bátorsága szembenézni a valósággal, akkor az életnek ez az utolsó töredéke — napokról, hetekről, vagy akár évekről legyen is szó — létünk legértékesebb szakaszává válhat.

Így történt ez Jorge Haddad-dal, a 41 éves argentin családapával, akinek 5 gyermeket volt: két lány, a 17 éves Cyntia és a 2 éves Natalia; és három fiú, a 13 éves Andrès, a 12 éves Pablo és a 9 éves Juan.

Feleségével, Bebyvel együtt ők voltak Mendozában az « Új Család » Mozgalom szíve-lelke és egyben a városka szellemi központja.

1977 novemberében számos orvosi vizsgálat eredményéből Jorge megtudta, hogy súlyosan beteg. Pár napra rá levelet írt egy barátjának, mely így kezdődött: « Nehéz megmagyaráznom neked, ami ezekben a napokban velem történik, de azt hiszem, igen fontos dologról van szó. Úgy tűnik nekem, mintha a mindenható Isten és egy törékeny, gyenge, szánalomraméltó emberi lény találkozásán vennék részt. »

Itt kezdődött Jorge mélységes élettapasztalata.

A szenvedés újra-felfedezése volt az első, vagyis inkább a szenvedés értelmének felfedezése, ami nekünk, kereszténynek annyira fontos. Ez 1977 novemberében történt, abban a hónapban, amikor az összejöveteleken a Mozgalom az Élet Igéi közül: « Saját testemben fejezem be Krisztus kínszenvedését » gondolatának az elmélyítését szorgalmazta. Jorge, ugyanabban a levelében, melyet barátjához írt, így folytatta: « Ebben a hónapban minden szenvedésemet felajánlottam Istennek, de az Élet Igéjének értelmét képtelen voltam átélni és én, ha nem élem át a dolgokat, akkor nem is értem meg őket. Mennyire igaz, hogy megértés csak a szeretet állapotában lehetséges, mint ahogy csak éjszaka lehet a csillagokat látni. Aznap született meg bennem a vágy, hogy « egyesüljek » a szeretet Istenével, akit keresztre feszítettek és magára hagytak. »

Jorge megígéri Neki, hogy életének ezekben az utolsó napjaiban is hű marad hozzá. Visszaemlékezett arra, hogy nemrég még az a benyomása volt, hogy képtelen lenne egész napját Istennek szentelni és éppen ezért arra kérte Őt, hogy ezt újra megpróbálhassa. « Mikor megtudtam az orvostól, hogy betegségem mennyire súlyos, rádöbbentem, hogy Isten meghallgatta kérésemet, komolyan és valóságosan, ahogyan csak egyedül Ő tudja azt tenni. Isten konkrét eseményekkel válaszol nekünk. Rájöttem, hogy a várt segítség ezzel a betegséggel érkezett meg. Éreztem, hogy halálfélelmemen túl fontosabb Isten szeretetének megélése: egy hatalmas kegyelem megnyilatkozása ».

Jorge számára a szenvedés a legértékesebb ajándék lett. Nem fogta fel rögtön, hogy meg fog halni, a felépülés reménye még élénken élt benne, de lassanként betegsége rosszabbodásával egyre jobban megértette sorsát. Agóniájának hosszú ideje alatt, éppen mert képes volt elfogadni és megszeretni fájdalmát, napjai egyre inkább hasonlítottak egy himnuszhoz, amely az élethez szól.

« Ezekben a napokban — az ő szavait idézzük, — mindenestől felajánlottam magamat Istennek, az Eukarisztia Krisztusa előtt; véremben érzem az élet lüktetését, hogy szeretek ÉLNI. A múlt héten már készen álltam a halálra, de közben rájöttem, hogy inkább az életre kell felkészülnöm, az igazi Életre... »

És amikor Jorge már közel volt valóban a halálhoz, így írt — tehát e szavait végrendeletének is tekinthetjük —: « Mindig igyekeztem magamat teljesen megvalósítani: tanulmányaimban

munkámban, házasságomban, gyerekeimben, Isten hirdetésében; és ez mind nagyon szép is volt, de mégsem itt találtam meg a teljes megvalósulásomat; mindenkinek szeretném megmondani, hogy ezt egyedül a megfeszített és elhagyott Jézusban találtam meg; nagyon rosszul vagyok már, de légy szíves, mondd meg mindenkinek, hogy senkivel a világon nem cserélnék, mert Jézus az egyedüli megvalósulás. »

Jorge megértette, hogy életének legértékesebb pillanatairól van szó. Tudta, hogy az « élettárs » már a közelben van, még ha nem ismerte is a találkozás pontos idejét. Mindent jól akart elrendezni, minden percét « Jézusnak » élte, ünnepélyesen. Úgy akarta átadni dolgait, hogy « távozása » előtt minden a helyén legyen. Kioktatta feleségét és idősebb lányát az üzlet vitelére. « Mindezt a legnagyobb lelkiismeretességgel tette — mesélte egyik barátja — nehogy később nehézségeik legyenek. Mikor már nem tudott elmenni hazulról, mindent telefonon intézett, szerényen és türelmesen oldotta meg a nehéz helyzetet. Feleségét és lányát megtanította szakmájára, mert azok fontosak, akik élve maradnak ».

Szüleire is gondolt, attól félve, hogy nagy fájdalmukat, az ő elvesztését, nem fogják túlélni. Személyesen készítette elő őket. Körülbelül két hónappal halála előtt levelet írt nekik: « Az életnek vannak olyan körülményei, amikor szembekerülünk földi utunk egyetlen igazán fontos értékével: Istennel. Ez a körülmény az én esetemben a betegségem. Legnagyobb és leghőbb vágyam, hogy ti is, kedves szüleim, megértsétek, hogy Isten az egyedüli érték, a többi mind csak hiú hiábavalóság. Tudom, hogy a halál szó túl kegyetlenül hangzik, de higgyétek el, nem félek tőle. Egyedül attól félek, hogy ti nem fogjátok túlélni az én halálomat. Pedig nem fejezhetjük be egész létünket a földi világon eltöltött rövid évekkel. Ezt csak a szeretet erejével tudja megérteni az ember. Meghalhat ez az egymás iránti szeretetünk? Semmi esetre sem. Az Istennek felajánlott, ajándékozott, ösztönös szeretet segítségével és csakis így fogjuk tudni még jobban kiteljesíteni kapcsolatunkat. Itt a földön és a túlvilágon. »

És így cselekedett gyermekeivel is. Jellemző a Cyntiához, nagyobbik lányához intézett levele.

Itt csak egy részletét közöljük: « ... mikor 15 éves lettél, a Tudás ajándékát kértük számodra és Szűz Mária ezt meg is adta neked. Most már tudjuk, hogy senki és semmi sem tanít úgy,

mint a szenvedés, övé a legfontosabb katedra, ő tanít minket a legtöbbre és csak az lehet boldog, aki bölcs. Ki gondolt volna arra, hogy az akkori kérés ilyen kegyetlen módon fog beteljesedni?... én boldog vagyok... de akkor még nem tudtam: ahhoz, hogy boldogok, bölcsek legyünk, szenvednünk kell. Biztosítlak, hogy ma, bár beteg vagyok, ugyanúgy választanék. »

Beby, a felesége, megértette a helyzetet és hozzájárult kettőjük viszonyának igazi elmélyítéséhez. Újra felfedezték a házasság szentségét: « Mintha csak most érteném meg ennek a szentségnek igazi nagyságát, hiszen Isten újra összeadott bennünket, de most másképpen, mélyebben, teljesebben ». « Ez a betegség életem és házasságunk legszebb pillanatait ajándékozta nekem ».

Egyik barátja mesélte nekünk: « Beby mindenben segíti Jorgét, mindent elintéz. Sokan járnak hozzájuk, hogy elmeséljék ügyes-bajos dolgaikat, hogy kiöntsék szívüket. Beby mindig kedves, barátságos mindenkihez, mint ha más dolga se lenne, mint mások problémáival foglalkozni... »

Maga Jorge így írt róla: « Legszebb az egészben Beby magatartása. Erős, mint egy szikla! Ha csak ránézek, látom hogy mennyi mindent bír el, míg én gyenge vagyok, — az jut eszembe, hogy ilyen lehetett Mária, Jézus tanítványai számára.

De ahogy Beby a maga részéről mint feleség és mint anya nagyszerűen megállta helyét, ugyanúgy Jorge is jó férj és jó apa maradt az utolsó pillanatig, bár a betegség egyre jobban elgyengítette.

Egy másik barátjuk, aki velük volt pár napig, ezt mondta. « Jorge mindenben segíti családját, nehogy a szeretet légköre akár csak egy pillanatra is megszűnjék. Mikor érzi, hogy valami nincs egészen rendben, azonnal megbeszéli az ügyet Bebyvel, hogy a nehézséget együtt oldják meg. Ugyanígy van a gyerekekkel is. A betegség, a halál közelsége megtanította őket arra, hogy senkire se számítsanak, csak a lényeggel törődjenek. »

« Jézus jelenléte, — írta Jorge, — amit Beby és én ezekben a hetekben oly mélyen átéltünk, az egyetlen örökség, melyet gyerekeimre kívánok hagyni, hiszen ez a legnagyobb és legcsodálatosabb érték. Minden erőmmel igyekszem ezt a valóságot belevésni szívükbe, mert Jézus mindennél többet ér; mikor együtt vagyunk Vele, akkor a halál nem létezik, hiszen egyetlen élő test vagyunk Vele ».

Jorge családjának sikerült olyan tanúságot tennie, amely

páratlan volt a maga nemében. Otthonukba egyre többen jöttek, mert vonzotta az embereket az, amit ott találtak.

Volt egy rövid időszak, amikor Jorge állapotában mintha javulás állt volna be; a házastársak közötti megértés, minden gondjuk ellenére, állandó örömmel töltötte el őket. Maresma, Mendoza püspöke, eljött látogatóba hozzájuk. Épp abban az időben az ország nagy nehézségekkel küzdött. Úgy tűnt, hogy Argentina és Chile között a háború minden percben kitörhet, — a püspök kérte Jorgét, imádkozzék a helyzet javulásáért.

Elérkezett az utolsó óra. Mindannyian ott voltak körülötte: a család, a szülők és az orvos. Egy újabb köhögési roham jött rá, most már vérömléssel egybekötve. Az orvos rásegítette Jorge fejét a párnára és könnyes szemekkel elhagyta a szobát.

« Az ember sír, mert a búcsúzás mindig nehéz — írta Jorge, szüleihez intézett utolsó levelében — de vigaszunk érte az a boldogság, amely végső utazásunk célja. Ezért, legyetek olyan szívesek, így fogjátok fel távozásomat... Sírni fogtok, de én eközben feléje megyek, Ő hozzá akarok menni... Köszönöm, köszönök mindent. Örüljünk az életnek, ne a halálnak. Jorge ».

C.F.
(Argentina)

A KELLŐ PILLANATBAN

Majdnem végére értem munkaidőmnek: ma éppen eleget dolgoztam (nyolc szülés volt a kórházban); de látom, éppen most egy újabb szülő nő érkezik. A szülési fájdalmak erősödni kezdenek, ez azt jelenti, hogy két vagy három óra múlva megszüli a gyereket. Ágyba fektetem: ha két órát számítok a szüléshez, kolleganőmnek kell majd foglalkoznia vele, mivel az én műszakom fél óra múlva lejár. Alig öt perc múlva, a szobája előtt elmenve, az a bizonyos « hang » azt súgja, hogy nézzek be: látszólag semmi okom sem lett volna erre (mikor idáig jutnak a szülő nők, minden órában egyszer vizsgálom csak meg őket-, és annak ellenére, hogy nincs nagy gyakorlatom ennek a « hangnak » a meghallgatásában, mégis úgy éreztem, nem vitatkozhatom vele. Míg lenyomtam a kilincset, hogy kinyissam az ajtót, Istennek ajánlottam ezeket a perceket s elhatároztam, hogy megvizsgálom az asszonyt. És valóban az asszony állapota az utolsó percekben válságosra fordult. A gyerek életveszélyben van (a következő két percben meg is halhatna, ha sürgősen nem intéz-

kedem). A köldökzsinór, amely a gyereket táplálja s így többek között oxigénnel is ellátja, a feje köré csavarodott és megszakadt benne a vérkeringés. Kezemmel visszanyomom a gyerek fejét és ugyanakkor segítségért kiáltok. Öt percen belül császárvágással világrajött egy tökéletesen egészséges kislány. A műtőből kimenve az osztály asszisztense odaszólt hozzám: « Nem értem, hogy csináltad, hogy éppen a kellő pillanatban voltál a szülő nő mellett ». Erre odaadtam neki az Élet Igéjét. Másnap, amikor újra szolgálatba léptem, meglátogattam a fiatal anyát, akinek időközben mindent elmeséltek. Ő is ugyanezt kérdezte tőlem. Válasz helyett neki is odaadtam az Élet Igéjét; nagyon örült. Nem hisz Istenben, de azt mondta: « elteszem ezt a lapot, mert azt akarom, hogy a lányom tudja, hogy életét az Evangélium igéjének köszönheti! »

C.C.

15 ÉVESEN KÉSZEN ÁLLNI

« Múlt héten végre volt elég bátorságom ahhoz, hogy anyámmal beszéljek. Megmondtam neki, tudom, mi a bajom. Mióta megbetegedtem, úgy érzem, a család jobban összetart és Istenbe vetett hitünk sokkal erősebb ». E néhány sajátkezűleg írt sorban benne van Elena Gazzola tragédiája. A fehérvérűség már 15 éves korában elítélte, csak pár hónapja van hátra. Ezen az ítéleten azonban felülkerekedett Elena, mivel mintha meg tudta volna toldani az életét azzal, hogy maga körül szeretetet és örömöt teremtett.

Néhány levéltöredék segítségével mondjuk el ezt az egyszerű történetet, — egyszerű, mivel végtelen alázattal élték át. A levelek Olaszországból és Kanadából jöttek, ahol Elena, akit kivándorló szülei vittek oda magukkal, teljesen normális életet élt serdülőlányként két hugával, a hatéves Lisával és a hároméves Paolával.

« Apja és anyja — meséli Olaszországban élő szerzetes nagynénje, Lina nővér — egyetértettek az orvosokkal, hogy nem mondják meg Elenának, milyen betegségben szenved. Úgy látszott, sikerült megtartaniok a titkot. »

Egyik nap azonban Elena, akit apja elkísért a kórházba, nagyon kérte, mondja meg őszintén, mi a baja. Apja nem titkolt el semmit. Később aztán a nagynéninek elmesélte, hogy mialatt beszélt, Elenának folytak a könnyei. De így felelt: « Apa, én

mindent tudtam az első vizsgálattól kezdve, de azt akartam, hogy te mondd meg nekem. » — Hozzátette, hogy majd ő beszél anyjával és talált is hozzá bátorságot. Ezt viszont abból a levélből tudjuk, amelyet Elena nagynénjének írt, s amelynek pár sorát fentebb közöltük. « Ami csodálkozásra késztet, az az — jegyzi meg Lina nővér —, hogy a szenvedés nemcsak hogy nem távolította el őket Istentől, de még inkább egyesítette őket Benne. » Ugyanabban a levélben, amit angolul írt, hogy a titkot megőrizhesse, Elena kötelezi a nagynénjét, hogy hallgasson a többi rokon előtt. « Ne mondj nekik semmit betegségemről, másoknak nem szabad szenvedniök miattam. »

« Annyian szenvednek és meghalnak, — mondotta egyik nap Elena — annyian betegek születésük pillanatától kezdve, én meg mindeddig egészséges voltam. Most, hogy megbetegedtem, nem panaszkodhatom, hiszen sokan vannak, akik nálam sokkal jobban szenvednek. »

Hogy Elenát jobban megismerjük, hallgassuk meg egy fiatal barátnőjét, Mary Biancuccit, aki megosztotta vele élete minden fontos pillanatát. « Két ajtóval arrébb lakott — emlékezik Mary —, ugyanabba az iskolába jártunk és hamarosan jó barátok lettünk. Reggel pontban nyolckor beszólt értem, hogy együtt menjünk iskolába. Emlékszem, mindig megvárattam, mert lassan öltözködtem, ő meg csúfolt, hogy lassan kötöm meg a cipőfűzőmet.

Elena erős volt és hosszú lábaival gyorsan járt, míg én lihegve tartottam vele lépést, ráadásul még nehéz könyveket is vittünk. A buszon is tréfálkozott. Szerette « ugratni » az embert. Humorérzéke soha sem merült ki; veleszületett adottsága volt, ami természetesen tört elő belőle. Pezsgő vidámsága magával ragadta a többieket is, egyszerű volt és természetes, mindenki jókedvű lett a társaságában. Az iskolában kitűnt tudásával. Mindig készen állt a vitára, kérdésekre, válaszokra. Tizenötéves korában folyékonyan beszélt angolul és olaszul, de jól tudott fraciául, és spanyolul is tanult. Nagyobb erőfeszítés nélkül sikerült neki minden; intelligenciája valóban Isten ajándékának tűnt.

Barátságunk gyorsan megszilárdult; mély, igaz érzés lett belőle. Elena mindig vidám, közlékeny volt, készen arra, hogy mindenkire mosolyogjon; én meg félénkebb, zárkózottabb, tartózkodóbb voltam. Szerettem vele lenni, mert mindig sikerült mosolyra bírnia engem. Ami az életet és az élet nagy kérdéseit

illeti, hasonló eszményeink voltak; szerettünk tanulni és egész délutánokat töltöttünk a könyvkereskedésben, hogy végül hosszas tanácskozás után megvegyünk egy-egy könyvet. Mikor elolvastuk a kötetet, odaadtuk a másiknak. De leginkább a szabadban szerettünk lenni. Hány kirándulást tettünk és mennyi virágot szedtünk a réten, hogy aztán a templomba vigyük! Szerettünk teniszezni és elhatároztuk, leckékre járunk, hogy jól megtanuljunk játszani.

Mindezek kis dolgok, de nekünk fontosak voltak, mert megerősítették barátságunkat. Vitatkoztunk saját serdülőkori problémáinkról is. Elena megértett engem, ő volt az első, akinek mindent el tudtam mondani, hogy szembenézzek problémáimmal; vele tudtam beszélni családi ügyeimről is.

Néha persze veszekedtünk is, de amint megértettük, hogy valamelyikünk hibát követett el, igyekeztünk rögtön helyrehozni azt.

Mikor Elena hirtelen megbetegedett és kórházba vitték egyáltalán nem értettem, mi történik. Minden nap elmentem meglátogatni, együtt nevettünk, fecsegtünk, mint mindig. Végül egy vasárnapon megértettem, hogy valami baj van. Emlékszem, úgy találtam, hogy félig lehúnyt szemmel feküdt az ágyban; nagyon kimerültnek látszott, nagy erőfeszítésébe került a beszéd. A rákövetkező napokban mintha javult volna az állapota és körülbelül egy hét múlva hazaküldték a kórházból. Megint olyan lett, mint azelőtt: tréfálkozott, játszott, újra tettünk biciklikirándulásokat, megint jártunk teniszezni. Egyik nap azonban azt mondta, hogy minden héten vissza kell járnia a kórházba: injekciókra és más kezelésre.

Így telt el a nyár, hol a kórházban, hol otthon. Amikor hazajött a kórházból, igyekeztünk amennyire csak lehet, kihasználni az időt, amit együtt tölthettünk. Ezekről az órákról csodálatos emlékeim vannak: együtt takarítottuk ki Bulfon atya hivatalát, amely szinte a könyvek portemetőjének tűnt; együtt törtük fejünket, hogy összerakjuk az én « puzzle »-játékom minden egyes darabkáját; együtt sütöttünk krumplit, amit aztán az ő kertjükben faltunk fel jóétvággyal.

Akkor még semmi bizonyosat nem tudtam betegségéről. Ahhoz sem volt bátorságom, hogy kérdezősködjek. Egyszer éppen tejért mentünk az üzletbe s azt mondtam neki, hogy aggódom anyámért, aki otthon betegen fekszik. Elenának sikerült

megnyugtatnia engem, majd egyszerűen, nyugodtan beszélve, bevallotta, hogy ő gyógyíthatatlan beteg. Nekem ez hihetetlennek tűnt: nem voltam képes elfogadni a valóságot és emlékszem, anyámnak se szóltam, nem volt hozzá bátorságom.

Attól kezdve, Elena nagyon gyakran beszélt betegségéről. Mindig nyugodt volt; sőt másokért is tudott aggódni, sajnálta azokat a fiatalokat, akiket az utcán tolószékben láttunk, vagy egy olyan gyereket, akinek egyik szeme be volt kötve. Viszont akikért igazán aggódott, azok a szülei voltak. Úgy érezte, ő a hibás, amiért a betegsége miatt szenvednek, ugyanakkor azonban csodálta őket bátorságukért.

Újra kezdődött a tanítás és én elkezdtem iskolába járni, Amikor eléggé jól érezte magát, ő is eljött néha és igyekezett, hogy ne maradjon el a tanulmányokban. Október vége felé azonban állapota határozottan súlyosbodott és már egyre hosszabb időt kellett a kórházban töltenie. Testileg láthatólag egyre gyengébb lett, de szellemi ereje soha nem hagyott alább. Tréfálkozott az ápolónőkkel és egyre gyakrabban beszélgetett a pappal. Néha annyira gyenge volt, hogy már beszélni se tudott, de egyetlen alkalomra sem emlékszem, amikor ne mosolygott volna. Most az lett leghőbb kívánsága, hogy a karácsonyt családjában tölthesse. Nem annyira önmagáért, hanem hogy boldoggá tegye szüleit.

De ez nem volt lehetséges. Elena tudta, hogy nem lesz többé karácsony, amit otthon tölthet el, de ennek ellenére képes volt megköszönni Istennek azt, amit lehetővé tett számára: rövid, de tartalmas életet, melynek során tudott látni, tapintani, beszélni, szeretni, játszani, énekelni, szaladni, ugrálni... Hogy enyhítse szülei bánatát, igyekezett megmutatni nekik, hogy betegségét képes bátorsággal, néha még humorral is elviselni.

A haja kezdett kihullani, aminek bizony nem örül egyetlen lány sem. Elenának sem volt kellemes, hogy sötét fürtjeit elveszíti, de ezt is elfogadta és elfogadtatta másokkal is, sőt még tréfálkozott is rajta: « Már meg is vettem a parókát » mondogatta nevetve.

A betegség ekkor legnehezebb fázisába lépett. Már az ágyból sem tudott felkelni, de még mindig tudott mosolyogni, önmagán gúnyolódni: « Eljegyeztem magam az ággyal, beleszerettem a párnába » — mondta.

A napok gyorsan múltak: az erő utolsó kis maradéka is el-

fogyott, és egy új szellemi érlelődésnek adta át helyét. Elena tudta, mi vár rá, de továbbra is mindig csak másokkal törődött. Mikor utoljára láttam, összeszedte minden erejét, hogy ezt suttogja: « Köszönöm, hogy eljöttél — megcsókolt és —: « csókoltatom Lisát és Paolát is... Nem az a fontos, hogy fiatalon halunk-e meg. Az a fontos, hogy életünkben jók legyünk ».

G.G.

A VÁRÓTEREMBEN

Néhány nappal ezelőtt egy úr megkérdezte a sebésztől, aki mellett dolgozom, hogy mi az eredménye édesapja laboratóriumi vizsgálatainak. Az eredmény lesújtó: rosszindulatú daganat, megpróbálják megoperálni, de valószínűleg nincs már remény.

A férfi elsápad: anyja és nővére kint várnak a folyosón. Hogyan mondja meg nekik? Hogyan készítsék elő az apát? Kétségbe van esve. Átérzem bánatát, s szeretnék tenni érte valamit. Odamegyek hozzá és megkérdem: « Hisz Istenben? » Csodálkozva néz rám: « Persze hogy hiszek, legalábbis bizonyos értelemben ».

A sebész behívott, nekem mennem kellett. Néhány perccel később, amikor visszajövök, látom, hogy az az úr még mindig ott áll a váróteremben, gondokba merülve.

Van még nálam néhány példány az Élet Igéjéből. Egyet odaadok neki. Kissé meglepődik, de elkezdi olvasni: « Legyetek éberek és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor jön el az Úr ».

Igyekszem megmagyarázni neki: « Ebben a fájdalomban éppen Ő, Isten az, aki az ember felé jön minden szeretetével... » Figyelmesen meghallgat s úgy látom, kicsit megnyugszik és kezdi ismét megtalálni lelki egyensúlyát.

Mielőtt elmenne, váratlanul felém fordul: « Boldog lennék, ha Ön jelen lenne az operációnál. Jelenléte belénk is bátorságot fog önteni ».

A műtét reggelén én is ott vagyok; kérem Jézust, amennyire csak képes vagyok, hogy egyedül az Ő szeretetének legyek eszköze.

X.F.

Február 28. kedd

Megjött a posta: az enyéim tudatják, hogy nagybátyám klinikán fekszik. Mindannyian bementek hozzá. A levelet nyolc nappal ezelőtt írták; én a sztrájk miatt csak nyolc nappal később, ma kaptam meg. Önkéntelenül a telefon után nyúlok, a klinika számát kérem. Nagynéném azt mondja, nincs más remény, csak az operáció. Megígérem, hogy hétvégén én is ott leszek velük.

Elgondolkodom és visszaidézem emlékeimet... Nagybátyám mindig ráért, amikor arról volt szó, hogy velünk, gyerekekkel foglalkozzék... Az évek elmúltak. Többszáz kilométer távolságban lakunk most egymástól és az utóbbi időben bizony nem sokat láttam őt. Ösztönösen imádkozni kezdek, hogy nagybátyám ne most haljon meg, hiszen nem adtam még neki elég szeretetet. Talán még nem késő.

Február 29. szerda

Telefonálok nővéremnek. Közli, hogy a nagybácsi nem élte túl az operáció utáni sokkot. Unokaöcsémnek is telefonálok: szombaton érkezem hozzájuk, hogy együtt menjünk el a halotthoz.

Március 1. péntek

Reggel 7,30. Fáradtan érkezem az állomásra. Olyannyira, hogy ha egyenesen unokaöcsémhez mennék, semmire se volnék jó. Van egy barátom, itt lakik a közelben. Telefonálok neki. Hív magához, igyunk együtt egy kávét, mielőtt ő munkába menne. Együtt olvassuk az e havi Élet Igéjét: « Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok ». Az elmúlt napok eseményei miatt érzékenyebb vagyok az Igére és igyekszem azt mélyen átélni. Elmegyek unokaöcsémhez. Kétéves kisfia vele van: jelenléte és amit mond, arra emlékeztet, hogy az élet erősebb a halálnál. A gyerek jelenléte arra indít, hogy elkerüljük a felesleges beszédet. Útközben megtudom, hogy nagybátyám, mielőtt megoperálták volna, érdeklődött egy szomszédja egészségi állapota felől, akinek a lábát kellett amputálni s akit azelőtt hetenként rendszeresen meglátogatott. Azt kérte, hogy vigyék el szomszédjának az ő lemezeit, mert a kórházban úgysem hallgathatja őket.

Amig a műtőbe nem vitték, igyekezett mosolyogva beszélgetni és tréfálkozni. Született színész volt. Amikor azt mondták neki: « Majd az operáció után, így vagy úgy lesz... » még utoljára is beleegyezőleg bólintott, a rokonak iránti szeretetből.

Egész családom itt van, nagybátyáim és az ő fiaik. Nagynéném elmeséli, hogy nagybátyámmal mindig együtt volt, főleg mióta nyugdíjba mentek. Soha sem lehetett az egyiket látni anélkül, hogy a másik ne lett volna vele.

Március 2. szombat

Kérik, hogy én olvassam föl a Szentleckét a gyászmisén. Megkeresem a papot, hogy megbeszéljem vele a dolgot. Megmagyarázom, hogy családomban van olyan, akinek némileg bizonytalan a hite, ha ugyan még hisznek egyáltalán. Megmondom neki azt is, ki volt a nagybátyám; az emberek tanúsága szerint mennyire tisztelték őt a környéken. A pap ugyanezt mondja. S azt javasolja, tartsak rövid beszédet a Szentlecke után. Kissé félek, hogy ezt nem fogadják majd kedvezően. Az Élet Igéjének fénye megint világítani kezd: « Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok. » « Ha olvasom Szent Páltól a mai Evangéliumot, azért teszem, mert vele együtt meg vagyok győződve arról, hogy akik szeretnek, Krisztusban feltámadnak... »

Később megtudom, hogy a jelenlévők közül többen értékelték szavaimat. Azonban a szavakon túl is történt valami.

A temetés után mindenki körülveszi nagynénémet. Érzem, hogy ezek a napok eltörölték rokonaim neheztelését irányomban amiatt, hogy én évekkel ezelőtt Istent választottam. Érzem, hogy a jelenlévők lelkében a nagybátyám iránti szeretet győzött.

J.V.
(Franciaország)

A FOGYTÉKOS GYERMEK

Milánó külvárosában egy munkás felesége vagyok. Hét gyermekünk volt, ezek közül öten élnek. Mindig volt hitem, amit szüleim oltottak belém: hittem Istenben. Megpróbáltuk erre a hitre építeni új családunkat is, mindent elfogadva, ami Istentől jön. Így volt ez, egészen a negyedik gyerekig.

Egyik nyáron a hegyekben nyaraltunk. Éppen a gyerekekkel sétáltam, amikor találkoztunk egy másik anyával, gyerekkocsit tolt. A gyerekek rámosolyogtak a kicsire, a mama köszönt nekem.

Akkoriban a közvéleménytől befolyásolva kezdtem elhinni — bár hivő maradtam —, hogy a sok gyerek terhet jelent az ember életében. E rövid találkozás során azonban, ennek a derűs asszonynak a nyugalmát látva, akinek pedig még nálam is több gyereke volt, az a bizonyosság érlelődött meg bennem, hogy minden gyerek ajándék, amelyet el kell fogadni; természetesen a szülői felelősség szellemében.

Ezzel az asszonnyal továbbra is kapcsolatban maradtam és én is igyekeztem úgy élni, mint ő. Gyerekeink, akik már ebben a légkörben nőttek fel, többször azt mondták: « Jól érezzük magunkat itthon, mintha mindig ünnep lenne ». Életünk ebben az új korszakában született még egy gyerek: a hetedik. Az egy évvel előbbi súlyos betegségemből akkor épültem fel. Férjem bizonytalan keresete, az anyagi nehézségek, a sok kis gyerek gyakori megbetegedése, anyám halála, aki eddig mindig erkölcsi támaszt jelentett számomra — mindez egyszerre azt jelenthette volna, hogy ez a gyerek csak teher lesz.

De a szeretet légköre, amelyben éltünk, átsegített ezen a kétségen. Megértettem, hogy Isten bízik bennem és egy új életet adott nekem, ezért felelős vagyok az első pillanattól kezdve.

Míg vártam a kicsit, megismerkedtem egy nővel, aki bizalmasan elmondta, hogy fellázadt a harmadik gyereke érkezése ellen. Arra gondolt, hogy inkább abortál. Én nem szóltam semmit. Egy idő múlva mikor másoktól megtudta, hogy én is várandós vagyok, bevallotta, hogy az én nyugalmamat látva azt mondta magában: « Ha ő hét gyerekkel boldogul, én lelkiismeretlen lennék, ha nem vállalnám a harmadikat... »

Elérkezett a szülésem ideje, mindnyájan örömmel vártuk a kicsi érkezését. Megszületett Chiara, és az eseményt a család otthon megünnepelte... Amikor azonban a klinikáról hazamentem, az orvos átadta a leleteket s közölte, hogy a kicsi fogyatékos képességű és gyenge a szíve.

« Jézusom, ezt is ajándéknak veszem Tőled! » Otthon férjemmel megegyeztünk, hogy ez a megpróbáltatás a mi titkunk marad, azt úgy őrizzük, mint Szűz Mária, ki « mindent szívében őrzött meg ». Gyerekeinknek a szeretet fénye jusson.

Megkezdődtek a gyakori orvosi vizsgálatok, a kórházi ápolás. Erősen szívembe vésődtek az orvos szavai: « Megmarad, — nem marad meg? »

Kétezer évvel ezelőtt már egy másik Anya is félt a bizonytalan jövőtől. A jóslatok szerint Fiának meg kellett halnia. Ő sem tudta « a napot vagy az órát ». Soha nem éreztem annyira Anyámnak Máriát, mint most; csak vele eggyé válva éreztem erőt arra, hogy folytassam életemet. Ez az ajándék meghozta gyümölcsét, nemcsak a családban, hanem mindazok között, ahol a kis Chiara leélte életének tizenhat hónapját.

Emlékszem, egyszer a kórházban éppen azzal a főorvossal akadt dolgom, akitől mindenki rettegett: merev, rideg ember volt, nem hitt Istenben. De nekem ő maga számolt be kislányomról. Emlékszem az ápolónőre is, aki ezt mondta: « Eddig kórházi munkámat mindig csak mesterségnek tartottam; de találkozásom ezzel a kicsivel megértette velem, hogy az élet ajándék. Minden beteg gyerekben Jézus az, aki szenved. És ha naponta legalább egyszer megállok egyikük ágya előtt, lelkemben ezzel a tudattal, akkor már nemcsak munka ez, hanem imádság. »

Így teltek a hónapok. Sürgős műtétre volt szükség. Ez a gyerek ajándék volt, akit Istentől kaptam; készen álltam, hogy ha visszakéri, örökre visszaadom neki. És valóban, az orvosok minden erőfeszítése ellenére a kis Chiarát a mennyországba hívta Isten. Most onnan emlékeztet minket arra, hogy Isten a Szeretet, és egyedül Ő az élet Teremtője. Igen, egy fogyatékos képességű kisgyerek is ajándék, szent, ő is Isten képmása.

M.F.

KERESKEDŐI FOGÁS

Néhány hónapja egy öreg rokonom gyakran jön be kis üzletembe, csak úgy időtöltésből, — mint mondja. Kissé rosszkedvű ember és gyakran idegeimre megy. Ahhoz a trükkhöz folyamodom ilyenkor, hogy állni hagyom, amíg beszél, mert így hamarabb elmegy.

Egyik este már nem tudom, hányadszor, megint látom, amint jön befele. Eszembe jut rögtön az Élet Igéje. Egy pillanat alatt elhatározom, hogy most a szerint fogok viselkedni és máris székkel kínálom a rokont. Elbeszélgetünk egy kicsit.

Ettől kezdve állandóan meglátogat és gyakran derűsebben megy el, mint ahogyan jött. Én meg, az Élet Igéjének hála, nem

engedem el anélkül, hogy egy kis emberi melegséget, egy mosolyt ne ajándékozzak neki, — ezt a kicsiséget, amely talán az *utolsó* szeretetteljes tett lesz az *utolsó* embertársam irányában, akivel találkozom.

N.I.

ŐRKÖDŐ SZERETET

Banktisztviselőnő vagyok és egy olyan osztályra helyeztek, ahol eddig még soha nem dolgoztam. Az utóbbi időben sok nehézségem volt, annak ellenére, hogy munkámat nagy lelkesedéssel végzem. Egy tisztviselő kivételével, akivel majd mindig együtt kell dolgoznom, senki se magyarázta el, mi lesz a munkám. Lassanként a családi ügyeit is velem beszéli meg: válása folyamatban van s tekintve, hogy ismeri az én hasonló helyzetemet, érzem, hogy értékeli a véleményemet. Én viszont tudom, hogy csak egyetlen olyan érv van, ami kimozdíthatná személyes tapasztalatainak zsákutcájából és ezért feleségéről kezdek neki beszélni, aki talán szenved miatta. Erre még nem gondolt, mivel hasonló helyzetben nem a megértés és megbocsátás szándéka, hanem inkább az elszenvedett sérelmek kerekednek felül.

A bírósági idézésre várva, amikor a bíró a házastársakat még utoljára igyekszik kibékíteni, észrevettem, hogy kollégám sokat gondolkodik annak tudatában, hogy ez lehetne az alkalom a szakítás véglegesítésére vagy a megértő dialógus megkezdésére.

Mostanában inkább csöndben dolgoztunk; szólhattam volna mély meggyőződésemről, hogy csak a szeret igéretéből születhet konstruktiv megoldás a jövő felé vezető úton.

A kibékülést követő napon sugárzó mosollyal fogad a hivatalban: « Találd ki, mi történt! Találkoztam feleségemmel és ma este együtt leszek vele! » Csak úgy sugárzott róla az öröm. Éreztem, hogy valójában nem voltam én más, mint egy kis közvetítő kapocs. Elsősorban a szeretet ereje volt az, amely áttört a bírósági eljárás által elindított eseményeken s amely egy szétválóban lévő családot újra összehozott.

C.M.

NEM FÉL TÖBBÉ

13 éves fiam nehéz korba jutott és egyedül nekem kell segítenem rajta, mert férjem néhány éve elhagyott bennünket. Ser-

gio, a fiam egyik nap azt mondja, hogy nagyon fél a haláltól s ez a gondolat gyakran kínozza. Már-már azon voltam, hogy pszichológushoz viszem.

Egyik este a fiam velem jön a plébániára egy találkozóra (az egyik csoportnak én vagyok a felelős vezetője); éppen a halálról beszélünk, mert egy közös barátunk szerencsétlenség áldozata lett. De Isten gyermekeinek nyugalmával beszéljük ezt meg, mert ha el is szomorít a gondolat, hogy meg kell halnunk, bizonyosak vagyunk abban, hogy eljön a feltámadás. Halálunk napjára szeretettel teli szívvel kell felkészülnünk, mintha a « születésünk napja » lenne, ahogy az első keresztények mondták.

Egyszerre csak észreveszem, hogy fiam erősen odafigyel; egy pillanatra zavarba jövök, de folytatom, a többiek iránti figyelmes szeretetből.

Az összejövetel befejeződik, hazamegyünk. Fiam így szól: « Figyeltem rád, tetszett nekem, amit mondtál. Ha ilyen a halál, ha Jézus feltámadott, akkor a halál tulajdonképpen szép! »

F.R.

10

LEGYETEK EGYMÁSNAK SZOLGÁLATÁRA

« Aszerint, hogy ki-ki milyen lelki ajándékot kapott, legyetek egymásnak szolgálatára » (1 Pét 4, 10).

Egy születése óta vak szardiniai leány, Tina, más társaival együtt a vakok intézetében él, ahol a káplán nem mondhat misét, mióta megbénult a lába. Emiatt az Oltáriszentséget el akarják vinni az intézet kápolnájából. Tina kérvényt intéz a püspökhöz, hogy hagyják meg nekik ezt az egyetlen világosságot nagy sötétségükben. Kérését teljesítik, sőt engedélyt kap arra is, hogy ő maga áldoztathassa a káplánt és társait.

Tina hasznossá szeretné tenni magát mások számára. Az egyik olasz magánkézben lévő rádió adásaiban többórás műsort bocsátanak rendelkezésére. Ezt arra használja fel, hogy másoknak is juttasson abból, ami benne a legértékesebb: tanácsokat, mély gondolatokat, erkölcsi útmutatást igyekszik adni, hogy saját élettapasztalataival, sorsának példájával bátorítsa a szenvedőket... S elmondhatnék még sok más dolgot is Tináról, a vak lányról, akit a szenvedés megvilágosított.

Annyi más példát sorolhatnék még fel! A jóság jelen van, de nem hangoskodik. Tina éli a keresztény életet: tudja, hogy mindannyian részesültünk Isten ajándékaiban és ő ezeket mások javára használja fel.

Igen, mert az « ajándék » (vagy görög szóval « karizma ») nemcsak azokat a kegyelmi ajándékokat jelenti, amelyekkel Isten az egyház vezetésére kijelölt személyeket halmozza el.

De még azokat a rendkívüli ajándékokat se értjük ezen, amelyeket Isten fenntart magának, hogy néhány kiválasztott hivőt részesítsen bennük — a közösség javára —, amikor úgy ítéli, hogy rendkívüli helyzetben, vagy nagy veszély esetén az egyházi intézmények nem elegendők az egyház megsegítésére. Ilyen különleges adottságok lehetnek a bölcsesség, a tudomány,

a csodatévő erő, a különféle nyelveken való szólás, egy új lelkiség megindítása az egyházban és még sok más hasonló tehetség.

Ajándékon vagy karizmán azonban nemcsak ezt értjük. Vannak sokkal egyszerűbb kegyelmek is. Sok ember rendelkezik ilyen egyszerűbb kegyelemmel, amelynek gyümölcseit jótetteikből láthatjuk. A Szentlélek ily módon munkálkodik.

Ajándéknak vagy karizmának nevezhetjük még a természetes tehetséget is. Mindegyikünk kapott ilyen talentumokat. Te is!

Hogyan használhatnád fel? Úgy, hogy gyümölcsözteted őket! Hiszen nemcsak a magad számára kaptad azokat, hanem mindenki javára.

« *Aszerint, hogy ki-ki milyen lelki ajándékot kapott, legyetek egymásnak szolgálatára* ».

A karizmák végtelenül különbözőek lehetnek.

Mindenkinek megvan a sajátja, úgyhogy a közösségben betöltheti a maga sajátságos szerepét.

De mondd csak, te hogyan állsz ezzel?

Van valamilyen diplomád? Sohasem gondoltál arra, hogy heti néhány órádat arra szenteld, hogy tanítsad azt, aki tudatlan maradt, vagy akinek nem áll módjában tovább tanulni?

Különösen adakozó szíved van? Nem gondoltál arra, hogy mozgósítsd a jószándékú embereket a szegények és kitaszítottak megsegítésére, hogy sokak szívében újraébredhessen az emberi méltóság érzése?

Van érzéked a zenéhez, a költészethez, a színjátszáshoz? Sohasem jutott eszedbe, hogy vonzóbbá, gazdagabbá, modernebbé tedd egyházi közösséged összejöveteleit, és így megcáfold azt a hiedelmet, hogy az egyház liturgiája nehézkes, elöregedett, öröm nélküli?

Külön képességed van arra, hogy gondozzál, vigasztalj másokat? Vagy hogy háztartást vezess, főzz, vagy akár pár méter anyagból ügyesen ruhát varrj? Vagy hogy valamilyen kétkezi munkát végezz? Nézz körül, és keresd meg, kinek van szüksége rád.

Fájdalommal tölt el, ha azt látom, hogy egyesek igyekeznek tanítani azokat, akik nem tudják, hogyan töltsék el szabad idejüket.

Nekünk kereszténynek addig nem lehet szabad időnk, amíg egyetlen beteg, egyetlen éhező, egyetlen rab, egyetlen tudatlan,

egyetlen kétkedő, szomorú, kábítószeren élő, egyetlen nyomorék, egyetlen árva vagy özvegy lesz a földön...

Az imádság nem úgy tűnik neked, mint nagyszerű ajándék, amit bármely percben felhasználhatsz, hiszen Istenhez fordulhatsz, aki mindenütt jelen van?

Ezzel kapcsolatban emlékeztetni szeretnélek arra, hogy január hónapban a keresztények nagy családja a világon egy héten át az egyházak teljes egységét kéri Istentől. Törekedj arra, hogy te is megtedd e téren, ami a te részed.

« *Aszerint, hogy ki-ki milyen lelki ajándékot kapott, legyetek egymásnak szolgálatára* ».

Képzeld el az egyházat, amelyben minden keresztény a gyermekektől a felnőttekig megtesz mindent, hogy mások rendelkezésére bocsássa kegyelmi ajándékait!

A kölcsönös szeretet olyan átható erőre, olyan teljességre, olyan jelentőségre tenne szert, hogy a nem-keresztények ebből ismerhetnék meg Krisztus tanítványait. Sőt, ez olyan feltűnő jelenség volna, hogy senki sem kételkedhetnék többé Jézus Istenségében.

Miért nem teszel tehát meg mindent, ami rajtad áll, hogy ezt a nagyszerű eredményt elérjük?

Chiara Lubich

ÓRÁRÓL ÓRÁRA

Hat óra: szól az ébresztő. A mindenségit! Éppen a legszebb álmom közepén! Na jó, megkezdődik ez a nap is, rengeteg tennivalóval... Felkelek, de lehetőleg minél kevesebb zajt csapok; félórán belül el is készülök, és az ébresztőóra csörgése helyett inkább énekszóval ébresztem a többieket is.

Nyolc óra: félórás földalattin való utazás után még át kell mennem egy nagy parkon, hogy az egyetemi előadásra érjek. Minden reggel ez a legjobb alkalom arra, hogy friss levegőt szívjak és egy negyedórát Szűz Máriával töltsek, remélve, hogy a nap minden percében továbbra is velem marad...

Tíz óra: a teremben viharos zajongás... Mit tehettem volna mást, minthogy rokonszenvezek a tanárral, aki a nagy zaj miatt alig tudott szóhoz jutni, és ellenállok a kísértésnek, hogy én is papírrepülőgépeket gyártsak? Most a gyakorlati órán legalább mások szolgálatára állhatok és megmagyarázhatom egyik társamnak a hidraulikus szivattyú működését. Nem könnyű türelmesnek lenni, amikor majd kilyukad a gyomrom az éhségtől...

Tizenkét óra: az egyetem menzáján megismerkedem egy mohamedán lánnyal. A tányérja szélére csúsztatott szalonnadarabka segít hozzá ahhoz, hogy beszélgetésbe kezdjek vele és elmondja nekem, milyen nehéz egy mohamedánnak hite szerint élnie Párizsban a diákok között. Igen hasznos perceket töltünk együtt, mert mindketten hiszünk az egy Istenben.

Tizennégy óra: újra átolvasom a szöveget, amelyből délután szóbeli vizsgát kell tennem. Ma állandóan eszemben jár Antonio, egy hároméves kisfiú, aki nemrég került a mennyországba. Biztosan jót mulat rajtam, hogy ilyen szórakozottnak lát; ezért igyekszem minden erőmből a szövegre összpontosítani figyelmemet, hogy lássa jószándékomat.

Tizenhat óra: a tanársegéd, akinél vizsgázom, egyedül énmiattam jött be, tehát nekem is egyedül miatta kell itt lennem. Nem ment valami fényesen, de igyekeztem őszintén felelni és nem becsapni őt, hogy tudásom többnek lássék, mint amennyi. Bizonyos lehetek abban, hogy Aki majd utoljára vizsgáztat, nem azt fogja kérdezni, milyen jegyet kaptam ezen a szóbelin, hanem azt, hogy milyen lelki beállítottsággal vettem részt rajta...

Tizennyolc óra: a földalattin egy vak emberrel találkoztam és elkísértem egy darabig. Legközelebb azonban jobban kell vigyáznom és tartózkodóbban kell viselkednem, amikor egy vakot vezetek. Nem szabad megkérdezni, hogy tudja-e hová kell mennie — hiszen nyilvánvalóan tudja —, csak egyszerűen azt az ajándékot, hogy én látok, rendelkezésére kell bocsátanom annak, aki nem lát.

Húsz óra: mise után Jézus, akit alighogy magamhoz vettem a Szentostyában, a templom lépcsőjén vár. Annak az embernek a képében, akivel minden este találkozom s aki egyszer elmagyarázta, hogy miért kell koldulnia... Én meg azt ajánlottam neki, legközelebb vegyen részt ő is a misén, mielőtt a lépcsőn alamizsnát kérne. Megígérte, hogy megteszi. Nemcsak kenyérrel él az ember...

Huszonkét óra: mindenki az ágyba! Visszagondolok erre az elfoglalt napomra s arra a sok űrre, amelyet még nem tudtam betölteni szeretettel. Holnap új nap kezdődik s újra megpróbálhatom...

E.C.

A LEGSZEBB KARÁCSONY

A mi falunkban a magányos, fáradt, kedvét vesztett plébános már nem tudja ellátni a plébánia teendőit. Az Élet Igéjét élni számunkra tehát annyit jelent, hogy a plébános rendelkezésére állunk, s konkrét segítségünkkel öntünk bele reményt. Ezt el is határoztuk az egyházközségi tanácson, sőt igyekeztünk más ismerős családokat is megnyerni.

Karácsony alkalmából valami új kezdeményezésre gondoltunk: előkészíteni az éjféli misét, összehozni egy gyerekkórust, betlehemi jászol-kiállítást rendezni; mindezt azért gondoltuk ki, hogy mozgósítsuk a családokat és a plébános körül egy kis közösséget alakítsunk ki.

Nem egy nehézséggel találtuk szembe magunkat, tetejébe

még a plébános is megbetegedett, aki úgy érezte, hogy nem tudja majd megtartani az éjféli misét. Attól félt, hogy megint kudarcba fullad minden, mert tavaly az éjféli misén a templom teljesen üres volt. Látva azonban, mennyire a rendelkezésére állunk, hagyta, csináljuk úgy, ahogy akarjuk.

Ekkor házról-házra járva bekopogtunk minden családhoz, hogy átadjuk a plébános jókívánságait és elmondjuk terveinket a közelgő karácsonyra. Néhányan felajánlották együttműködésüket. Egy pap, aki karácsonyra nem volt elkötelezve, a plébános segítségére sietett.

Az éjféli misén a zsúfolt templomot látva, a plébános boldog volt. Sokan áldoztak. Másnap is tele volt a templom, — az emberek szívvel-lélekkel vettek részt a szertartásokon. Ugyanígy volt újév napján és Vízkeresztkor is...

Plébánosunk azt mondta, hogy ez volt élete legszebb karácsonya. Örömében, hogy újjászületett közösségünk, még egy kis cikket is írt erről az egyházközségi közlönyben.

S.R.

TUDOK VARRNI

Margaréta néhány hónapja elhozza nekem az Evangélium egy-egy mondatáról szóló kommentárt, melyet Chiara Lubich írt. Ezt én is boldogan valósítottam meg, mint a világban élő annyi más testvérem.

Íme, elmondom egy tapasztalatomat, amelyet « Aszerint, hogy ki-ki milyen ajándékot kapott... » Ige alapján igyekeztem megélni.

Összevesztem egy ismerős nővel, akiben már semmi jót sem találtam. De aztán eszembe jutott: én tudok varrni, míg ez az asszony nem; és neki sok gyereke van. Mindjárt el is mentem hozzá és felajánlottam, hogy megtanítom őt varrni, de addig is, segítettem a gyerekek ruháit rendbehozni. Végülis összebarátkoztam ezzel asszonnyal: megértettem, hogy a szeretet nem érzelmek kérdése. Üdvözlet Lappföldről!

A.K.
(Svédország)

ELSŐIZBEN

Egy északolasz falucskában egy húszfőnyi társaság össze szokott időnként jönni és elmesélik egymásnak, hogyan élnek. « A gondolkodásmód kezd megváltozni — mondják — az emberek

közelednek egymáshoz. Új szemmel nézzük egymást, az előítéletek lassan megszűnnek, a régi haragosok kibékülnek ». Egyikük kijelentette: « Itt a faluban látszólag minden olyan, mint azelőtt volt, de a valóságban mégis minden megváltozott közöttünk. Mert most szeretjük egymást. Ha találkozunk, elég egy pillantás, hogy emlékeztessük egymást az Élet Igéjére, amely összeköt bennünket. » Másvalaki hozzáteszi: « Mintha most fedezném fel először a falubeliek arcát. Ha elgondolom, hogy évek hosszú során át minden nap találkoztam velük! De régen soha sem hoztam volna áldozatot egyikükért sem, mint ahogy most megteszem! »

R.E.

EGY PILLANAT ALATT

Egy falumhoz közeli tanyai házba, amely évek óta elhagyatva állt és ahol még vízvezeték sem volt, beköltözött egy fiatal pár. Eljöttek a szülői házból, mert gyermeket vártak és ezt mindkét részről ellenezték a szülők. Most teljes elszigeteltségben élnek, semmijük sincs.

Az Élet Igéje: « Legyetek egymás szolgálatára... » megértette velem, hogy sok mindent tehetek értük. Először a családomtól, majd barátoktól és végül mindenkitől kértem segítséget s igyekeztem összeszedni mindazt, amire szükségük volt. A szeretet pillanatok alatt szétáradt olyan emberek között, akik azelőtt észre se vették egymást. Mégpedig úgy, hogy mindent meg tudtunk szerezni, ami kellett. Sőt, találtunk még olyanokat is, akik hajlandóak voltak idejüket és pénzüket is rendelkezésre bocsátani, hogy a házat lakhatóvá tegyék. Legfontosabb azonban az, hogy a két fiatal új barátokra talált.

M.S.

A SZÁNKÓ

Erősen havazott: az árokpartot betemette a hó, az utak járhatatlanná váltak, az autóbuszok leálltak, az iskolák bezártak... nekünk gyerekeknek persze ez ünnep volt, kedvünkre szánkázhattunk.

Elmentem Marcoért, a patikus fiáért, hogy együtt szánkózzunk. « Mamám meghagyta, hogy orvosságot vigyek egy betegnek, aki nem tud kimozdulni otthonról »- ezzel fogadott. Így

hát a szánkót otthagyva, elindultunk, hogy teljesítsük a megbízatást. Amikor azonban visszatértünk, hogy megmondjuk Marco mamájának, hogy mindent elintéztünk, kezében egy hosszú listával fogadott, azoknak az embereknek, öregeknek, betegeknek, vagy nyomorékoknak a nevével, akiket meg kell látogatni, mivel a fagy és a nagy hó miatt nem tudnak házukból kimozdulni. Egy pillanatig sajnáltuk, hogy nem szánkózhatunk, de azután mindketten meggondoltuk, hogy elsősorban keresztények vagyunk s mindenekelőtt bajbajutott testvéreinket kell szeretnünk.

Sok új barátot szereztünk ezen a délutánon. Este, amikor hazamentem, szívem úgy tele volt örömmel, hogy magam is csodálkoztam rajta.

L.B.
(Svédország)

AZT HITTEM, HOGY NEM VAGYOK TEHETSÉGES

Róma egyik népes negyedében lakom. Fiam a középiskola második osztályába jár. Bár más elfoglaltságom van a plébánián, mégis elvállaltam az iskolai bizottságban a tagságot, mivel ezt keresztény kötelességemnek tartottam.

Az igazgatóval eleinte összetűzéseim voltak, amelyekből én, mivel csöndben maradtam, mindig vesztes félként kerültem ki, pedig szerettem volna ugyanolyan tónusban visszavágni neki. Le akartam győzni ezt a feszültséget. Arra gondoltam hogy ezt csak úgy lehetne megoldani, ha tudtára adom, hogy a közösség rendelkezésére állok. Így aztán az iskolai év kezdetén hajlandó voltam egy olyan meglehetősen fárasztó munkát elvégezni, amire senki se akart vállalkozni: egy tucatnyi kérvényt kellett ellenőrizni, amelyeket szegény családok adtak be, hogy segélyt kérjenek.

Két napig jártam a környékünket, föl-le a lépcsőházakban; egy-két helyen még meg is sértettek. De végül az igazgató nagyon meg volt elégedve munkámmal és a szülői értekezleten ezt nyilvánosan ki is jelentette, zavarba hozva engem. Mikor megkértem, hogy máskor ne tegye ezt, egyszerűen elképedt: még soha sem találkozott senkivel, aki ne akart volna köszönetet munkájáért. Amikor megmagyaráztam, hogy miért és kiért teszem mindezt, nem szólt többé semmit.

Azóta gyakran hivat, elküld, hogy látogassam az inséges családokat és számoljak be a szegény gyerekekről: múlt karácsonykor, mivel egy tanárnő a szegény diákok számára egy bizonyos

összeget adományozott, az igazgató személyesen akarta megvásárolni nekik a cipőt, meleg ruhát, kötött holmit stb. A gyerekek öröme boldoggá tette őt. Személyesen is sok ruhát hozott hozzám, hogy adjam azoknak, akiknek leginkább szükségük van rá. Rájött, hogy mennyien vannak, akik szükséget szenvednek: gyerekek, akiknek nincs cipőjük, télikabátjuk, és esőben hidegben úgy jönnek iskolába, hogy talán nem is reggeliztek; ez a felfedezés azt hiszem, meglepte őt.

Most, ha egy gyerek megköszöni az ajándékot, az igazgatónak megcsillan a szeme; újabban sokkal jobban érdeklődik a tanulók problémái iránt s igyekszik alaposabban utánajárni magatartásuk miértjének.

A magam részéről eleinte azt hittem, hogy nem vagyok tehetséges, azt hittem, hogy fölösleges vagyok; de felfedeztem, hogy egyfajta tehetségem nekem is van: hallgatni szeretetből, utánajárni a dolgoknak szeretetből, közbenjárni szeretetből.

F.P.

EGY EGÉSZEN KICSI BETLEHEMI JÁSZOL

Azért kértem áthelyezésemet ebbe a hivatalba, mert közelebb van otthonomhoz, Teljesítették kívánságomat, én pedig ezzel a magában véve gyönyörű gondolattal jöttem ide, új helyemre: szeretni és szolgálni mindenkit. Az igazság kedvéért meg kell mondanom, hogy az új hivatal meglehetősen piszkos és sötét, egészen más, mint a modern, világos helyiségek ahol előzőleg dolgoztam. Gondoltam, hogy az új kollégák is mások lesznek, mint az előzőek akikkel pedig már jól kijöttem. Az újak kevésbé barátságosak, de magamban elhatároztam: jó alkalom lesz, hogy igazabbá tegyem szeretetemet és szolgálatomat. Minden tehetségemmel, amennyire csak tudok, az ő szolgálatukra leszek.

Első benyomásom mégsem volt egészen kedvezőtlen: igen, a kollégák ugyan egészen mások voltak, mint az előző helyen, talán némileg ridegebbek és morcosabbak, de mindjárt rokonszenvvel, emberi melegséggel fogadtak. Ez talán az én belső változásom eredménye is volt. Én, aki azelőtt csak az emberek negatív oldalát láttam, az életemben bekövetkezett fontos szellemi változás után megtanultam, hogy mindenki pozitív oldalát lássam: a szelídséget és jóságot, amit talán ők maguk se vesznek észre.

Beletemetkeztem a munkába, boldogan, hogy új kollégáimmal

lehetek. Hamarosan azonban éreztem, hogy nem minden olyan egyszerű. Rájöttem például, hogy a kollégák magatartásának vannak kevésbé kellemes oldalai is. Hogy csak egyet mondjak: gyakran hiányoztak a hivatalból. Részükről talán nem szándékosan történt, de tény az, hogy az én munkám egyre inkább a helyettesítés lett. Ha egyikük elment, nekem kellett átvennem a helyét. Aztán a másik is elment, egy harmadik meg betegnek tetette magát, mivel « más dolga volt »; persze nekem kellett őket helyettesítenem. Eleinte még lelkesen tettem. De végül feltettem magamban a kérdést, hogy igazságos-e: igen — feleltem, de kétségeim egyre növekedtek.

Az idő múlt. A hivatalfőnök látta, hogy szívesen dolgozom, de ő is mindent csak rám bízott s mindig egyedül engem kért, hogy a folyó ügyeket intézzem el. Egyre jobban elhatalmasodott bennem a mindenkin ítélkező éles kritikai szellem. Úgy tűnt nekem, hogy a főnök nem képes a vezetésre, kollégáim sem teljesítik rendesen kötelességüket. Észrevettem, hogy nem dolgozom már olyan örömmel, mint azelőtt. « Rendben van, saját munkámat elvégzem — miért kellene mások helyett is dolgoznom? — füstölögtem magamban.

Közben azonban nem hagyott nyugton a gondolat: vajon nem arra tettem-e fogadalmat, hogy tehetségemmel másokat szolgáljak? Elgondolkoztam ezen, és láttam magamat, amint mereven és hidegen kiosztom a munkát másoknak, mert nekem a magamét kell csinálnom. Rájöttem, hogy éppen a másik helyett kell szolgálnom, anélkül, hogy elvárnám, hogy ő, felbuzdulva az én « jóságomon », megváltozzék és elvégezze kötelességét. « Semmit sem szabad várnom tőlük. Aztán, ha majd megtettem, ami az én részem, amikor egyenként szolgáltam őket anélkül, hogy megítéltem őket, akkor majd a kellő pillanatban tehetek is nekik néhány testvéri észrevételt ». Így megint csak készen álltam arra, hogy helyettesítem őket.

Valóban kezdett lassanként minden megváltozni. A hivatalfőnök vette először észre, anélkül hogy én bármiféle megjegyzést tettem volna neki, hogy nem kell minden munkával engem terhelni. Kezdett néha segítséget kérni azoktól, akik órákon át nyugodtan tereferéltek a hivatalban arra várva, hogy a munkaidő végeztével hazamehessenek. Így lassanként ott tartottam, hogy úgyszólván már csak saját munkámat kellett elvégeznem. Közben jókedvem is visszatért, mert már nem volt bennem se harag, sem ítélet másokkal szemben.

Karácsonyhoz közeledtünk s hirtelen egy ötletem támadt. Hivatali szobáink barátságtalanok voltak. Miért ne díszítsünk föl legalább egy karácsonyfát? — javasoltam a kollégáknak. Beleegyeztek, hogy mindannyian hozzájárulnak a kiadáshoz. Megvettem a fát (egészen kicsit), s együtt díszítettük azt fel. Versenyeztünk egymással, hogy minél szebbé tegyük; mindenki előállt egy-egy ötlettel, amit rögtön meg is valósítottunk. Figyeltem őket; olyanok voltak, mint egy nagy család, amikor otthon együtt díszítik a karácsonyfát.

Egy egészen pici kis betlehemi jászolt is vásároltam. A kollégák a fa alá tették. Aztán egybegyűltek és gyönyörködtek a művükben.

A légkör most valóban megváltozott. Eleinte, az első hónapokban — jól emlékszem — gyakran kiabáltak egymással, kritizálták egymást, sőt szidalmak is elhangzottak; képtelenek voltak békésen együtt dolgozni, mindegyik a másikra hárította a felelősséget. Erről most már szó sem volt. Ez a kis fa mintha jelképe lett volna az újra felfedezett emberi kapcsolatoknak. A többi osztályokon dolgozó tisztviselőknek is feltűnt ez a változás. Az új légkör lassanként rájuk is hatott.

Egyik kollégánkat azelőtt sokat kritizálták, kigúnyolták és mindenért lenézték, bármit csinált is. Én viszont — magamat legyőzve — igyekeztem úgy bánni vele, mint a többiekkel, bár semmiféle rokonszenvet sem éreztem irányában. Ezen a karácsony estén megpróbált közeledni a többiekhez: odament egy kollégánkhoz, aki leggyakrabban szokott vele gúnyolódni, és azt mondta neki, hogy nagyon becsüli őt és elnézését kéri, amennyiben néha talán barátságtalan volt hozzá.

Úgy látom, a hivatal többi osztályának alkalmazottai is megváltoztak: azelőtt rám se néztek, közönyösen elsiettek mellettem, mint akik tele vannak gondokkal. Addig-addig köszöntem nekik előre, anélkül, hogy viszonzásukat elvártam volna, amíg végül még a legmorcosabbak is megváltoztak és most már a tekintetük is nyíltabb, sőt néha már mosolyognak is.

M.L.

EGY KISLÁNY VÁRT RÁNK...

Giovannival tizenegy éve vagyunk házasok. Három gyermekünk van. A házasságunk — hála Istennek — boldog. Esténként, mikor együtt vagyunk, és a televízió híreit nézzük, elszorul

a szívünk a sok szomorú és tragikus eset láttán, ami a világban történik. Feltettük magunkban a kérdést, mit tehetnénk mi gyakorlatilag, hogy életünkkel másokat is szolgáljunk. Kértük Istent, mutasson nekünk utat.

Egy szerdán szól a telefon, egy tanítónő hívott, akit nem is ismertem. Elmondta, hogy egy kislány, elvált szülők gyermeke, akit mindig egyik iskolából a másikba irattak be és állandóan egyik helyről a másikra kellett mennie, egyszóval ennek a kislánynak éppen olyan szeretetre és nyugalomra lenne szüksége, mint amilyen a mi otthonunkban uralkodik. Így hirtelen én se igent se nemet nem tudtam mondani, ezért így válaszoltam: « Már van három gyerekünk, nem tudnék helyet találni még egy negyediknek is... », bensőmben viszont éreztem, hogy igent kell mondanom.

Este a vacsoránál beszéltem a gyerekekkel, elmeséltem nekik, hogy egy kislánynak szüksége volna egy családra. A gyerekek mindjárt lelkesen fogadták a javaslatot és rögtön veszekedni kezdtek, mert mindegyikük saját szobájába akarta a vendéget. Hozzá is láttak rögtön, hogy a kislánynak könyveket és játékokat készítsenek elő. Mi Giovannival mindjárt megértettük egymást: ő is valóban boldogan fogadja a vendéget.

Elérkezett a szombat, amikor elhozták a kislányt, hogy megismerkedjen velünk. Azóta is velünk maradt, el se ment többé.

Másnap, vasárnap, mindannyian együtt mentünk el szentmisére. Az Evangélium így szólt: « Amit a legkisebbnek is tesztek, azt nekem teszitek... » Úgy hallgattuk ezeket a szavakat, mintha külön nekünk választották volna őket: megerősített bennünket abban a hitben, hogy a kislányon keresztül Jézust fogadtuk be.

A mi gyerekeink is nagyon megváltoztak, mióta ez a kislány velünk van. A legnagyobb fiú például egy kicsit önző természetű, sohasem gondolt két kisebb öccsére és mindig magába zárkózott. Most viszont az történik, hogy ha van egy joghurt a hűtőszekrényben, mielőtt megenné, megkérdezi a kislányt, nem akarja-e ő. Ez annál is inkább feltűnő, mert a fiú nagyon szereti a gyomrát. Sőt, néha még az is előfordul, hogy rögtön a segítségére siet, ha a kislány elakad házifeladatának megoldásában. Az Úr, végülis, utat mutatott nekünk.

B. és G.

A GÉPÍRÁS « TEHETSÉGE »

Ezekben a napokban borzasztóan el vagyok foglalva: a hivatalban ellep a munka, otthon is rengeteg dolgom van. Ráadásul még az ünnepek is most lesznek. Az utcákon akkora a forgalom, hogy az ember egyre több időt veszít.

Marionak, a maga részéről, épp ezekben a napokban kell egy cikket befejeznie, mert sürgősen át kell adnia a szerkesztőségnek. Felajánlom, hogy segítek neki, ha van egy kis időm. Gondolom, arról van szó, — mint már máskor is történt — hogy néhány oldalt le kell gépelni. Nekikezdek a gépelésnek. Meglehetősen gyorsan tudok írni és így nem fáradok ki, de ahogy előrehaladok a munkában, megállapítom, hogy most ez sokkal bonyolultabb és hosszabb, mint eleinte gondoltam volna. Egy jó köteg kéziratot kell lemásolnom, sok a javítás is benne és ezeket még ráadásul alig tudom kibetűzni.

Talán Mario nem is tudja, hogy én tulajdonképpen nem érek rá: meg kellene neki mondanom. De eszembe jut az Élet Igéje: « Aszerint, hogy kiki milyen lelki ajándékot kapott, legyetek egymásnak szolgálatára. » Lehet, hogy nekem éppen ez a « lelki ajándékom », a tehetségem, akármilyen kicsi is, mégiscsak egy tehetség: tudok gépelni. Mario sokkal több időt töltene vele, és az eredmény nem lenne ilyen jó. Azt hiszem, ha minden erőmmel nekilátok, mégiscsak el fogom végezni időben a munkát.

Alapjában véve a legjobb alkalom, hogy ezzel is tudtára adjam, mennyire szeretem. Igaz, tudjuk ezt mindketten és meg is vagyunk győződve róla, de éppen ezért sohasem beszélünk erről, annyira magától értetődőnek vesszük. Néha jól esik, ha ki tudjuk mutatni. Mindketten állandóan « kint » vagyunk, és azokat szeretjük, akik éppen körülöttünk vannak, gyerekeinket vagy rokonainkat, elfeledkezve arról, hogy « a másik »-nak szüksége van ránk. Nagy megkönnyebbülés ez a mindennapi munka fáradalmai közepette.

Egészen új lélekkel kezdek megint neki a gépelésnek. A cikk átadása előtti utolsó naphoz érkeztünk már el. A munka kész, csak néhány javítás van még hátra. Ekkor látom, hogy Mario a nagy munka közepette feláll és a konyhába megy, hogy elmossa a tányérokat. Ennyi gonddal a fejében még erre is talált időt. Tehát tényleg igaz, hogy szerepeinket néha fel tudjuk cserélni! Mariónak a cikkek írásán kívül még arra is van tehetsége, hogy elmossa az edényeket?

E.M.

KÖSZÖNET A GONDOSKODÁSÉRT

Volt egy asszony, aki soha sem szentelt időt másokra, mert azt hitte, hogy az ő kevés erejére senkinek sem lehet szüksége.

Most megtalálta magában az erőt és minden szeretetével segít szomszédján, egy idegbeteg asszonyon. Gondozza, meghallgatja panaszait, főz neki ebédet, egyszóval állandóan vele van. Értesítette az asszony fiát, orvost hívott és a kórházi beutalást is elintézte. Annak ellenére, hogy erős hideg van, esik a hó és az utcák csúszósak, elkíséri a szomszédasszonyt a klinikára.

Másnap az asszony bevallja neki, hogy öngyilkos akart lenni, de az ő gondoskodása és szeretete hozzásegítette, hogy ne dobja el magától az életet. Ez a gondoskodás és ez a szeretet az Élet Igéinek elolvasása után lepte el szívét.

F.B.

A TEOLÓGIAI HALLGATÓ

Egy vallásos könyvekkel foglalkozó könyvesboltban dolgozom, ahol már néhány hete időnként megjelenik egy fiatalember és teológiai szakkönyveket keres. Az igazat megvallva már kissé fárasztott, hogy állandóan nehezebbnél nehezebb köteteket kerestetett meg velem, mert — ahogy mondta — közelebb akar jutni a lényeghez. Egyik nap éppen kezemben volt az Élet Igéje, felolvastam és oda is adtam neki. Pár nap múlva visszajött és így szólt hozzám: « A tanulásnál fontosabb az élet, végre megértettem a lényeget. »

L.R.

AZ ELTÉVEDT GOLYÓ

Éppen dél van, mikor megérkezem a város főterére; látom, nagy a tolongás. Az összeverődött emberek arcán látszik az elkeseredett megdöbbenés. Az állandó szirénázásból is arra lehet következtetni, hogy valami súlyos dolog történt, azért van ez a nagy pánik. A mi kis városkánk is megismerte a szervezett banditizmus terrorját: egy fegyveres bankrablási kísérletet hiúsítottak meg, ami nagy lövöldözéssel végződött. Egy eltévedt golyó megsebesített egy fiatal lányt, aki éppen akkor ment arra kis Fiat 500-asában.

Hazamegyek megrendülten, főleg az emberek megjegyzéseitől, akik, úgy látszik, képtelenek felfogni a helyzet súlyosságát,

vagy ha megértik, akkor durván közönséges megjegyzéseket fűznek hozzá.

Ebéd után egy barátom állít be azzal, hogy a kórházban vérre van szükség. Azonnal megértem, hogy a sebesült lányról van szó. Elég egy pillantást váltanunk: itt az ideje hogy cselekedjünk és valóra váltsuk az Igét, amelyet nemrég olvastam: « Aszerint, hogy ki-ki . milyen ajándékot kapott, legyetek egymásnak szolgálatára ».

A kórház felé megyünk. A tömegben ott látjuk néhány barátunkat, akik szintén azért siettek ide, hogy segítsenek a sebesültön. A műtőből eközben hírül hozzák, hogy a lány nincs életveszélyben, de állapota súlyos. Közlik azt is, hogy pillanatnyilag nincs sürgős szükség vérre, mivel az első két véradó segítsége elegendő volt. Mindnyájan elmegyünk, hogy jelenlétünkkel ne zavarjuk a kórház rendjét. Mindenesetre megadjuk címünket.

Később talán még szükség lehet a mi vérünkre is; de « lelki ajándékunkkal » másképpen is a sebesült lány szolgálatára lehetünk: imádkozhatunk érte. Este a misén imánkban kérjük, hogy a lány érezze meg: a szenvedésben Isten kopogtat az ajtón.

C.A.

11

AKI BENNEM MARAD, AZ BŐ TERMÉST HOZ

« Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehettek » (Jn. 15, 5).

El tudsz képzelni egy szőlővesszőt, amelyet levágtak a tőről? Nincs jövője, nincs már semmi remény számára, nem képes már gyümölcsöt teremni. Nem vár rá más, mint hogy elszáradjon és tűzre vessék.

Még elgondolni is rossz, milyen siralmas lelki halál lenne a sorsod, ha mint keresztény, nem maradhatnál együtt Jézussal. Teljes terméketlenség várna rád, akkor is, ha reggeltől estig robotolnál, akkor is, ha azt hinnéd, hogy javára vagy az emberiségnek, akkor is, ha barátaid sikeresnek tartanának, akkor is, ha földi javakat szereznél, és akkor is, ha jelentős anyagi áldozatokat hoznál. Lehet hogy az efféle dolgoknak értelmük van itt a földön számodra, még sincs semmi jelentőségük Krisztus és az örökkévalóság előtt. Pedig az örök élet az, ami igazán számít.

« Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehettek ».

Hogyan maradhatsz Krisztusban és Krisztus hogyan maradhat benned? Hogyan lehetsz zöldellő, dús szőlővessző, amely egy testet alkot a szőlőtővel?

Mindenekelőtt Krisztusban kell hinned. Ez azonban nem elég. Hitednek hatni kell konkrét életedre. E hitnek megfelelően kell élnünk és tettekre kell váltanunk Krisztus szavait.

Nem hagyhatod tehát figyelmen kívül azokat az isteni eszközöket, amelyeket Krisztus adott neked. Ezek segítségével létrejön vele az egység, — vagy visszaszerzed azt, ha netán elszakadtál volna tőle.

Krisztus azonban nem érzi, hogy igazán hozzá tartozol, amíg nem igyekszel egyházközséged, templomod közösségének tagja lenni.

« *Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehettek* ».

« Aki bennem marad s én benne... »

Észrevetted, Krisztus beszél arról, hogy egyek lehetünk vele, de ugyanakkor az Ő velünk való egységéről is szól?

Ha egyek vagyunk vele, akkor bennünk van, jelen van szívünk legmélyén. Így bontakozik ki a vele való kapcsolat, a kölcsönös szeretet párbeszéde, együttműködés Jézus és köztünk, tanítványai között. S az eredmény: bő termés, mint amikor a szőlőtőhöz szorosan odatartozó vessző zamatos fürtöket terem.

« Bő termés » azt jelenti, hogy képes leszel az igazán eredményes apostolkodásra.

Képes leszel arra, hogy az emberek szemét kinyisd, hogy megértsék Krisztus egyedülállóan forradalmi szavait, és erőt tudsz önteni beléjük, hogy követni tudják Őt.

« Bő termés » még jelenti azt is, hogy kisebb vagy nagyobb intézményeket hívhatsz életre, hogy Istentől kapott adottságaidnak megfelelően enyhíts a világ különböző bajain.

« Bő termés » « bőséget » jelent, nem pedig « keveset ». Ez esetleg azt jelentheti, hogy a körülötted lévő emberekkel meg tudod éreztetni a jóság, megértés és a kölcsönös szeretet áramlatát.

« *Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehettek* ».

De « bő termés » nemcsak a mások lelki és anyagi javát jelenti, hanem a tiédet is.

Lelki fejlődésed, személyes megszentelődésed Krisztussal való egységedtől függ.

Személyes megszentelődésed: manapság talán túlhaladott, fölösleges, vagy utópisztikus fogalomnak tűnik.

Ez azonban nem így van. A mi korunk is el fog múlni és vele együtt elmúlnak a téves, korlátolt nézetek is. Az igazság viszont megmarad. Kétezer évvel ezelőtt Pál apostol világosan kimondta, hogy a keresztények számára a megszentelődés Isten

akarata. Avilai Szent Teréz egyháztanító biztos abban, hogy mindenki, a legegyszerűbb ember is eljuthat a legmagasabb misztikus szemlélődő életmódra. A II. Vatikáni Zsinat kijelenti, hogy Isten egész népe meg van híva az életszentségre.

Ezek mind bizonyosságot adó kijelentések.

Te is igyekezzél tehát, hogy begyűjtsed életedben a megszenteltség « bő termését », ami csak akkor válik lehetővé, ha egy vagy Krisztussal.

« *Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehettek* ».

Megfigyelted, hogy Jézus nem mindjárt a termést követeli, hanem azt csak következménynek tekinti, ha egységben *maradunk* vele?

Lehet, hogy te is beleesel abba a hibába, amely oly sok keresztényt fogva tart: aktivizmus, nyüzsgés, szervezkedés, mások javát szolgáló vállalkozások, anélkül hogy idejük maradna elgondolkodni azon, vajon mindenben és minden tekintetben egyek-e Krisztussal.

Tévedésben vannak. Azt hiszik, hogy « gyümölcsöt teremnek », a termés azonban mégsem az, amit Krisztus benned, Krisztus veled teremhetne.

Ahhoz, hogy Isten művének jegyeit magán viselő, maradandó gyümölcsöt teremj, egynek kell maradnod Krisztussal. Minél erősebb a Krisztussal való egységed, annál nagyobb lesz termésed.

Ezenkívül Jézus « marad » szava nem annyira az egyes gyümölcsöző pillanatokat idézi, hanem a termékenység állandó állapotát.

Valóban, ha ismersz embereket, akik így élnek, megfigyelheted, hogy néha csak egy kis mosollyal, egy szóval, megszokott mindennapi viselkedésükkel, az élet különböző helyzeteiben tanúsított magatartásukkal, közel tudnak férkőzni a szívekhez, hogy azok ismét megtalálják Istent.

A szentek ilyenek voltak. De mi se veszítsük el bátorságunkat.

Az egyszerű keresztények is hozhatnak termést. Jól tudod, hogy a legtöbb országban a diákság aktívan politizál, és azok számára, akik más indítékból akarnak az emberiségen segíteni, kevés lehetőség marad.

Itt van például a portugáliai Maria do Socorro esete.

A középiskola elvégzése után beiratkozik az egyetemre, ahol feszült a légkör. Sok társa harcol saját meggyőződéséért és igyekszik a többieket, akik még nincsenek elkötelezve, a maga oldalára állítani.

Maria jól tudja, melyik utat válassza, még akkor is, ha nem olyan könnyű ezt megmagyarázni: Jézust akarja követni és vele akar együtt maradni. Társai, akik nem ismerik felfogását, azt tartják róla, hogy semmiféle ideológiában nem hisz.

Néha érzi, hogy kihívja társai ellenszenvét, különösen amikor templomba megy. Ennek ellenére ő továbbra is eljár a templomba, mert egynek kell maradnia Jézussal.

Közeledik a karácsony.

Maria észreveszi, hogy néhány társa nem utazhat haza, mert túlságosan messze lakik. Azt javasolja a többieknek, hogy együttesen ajándékozzák meg azokat, akik karácsonyra nem mehetnek haza. Legnagyobb meglepetésére mindnyájan elfogadják ajánlatát.

Újabb nagy meglepetés éri Mariát, amikor eljön az egyetemi választások ideje: épp őt választják meg társai diákképviselőnek. De még jobban csodálkozik, amikor ezt hallja: « Nyilvánvaló hogy téged választottunk meg, hiszen te vagy az egyetlen, akinek világos elképzelései vannak, aki tudja, mit akar és azt hogyan valósítsa meg ».

Most már vannak olyanok, akik érdeklődnek Maria eszméi iránt és úgy akarnak élni, mint ő.

Maria do Socorro kitartása, Jézussal egységben maradása, íme meghozta gyümölcsét.

Chiara Lubich

A MEGOLDÁS

Isztambulban berendeztük új otthonunkat. Kerestem egy háztartási boltban valami olyan szert, amellyel rendbe hozhatnám a lakásban a rossz állapotban lévő padlót. Itt nem kapható az a számtalan európai iparcikk, amelyekhez hozzá voltam szokva; de valamiképpen mégis meg kell oldani a problémát. Hiába igyekeztem a segédnek megmagyarázni, amikor egy másik vevő beleszólt a beszélgetésbe. Kedves, de tartózkodó mosollyal megkíséreltem elkerülni mások tanácsait, amelyek rendszerint haszontalan fecsegésként hatnak, amikor eszembe jutott az Élet Igéje: « Aki bennem marad s én benne, az bő termést hoz ». Számomra ebben a pillanatban ez azt jelenti, hogy Jézust kell szeretnem a mellettem álló emberben. Meghallgatom, igyekszem megérteni (szinte kitalálni), hogy mit mond törökül. Egy mondatából rájövök, hogy a katolikus Szent Antal templomban a restaurálási munkálatokon dolgozik és ő az a buzgó mohamedán, akiről a ferences barátok beszéltek nekem. Megegyezünk, hogy majd meglátogatom a templomban. El is megyek. Beszélgetünk, s eljön a plébánossal együtt megnézni a lakást, és nagy tisztelettel felajánlja segítségét. Más munkatársaival kialkudja nekünk az árakat a nagyobb munkálatok elvégzésére, eljön, hogy ellenőrizze a munkát, sőt ő is segít. Valóságos, kézzelfogható szeretettel válaszol Jézus szeretetére, amely megvilágosítja, hogy a keresztény vallás nem az, aminek ő gondolta...

J.G.

A MAMA AJÁNDÉKA

41-ik születésnapom előtt három nappal nővérem felhívott telefonon, hogy megmondja, anyám szeretne megajándékozni. Kicsit zavarba jöttem: engem örökbe fogadtak és anyámtól még csak egy levelezőlapot sem kaptam ennyi év alatt. Egyrészt

örültem, hogy anyám azért még szeretetet érez irántam; másrészt viszont még mindig nem találtam feleletet a kérdésre: « Hét gyerek közül miért éppen engem? »

Az elmúlt hónapokban az Élet Igéje hozzásegített, hogy életemről és helyzetemről egészen új képet alkossak. Anyám helyzetébe képzeltem magam és zavaromat leküzdve telefonáltam, hogy elfogadom anyám ajándékát. Nemsokkal később postán meg is érkezett: nagyon szép volt. Hogyan köszönjem most meg? Újból Jézushoz folyamodtam, hogy megértsem, Ő mit tett volna? Egyszerűbb lett volna csak telefonálni, de személyesen mentem el hozzá. Saját szememmel győződhettem meg róla, mennyire örült a látogatásomnak. Most már csak egy öregecske. És én szeretem. « Köszönöm Jézusom — imádkoztam hazafelé menet — hogy benned, a szőlőtőben maradhatok, te mutatod meg, miként cselekedjem helyesen. »

(Skócia)

ÚJJÁÉPÍTENI

Egy asszonynak hónapok óta rendszeresen odaadtam az Élet Igéjét. A múlt hónapban azonban nem tudtam megtalálni. Megtudtam később, hogy idegkimerültséggel kórházban van. Amikor hazatért, ismét meglátogattam és átadtam neki az Élet Igéjét, biztosítva arról, hogy teljesen rendelkezésére állok. Éreztem, hogy drámai helyzetben van, és kértem Jézust, hogy megtaláljam a segítés módját. Egyik nap a legnagyobb kétségbeesésben találtam rossz házassága miatt; úgy tűnt neki, hogy egyetlen megoldás a különélés lenne, de ezt nem tudta elfogadni. Meghallgattam az egész történetét, minden mást feledve, még a saját munkaidőmet is. Egyre csak beszélt, kiöntötte a lelkét. Átéreztem a fájdalmát és mást nem tudtam csinálni, mint vele együtt sírni. A búcsúzáskor a megfeszített Jézusról beszéltem neki és arról, hogy ez a megpróbáltatás milyen értékes ajándék lehet.

Az asszony megértette, hogy férjét úgy kell elfogadnia, amilyen. Ez lesz az első lépés a család újrateremtésében. Igyekeztem melléállni, mivel egyedül nem volt képes határozni. Aztán szabadságra mentem és egy ideig nem láttuk egymást. Mikor visszatértem, telefonáltam neki. Megkönnyebbülten azt mondta, hogy szeretne beszélni velem. Alighogy meglátott, örömmel jött felém. « Köszönöm mindazt a segítséget, amit adtál, újra az a

feleség és anya lehetek, aki voltam. A te közelséged és az Élet Igéje erőt adott. Férjem megváltozott, újra megértjük egymást. Nem hiányoznak a családi problémák, de most ketten vagyunk a megoldásukra. »

Meghallgattam és én is boldog voltam: belül éreztem a bizonyságot, hogy « én » nem számítok, hanem mindent Jézus rendezett el, akit hagytam, hogy éljen bennem.

F.G.

A SKÓT EGYHÁZ ANTONYJA

Skóciában nemcsak mi katolikusok igyekszünk az Élet Igéit élni, hanem más egyházak keresztény hivői is. Az Élet Igéiben mindegyikünk megtalálja az egységet a többiekkel és ebben tudatosul bennünk, hogy saját egyházunk élő részesei vagyunk: alap-ökumenizmus ez, amely mindenkit az életre buzdít, és arra, hogy egyek legyünk.

Mary, glasgowi katolikus diáklány, ezt a tapasztalatát mondotta el nekünk:

« Antonyval az egyetemen ismerkedtem meg és rövidesen összebarátkoztunk. Pár nappal karácsony előtt egy kis templom előtt sétáltunk el, ahol már feldíszítve állt a karácsonyfa és így a kereszténységről kezdtünk el beszélgetni. Antony azzal kezdte, hogy elmondta: ez volt az ő plébániája — Skócia egyházához tartozik — de már nem jár ide. Miért? — kérdeztem. Mire Antony: Nem hiszem, hogy ahhoz, hogy keresztény életet éljünk, templomba kell járnunk. Kijelentése miatt nagyon elszomorodtam, és kértem Istent, segítsen jól megmagyaráznom, mit jelent számomra « egyháznak lenni ». Az alkalom erre hamarabb jött el, mint vártam volna, mert Antony velem együtt akart részt venni az Élet Igéinek egyik összejövetelén. Akkor az « Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők... » igéjét éltük. Mikor Antonyval ismét találkoztam, a beszélgetés során megint szóbakerült a templombajárás. Azt mondta, hogy ezzel a problémával az egyetem elvégzése után komolyan szembe fog nézni. Erre én: Csak a jelen pillanat van a kezünkben, a jövő, amelyre nézve annyi tervet szövünk, talán el sem érkezik. Egy ilyen komoly elhatározást nem szabad évekre elhalasztani. Hosszú órákon keresztül vitatkoztunk. Magam is csodálkoztam azon, milyen bátran kiálltam kérdései pergőtüzét. Pontosan az volt az érzésem hogy nem én, hanem Jézus válaszol helyettem, akire mindenemet rábíztam.

Végül is Antony így fejezte be: Most aztán van min gondolkodnom. De már másnap, alighogy viszontláttuk egymást, így szólt: Az Élet Igéinek főleg egy mondata döbbentett meg: Krisztus csak akkor tekint ránk úgy, mint akik Vele egyek vagyunk, ha egynek érezzük magunkat helyi egyházunkkal. És még hozzátette: Ugye ezt próbáltad tegnap este megmagyarázni nekem? Most már tisztán látom, hogy újra fogok templomba járni, méghozzá a saját plébániámra; alapvető követelmény ez, és én túl sokáig temettem ezt el magamban.

Antony ezután elment lelkészéhez, és kérte hogy megint részt vehessen a plébánia életében. Majd eljött hozzám, hogy megmondja, mennyire boldog, hogy az Evangéliumot életében először más keresztényekkel együtt éli át, és hogy nehézségei, problémái mintha egyszerre mind megoldódtak volna.

Mary
(Anglia)

A BECSAPÁS ELLENKEZŐJE

Az elmúlt vasárnapok egyikén, amikor a templomban felolvasták az Élet Igéit, azt mondtam magamban: ami most velem történik, az nem becsapás, sőt az ellenkezője, ez újfajta keresztény, azelőtt nem is hittem volna, hogy így is lehet élni.

A szőlőtő és szőlővesszők példabeszéde számomra azt jelenti, hogy örömmel megyek haza, otthon segítek feleségemnek és játszok a gyerekeimmel, amit eddig soha sem tettem meg. Eszembe jutott a sógornőm, aki meglehetősen boldogtalanul él bátyámmal, vagyis a férjével. Sógornőmmel soha sem értettük meg egymást, de ez most nem számított; elmentem hozzájuk az Élet Igéivel kezemben, amelyet a templomban kaptam és kértem, hogy ők is olvassák el. Sógornőm a következő szombaton telefonált, hogy keressem fel őket. Vele és bátyámmal késő éjszakába nyúló beszélgetést folytattunk, vitatkoztunk és összehasonlítottuk helyzetüket az Élet Igéjével, aminek tanítása egy kis békességet teremtett végre családjukban.

Egy napszámos

HOGY LEGYEN TERMÉS

Egy óvodában vagyunk, három és öt év közötti gyerekek között. Mosolyogni fogtok, ha meghalljátok, hogyan élik az Evangéliumot!

A pihenőórában a négyéves Andrea nem akar csendben maradni. Az óvónő odamegy hozzá és emlékezteti, hogy ha így viselkedik, akkor Jézus nem marad többé vele és emiatt olyan lesz, mint az a szőlővessző, amely leszakad a tőről és nem terem többé gyümölcsöt. A kis Andrea csendben hallgatja, majd gyorsan elhatározza magát és azt mondja az óvónőnek: « Tudod, én most kezemet arcom alá teszem, te betakarsz engem és én meg elalszom ».

Az ötéves Alessandra elmeséli az óvónőnek, hogy előző nap a testvéreivel játszott, amikor észrevette, hogy mamája egyedül szedi le az asztalt. Emékezett rá, hogy úgy kell mindig Jézussal lennie, mint a szőlővessznek a szőlőtövön, mert az csak így tud termést hozni. Erre azonnal abbahagyta a játékot és segített anyjának leszedni az edényeket az asztalról.

L.M.

ÉRETTSÉGI VIZSGA

Hétfő, az első vizsga. A feladat egyszerű volt, de sajnos nem tudtam rá felelni, vagy amit mondtam, az rossz volt. Igen, tudom, a tanulmányaimat felajánlottam Neked: « Érted Uram, mindenről lemondok ». Könnyű ezt mondani! De arra bezzeg nem gondoltam, hogy nem tartozom többé a legjobb tanulók közé, többet kell dolgoznom, sőt a kudarcot is el kell viselnem. A jó hírnevem, már ami a tanulást illeti, nem olyan, mint azelőtt! Ezt nem láttam előre. Te mégis velem vagy és én így akarok élni: tehát « minden rendben van ».

Hétfő este: végre megtudtam azt az áhított eredményt! De milyen belső gyötrelmeken mentem keresztül, Uram, hogy ezt a két elmúlt évet Veled akartam megélni, még a tanulás óráiban is!

Kedd, újabb vizsga: a két vizsgáztató bizottsággal heten vagyunk ugyanabban a teremben. Egyszerre csak egy jelöltet vizsgáztatnak, a többi hat közben odafigyel. Én utolsónak kerülök sorra és így végigszenvedtem mind a hat társam vizsgáját. Olyan jól feleltek a kérdésekre, hogy úgy érzem, mintha hat ellenséggel állnék szemben. Ellenséggel? « Ha csak barátaitokat szeretitek... » Elhatározom, hogy megváltoztatom róluk a véleményemet. Most meg gyötörnek a kétségek, igen, ezek egy idő óta állandóan visszatérnek: nem tanultam eleget, nem tudok semmit, a vizsgákon éppen hogy át fogok csúszni! Uram, mindent Neked ajánlok fel, azt is, amit nem tettem meg.

Alig tudom kivárni az eredmények kihirdetését. Átmentem! Mindenben! Jézusom, a dicséret mindenben Téged illet, a legszebb emberfiát, akiben hittem, és akivel mindig egy akarok maradni!

C.M.

EGY NAPSUGÁR

Egy pap, aki az Élet Igéit be szokta vinni a börtönbe, ezt meséli: « Azok, akik élik az Élet Igéit, megváltoztak egymással szemben és velem szemben is. Ezekkel minden hónapban összeülünk beszélgetni. Figyelmesen meghallgatják a magyarázatokat, de egyelőre csak kevesen mondják el, hogyan élik az Élet Igéjét. » Az egyik fiatal rab leveléből: « Az Élet Igéi számomra minden hónapban olyan, mint egy napsugár ».

V.C.

AZ ÜNNEPI EBÉD

Egy szombat este, amikor férjem szüleinél vacsoráztunk, az egyik rokon már megint elkezdte támadásait ellenem. Tárgy: a vallás. Meg kell hogy mondjam, nem első ízben viselem el rosszmájuságát, de most azért volt kellemetlenebb, mert nemcsak engem személy szerint támadott, hanem sok más embert is. Annyira rosszul esett, hogy nem tudtam többé uralkodni magamon és jól visszavágtam neki; utána sírva fakadtam és faképnél hagytam a társaságot, minden köszönés nélkül. Az egészben az volt a legszebb, hogy másnap nekem kellett volna az egész társaságot ebédre vendégül látnom.

Nagyon rossz éjjelem volt és a légkör az egész családban meglehetősen nyomott volt. Másnap, vasárnap, reggel semmi kedvem sem volt elkészíteni az ebédet, olyan szomorúnak éreztem magam, hogy misére sem akartam elmenni és gyakran könny futotta el a szemem. Végül is mindennek ellenére elmentem a misére. Bár nehezemre esett, de éreztem hogy tennem kell valamit. A plébános az Evangélium magyarázatánál a megbocsátásról beszélt (hogy szeretni kell azokat, akik körülöttünk élnek, hogy nekünk kell az első lépést megtennünk...). Azt gondoltam: « Nézzed csak! Mintha rólad beszélne. » A hivők könyörgéséhez én is hozzá akartam valamivel járulni: « Az Úr igazi ünnepnapra hivott meg bennünket; az Evangéliumot élve, fogadjuk ezt el Tőle ». Ezen a ponton kénytelen voltam határozni: Jézust kér-

tem, segítsen megtenni ezt a lépést. Hirtelen nyugodtnak és megbékéltnek érzetem magam. Megbocsátottam, de pontosan nem is tudom, mi ment végbe bennem: nagy békesség szállt meg.

Otthon az ünnepi ebéd nagyszerűen sikerült, jobban mint reméltem. Megértettem, hogy attól a pillanattól kezdve hogy elfogadtam Jézus segítségét, már nem én voltam az, aki cselekedett.

C.V.

12

KÉSZÍTSÉTEK ELŐ AZ ELFOGYHATATLAN KINCSET

« Adjátok el, amitek van, adjátok oda a rászorulóknak. Készítsetek magatoknak kimeríthetetlen erszényt, elfogyhatatlan kincset a mennyben, ahol nem fér hozzá tolvaj és nem rágja szét a moly ». (Lk. 12, 33).

Fiatal vagy: eszményi, gyökeresen új és teljes életet követelsz a magad számára? Hallgasd meg Jézust. Senki a világon nem kíván tőled annyit, mint ő. Van rá alkalmad, hogy bizonyítsd hitedet, nagylelkűségedet, hősiességedet.

Érett felnőtt vagy és komoly, elkötelezett, de biztos egzisztenciát óhajtasz? Vagy már idősebb vagy, és arra vágysz, hogy hátralévő éveidben csalódásoktól és emésztő gondoktól mentesen élhess?

Jézus szavai rád is érvényesek.

E szavakat Jézus a buzdítások befejezéseként mondotta.

Felszólít, hogy ne aggodalmaskodj, vajon lesz-e ennivalód és lesz-e ruhád, mint ahogyan az ég madarai sem aggódnak, pedig nem vetnek és a mezők liliomai sem, pedig nem fonnak.

Száműznöd kell tehát szívedből a földi javak miatti minden aggodalmad, hiszen az Atya a madaraknál és a virágoknál jobban szeret téged. Ő majd gondoskodik rólad.

Ezért mondja nekünk: « *Adjátok el, amitek van, adjátok oda a rászorulóknak. Készítsetek magatoknak kimeríthetetlen erszényt, elfogyhatatlan kincset a mennyben, ahol nem fér hozzá tolvaj és nem rágja szét a moly* ».

Az Evangélium egészében és minden egyes igéjében abszolút igényt támaszt az emberrel szemben. Igényt arra, amik vagyunk és amink van.

Isten, Krisztus eljövetele előtt nem követelt ennyit tőlünk. Az Ószövetség Isten áldásának tekintette a földi gazdagságot és

ha azt kívánta, hogy a tehetősek adjanak alamizsnát a szükséget szenvedőknek, ezt azért tette, hogy ezáltal elnyerjék a Mindenható jóindulatát.

Később a zsidó vallásban a túlvilági kárpótlás gondolata általánosabbá vált. Az egyik király így válaszolt azoknak, akik vagyona eltékozlásával vádolták őt: « Őseim kincseket gyűjtöttek az evilági, földi életre, én viszont a kincseket odafentre gyűjtöm ». A zsidó ember azonban nem látott semmiféle ellentmondást a földi javak gyűjtése és a mennyei kincs előkészítése között.

Nos, Jézus szavainak eredetisége éppen abban áll, hogy Ő teljes odaadást kíván tőled, Ő mindent kér. Azt akarja, hogy gondtalan gyermek légy, aki nem aggódik földi dolgok miatt, — olyan gyermek, akinek Ő az egyedüli támasza.

Ő tudja, hogy a gazdagság hatalmas akadály számodra, mert elfoglalja szívedet, holott Jézus szíved minden zugát magának akarja.

Így hangzik tehát a buzdítás:

« *Adjátok el, amitek van, adjátok oda a rászorulóknak. Készítsetek magatoknak kimeríthetetlen erszényt, elfogyhatatlan kincset a mennyben, ahol nem fér hozzá tolvaj és nem rágja szét a moly* ».

S ha gyakorlatilag nem tudsz túladni anyagi javaidon, mert másokhoz vagy kötve, vagy mert helyzeted arra kötelez, hogy tekintélyes, illő környezetben élj, akkor is el kell szakadnod e javaktól lelkileg és úgy kell tekintened, mintha vagyonodnak egyszerűen csak a kezelője lennél. Így, miközben vagyonoddal kapcsolatos ügyeidet intézed, szereted a többieket, mivel az ő számukra kezeled azt. Tehát olyan kincset gyűjtesz, amelyet a moly nem emészt el és a tolvaj nem rabol el.

De biztos vagy abban, hogy meg kell tartanod mindezt? Figyelj Isten bensődben szóló hangjára; kérj tanácsot ettől a hangtól, ha nem tudsz dönteni. Meglátod, mennyi fölösleges tárgyat találsz dolgaid közt. Ne tartsd meg ezeket. Add oda annak, akinek nincs. Váltsd tettekre Jézus szavait: « Adjátok el, amitek van, adjátok oda a rászorulóknak. Készítsetek magatoknak kimeríthetetlen erszényt, elfogyhatatlan kincset a mennyben, ahol nem fér hozzá tolvaj és nem rágja szét a moly ».

Így megtalálod az erszényt, amely soha nem fogy ki.

Logikus, hogy a világban élve, törődnünk kell a pénzzel és az anyagi ügyekkel. Isten azonban azt akarja, hogy ezekkel a dol-

gokkal foglalkozzál, de nem azt, hogy lefoglalják minden gondolatodat. Törődj az anyagiakkal, addig, amíg azt a minimumot meg nem szerezted, ami a helyzeted és körülményeid megszabta élethez feltétlen szükséges. Ami a többit illeti: « *Adjátok el, amitek van, adjátok oda a rászorulóknak...* »

VI. Pál pápa valóban szegény volt. Ezt tanúsítja az is, ahogyan rendelkezett temetéséről: szegényes koporsóba, « igazi föld »-be akart kerülni.

Nem sokkal halála előtt így szólt fivéréhez: « Már jó ideje előkészítettem az útravalót erre a fontos utazásra ».

Igen, neked is ezt kell tenned, — előkészülni az utazásra.

Jézus korában talán málhát mondtak volna « útravaló » helyett. Készítsd ezeket napról napra. Töltsd meg őket, amennyire csak tudod, mindazzal, ami hasznos lehet a többieknek. A tiéd valóban csak az, amit másoknak adsz. Gondolj arra, mennyi éhező van a világon. És mennyi szenvedés, mennyi ínség.

Ide gyűjtsd a szeretetből fakadó tetteket is, felebarátaid javára végzett minden cselekedetedet.

Tedd mindezt Jézusnak. Mondd neki szívedben: « Neked ». És amit teszel, tedd jól, tedd tökéletesen. Hiszen cseleketeid a mennynek vannak szánva; megmaradnak az örökkévalóságban.

Chiara Lubich

A JÓSÁG RAGÁLYOS

Barátainktól hallottuk, hogy egy nagyon szegény asszony, akinek családja is volt, már hónapok óta kórházban fekszik, és a legteljesebb nyomorban van.

Amikor elmentünk meglátogatni, láttuk, hogy már annyi ereje sincs, hogy egyedül egyék. Segíteni kellett, de a kórházi személyzetnek erre nem volt mindig ideje. Értesítettük barátainkat, akik az Élet Igéjét velünk együtt élik és felváltva látogattuk őt a kórházban. Az orvosok, akik nagyon jól tudták, hogy az asszony állapota reménytelen, azt vették észre, hogy kezd javulni, reagál a gyógyszerekre és néha még mosolyog is.

Nemsokkal ezután a szomszéd ágyban fekvő beteg asszony meghalt. Végrendeletében egy kis összeget hagyott a szegény asszony családjára.

C.C.

A LOPOTT KABÁT

Az iskolában, ahol tanítok, hallom, hogy valaki csönget a kapun. Megyek kinyitni és látom, hogy egyik tanítványomnak, Ceciliának a szülei állnak ott. Általában kedves és szerény emberek, azonban ma nagyon sötét az arcuk. Mindjárt meg is mondják felháborodásuk okát: Eltűnt Cecilia új télikabátja! Tűrhetetlen! Nem arról van szó, hogy tudnak-e neki egy újat venni, vagy sem. Amennyiben a kabátot nem találják meg, az intézetnek kell megtérítenie az összeget, különben feljelentést tesznek.

Miután hosszasan végighallgatom őket, elmegyek megkeresni az igazgatónőt és Ceciliát, akinek órája van. A kislány szerint egyes osztálytársai ugyan gyanúsak, de nem akar a szülei előtt neveket mondani. Hosszabb beszélgetés után a szülők elmennek, már nyugodtabban, de elhatározásukat nem változtatták meg:

végére akarnak járni az ügynek. A télikabátot mindenáron elő kell teremteni!

Néhány nap múlva a déli szünetben szembe jön velem Agnese, egy másik tanítványom, és sírva a kijárat felé szalad. Igyekszem őt megállítani és megnyugtatni, míg végül hajlandó visszajönni és elmondja, mi történt. Cecilia egy barátnője, Teresa jelenlétében diszkréten ugyan, de ezt a kérdést szögezte neki: « Olyan a kabátod, mint az enyém, hol vetted? » Agnese úgy érezte, hogy megvádolták és ezért akart elszaladni. Biztosít róla, hogy a kabát az övé és döntő bizonyítéknak azt említi, hogy a kabátot a nővére vásárolta, itt és itt. Hogy meggyőződjünk róla, akár telefonálhatunk is abba az üzletbe. A telefonszámot rögtön fel is írta egy darab papírra.

Figyelmesen végighallgatom Agneset. Szeretném elhinni azt, amit mond, bár a szóáradatban felfedezek néhány ellenmondást. Azt ajánlom neki, hogy nyugodjék meg és pihenje ki magát egy kicsit. Én is bezárkózom szobámba és önkéntelenül is így imádkozom: « Jézusom, ha ő vitte el a kabátot, adj neki elég bátorságot, hogy visszaadja és aztán... ajándékozz neki egy másik télikabátot! »

Húsz perc mulva kopognak az ajtómon: Agnese az. Már letörölte a könnyeit és velem akar beszélni. « Mindaz amit mondtam, nem igaz... a kabát tényleg Ceciliáé! » Micsoda bátorság! Kérem Agneset, hogy most már mondjon el mindent. Beleegyezik, hogy elmondja az igazat az igazgatónő, Cecilia és Teresa jelenlétében is. Összejöttünk tehát mind az öten és Agnese vallomására Cecilia azzal reagál, hogy sírva megöleli őt.

A szobában ünnepélyes a csend. Mintha hirtelen eltűnt volna mindaz, ami történt, és Agnese egy csapásra felnőtt lett. Szemében könnyek helyett csodálatos fény ragyog, tele örömmel. « Az igazság felszabadított titeket... » gondolom magamban. Cecilia és Teresa megígérik, hogy hallgatni fognak az egész esetről, a kabátot szép csendesen félretették az irodában, hogy Cecilia szülei érte jöhessenek.

Azonban délután Cecilia bejön hozzám azzal, hogy adjam még vissza a kabátot erre az estére Agnesenek, mert nincs meleg holmija, amiben hazamehetne. Másnap reggel Agnese valóban vissza is hozta a kabátot egy zsákban, és betette az irodába.

Megérkeznek Cecilia szülei és türelmetlenül kérdezik, menynyire jutott a vizsgálat, van-e eredmény? Pár szóval elmondjuk a történteket és hogy megvan a kabát. Meg vannak magukkal

elégedve, hogy szigorúan ragaszkodtak jogaikhoz és íme, lett is eredménye. Ekkor azonban döbbenten látják, hogy Cecilia sírva fakadt.

Miért sír, amikor megtalálták a télikabátot? Közben ugyanis az történt, hogy Cecilia elhatározott magában valamit. A szülei meg fogják őt érteni? Könnyek között elmagyarázza, hogy Agnese vitte el ugyan a kabátot, de ezt azért tette, mert szüksége volt rá, és ha a szülei beleegyeznek, akkor ő szívesen odaadná neki. A szülők szóhoz sem jutottak a csodálkozástól: kislányuknak jobb szíve van, mint nekik. Vagy talán kislányuk jósága most megérintette őket is? Néhány percnyi csend után egymásra néztek és így döntöttek: « A kabát a tied, azt csinálsz vele amit akarsz! » « Hát akkor Agnesének ajándékozom. » A szülők — még mindig csodálkozva — megölelik leányukat, és félénken elnézést kérnek viselkedésükért. De a múlt már nincs többé.

D.B.
(Franciaország)

AZ ÉN ÜNNEPNAPOM

Jézus szavai: Adjátok el amitek van... « mélyen elgondolkoztattak és arra köteleztek, hogy gyakorlatban is megvalósítsam őket. Önkéntelenül jött a gondolatom: arra fogok törekedni életemben, hogy megszabaduljak minden feleslegestől és lemondjak mindarról, ami nem igazán szükséges.

Így elhatároztam, hogy egy hónapig nem megyek fodrászhoz, mert ez nem szükséges. Az így megtakarított pénzből nagyobb segítséget tudtam adni annak a jótékony egyesületnek, amit minden évben támogattam. Azután elhatároztam, hogy nem veszek új ruhát a névnapomra, mint ahogyan minden évben szoktam, mert az új ruha sem volt feltétlenül szükséges. Ebből a pénzből néhány rászoruló személyen tudtam segíteni.

A legnagyobb tapasztalatot viszont akkor szereztem, amikor arról volt szó, hogy lemondjak azokról az ajándékokról is, amelyeket férjem és a gyerekeim szoktak vásárolni a névnapomra. Mert megkértem őket, hogy — mivel nekem nincs szükségem az ajándékokra — inkább adják az arra szánt pénzt az Eluru nevű indiai falu leprásainak. A családom szívesen teljesítette kérésemet.

Meg kell mondanom, ha az előző években örültem a névnapomnak, ebben az évben határtalan boldogságot éreztem, mert tisztában voltam azzal, hogy sok olyan evilági kis dologról tud-

tam lemondani, amit azelőtt nélkülözhetetlennek tartottam az életben. A névnapomra ajándékozott virágokat is örömmel vittem el a Szűzanya szobra elé.

P.M.

EGY HATVANÉVES EMBER NAPLÓJÁBÓL

1979. március 10.

Eljött hozzám Antonietta. Megmondtam neki, hogy rákom van és hamarosan meg fogok halni. Bevallottam neki, mennyi gondot okoz, hogy mindent elrendezzek a gyerekeimmel és a rokonokkal. Aggaszt, hogy nem sikerül majd halálom előtt időben mindenről gondoskodnom.

Március 11.

Ma elolvastam azt a nyomtatványt, amit tegnap Antonietta hagyott itt: az Evangélium egy olyan mondatának volt a kommentárja, amit ritkán hallottam: « Adjátok el, amitek van, adjátok oda a rászorulóknak. Készítsetek magatoknak kimeríthetetlen erszényt... » Ez az olvasmány megnyugtatott, jó hatással volt rám.

Március 15.

Antonietta ma újra meglátogatott. Mondtam neki, hogy úgy tűnik nekem, mintha kegyelmi perceket élnék; eddig a betegségemmel ugyan tisztában voltam, de nem láttam azt, ami mögötte van. Megkértem Antoniettát hogy keresen egy olyan papot, aki flamandul beszél, mert mielőtt meghalok, rendbe akarom hozni a lelkemet, az egyetlen olyan dolgot, amivel érdemes törődnöm.

Y.M.
(Belgium)

MOHAMED A SZÁLLODA PORTÁSA

Munkaügyben családommal együtt Szomáliába költöztem néhány hónapra. Egy olaszok részére fenntartott szállodában laktunk. A portás, mohamedán arab, akit Mohamednek hívtak, első ottani barátaink közé tartozott.

Vasárnap este, hétvégi kirándulásunkról visszatérve, látjuk, hogy távollétünkben elfoglalták szobáinkat. Kevés kis holmink az ajtó elé volt felhalmozva. Mohamed is velünk volt, és erőszakkal akart nekünk igazságot szolgáltatni. Nagyon elcsodálkozott, mikor látta hogy mi nyugalommal fogadjuk a történteket és velünk tartott, amíg másik lakást találtunk. Mondtuk neki, hogy mi az Evangélium egyik igéjét éljük: « Adjátok el, amitek van... készítsetek magatoknak... elfogyhatatlan kincset a mennyben. « Mohamed felkiáltott: « Ti szívvel és nem szátokkal szeretitek az Istent. »

Most már visszatértünk Olaszországba. Minden hónapban írunk Mohamednek, akinek búcsúzáskor megígértük, hogy mindig tudatjuk majd vele, melyik evangéliumi igét éljük abban a hónapban. Mohamed többek között ezt írta: « Olvasom és újraolvasom, mert annyi elgondolkoztatót találok az Élet Igéiben » és a lapokat a szálloda bejáratánál kiakasztja, hogy mindenki, aki arra megy, észrevegye. Egyik barátnőnk, aki a közeli misszióban dolgozik, szintén észrevette, és ezt írta nekünk: « Krisztusnak a mohamedánok között is vannak hirdetői. »

E.P.

A FIZETÉSEMELÉS

Húszéves vagyok és mint segédmunkás dolgozom egy építkezésnél. Egy idő óta az Élet Igéit élem és ennek következtében jól végzem a munkám. A munkavezető, aki észrevette, hogy jobban dolgozom, odahívott és azt mondta: fizetésemelést akar adni. Eszembe jutott az Ige: « Adjátok el, amitek van... » és hirtelen egy másik munkásra gondoltam, aki családapa, rengeteg gonddal küzd és akinek ez a fizetésemelés sokkal fontosabb volna. Odamegyek hát a munkavezetőhöz és azt javaslom neki, hogy az emelést inkább a társamnak adja. A munkavezető teljesen elképedt a csodálkozástól, de teljesítette kívánságomat.

P.L.

EGY LISTA ÉS NÉHÁNY TANÁCS

Minden azzal a listával kezdődött, amelyen különböző elsődleges fontosságú orvosság szerepelt és a hozzá való gyakorlati tanácsok. A gyógyszereket nekem kellett elküldenem Togóba.

Először a fogorvos barátnőnk által ajánlott gyógyszer-

mintákat küldtük el. A csomagot 1968-ban adtuk fel, azután egy másikat 69-ben és 70-ben is egyet.

A hitetlenkedők azt mondták, hogy az egész csak « egy csepp a tengerben. » Nem vitás, hogy igazuk is volt. Közben azonban beszéltünk más ismerőseinkkel is és egyre nőtt azoknak a száma, akik érdeklődtek az ügy iránt: például az egyik orvos felesége nekünk adta a férjének érkező gyógyszermintákat; néhány ápolónő és egy pár orvostanhallagtó is segítségünkre sietett, mások meg a keresetükből adtak, amennyit nélkülözni tudtak. 1970 karácsonyán hosszú levél érkezett Togóból, amelyben az itteni barátokkal tudatták a helyzetet: « ... Segítségük nélkül itt nem mennénk semmire sem... A Gondviselés nélkülözhetetlen eszközei vagytok és ez teszi lehetővé, hogy kitartóan menjünk előre a kijelölt úton. » Tisztában voltunk azzal, hogy amit teszünk, az édeskevés, ezért szerettünk volna többet tenni. Újabb barátok csatlakoztak a kis csoporthoz: segéd-ápolónők, kórházi ápolók, orvosok és mások. Az egyik patikusnő minden rekordot megdöntött: a gyógyszergyárak ügynökei által hozott mintákon kívül még azt is megszervezte, hogy a betegek, akiknek a gyógykezelés után fölösleges orvosságuk maradt, visszahozták azt a patikába. Így azután a csomagok súlya évről évre növekedett: 71-ben 35 kg, 74-ben 108 kg, 77-ben már 270 kg lett.

Ekkora fejlődést tapasztalva, lassan már az adminisztrációra is kellett gondolnunk...

Egy postacsomag (maximum 3 kg) feladása körülbelül 3.500 líra. A kiadások előteremtésére külön csoport alakult, önkéntes munkával hímzéseket, horgolást, csecsemőkelengyét készítenek. A kézimunkákat évente egyszer eladjuk.

Mindazok között, akik részt vesznek ebben az akcióban, igaz barátság fejlődött ki és a jóakaratú segítség egyre nagyobb. Néhányan összegyűjtik egy vállalatnál a csomagolópapírt, amit különben eldobnának; mások részt vesznek az orvosságok szétválogatásában, csomagolásában, amit mindig más és más családnál végeznek el. A postán meg azzal segítenek az alkalmazottak, hogy szemet húnynak, ha egy-egy csomag többet nyom a megengedett súlynál: « Togóba megy! »

Az akció jól meg van szervezve, fennakadás nélkül működik minden. Mindenki tudja, mi a dolga; végül talán rutin-munka válhatna belőle, ha ezt nem akadályoznák meg az Afrikából érkező levelek.

Minden egyes levél ugyanis, az általános beszámolón kívül, részletesen tudósít arról, hogyan használják fel a csomagok tartalmát, hogyan érkeznek az orvosságok mindig éppen a legjobbkor. Így bizonyosságot szerzünk arról, hogy gyakorlatilag emberéletek megmentésében veszünk részt.

« . . . Ma délután egy háromgyermekes anya érkezik 41 fokos lázzal. Megvizsgálják és megállapítják, hogy tífusza van. Éppen akkor hozza a postakocsi a csomagokat és szerencsére az az értékes gyógyszer van bennük, ami a tífusz ellen kell... » És a továbbiakban: « A magas vérnyomás elleni kezelést egyetlen napra sem kellett felfüggesztenünk egy betegnél, mert a gyógyszer éppen akkor érkezett meg, amikor a legnagyobb szükség volt rá... »

Az idén el fogjuk érni a 300 kg-t, akciónk eléri tetőfokát, de közben már máshol is, ahol csak lehetett, hasonló csoportok alakultak.

Legnehezebb mindig a kezdet, de azután csodálattal tapasztalja az ember, mennyi jóakarat van mindenütt, ami nem kér mást, mint alkalmat a kibontakozáshoz.

Nemsokkal azután, hogy megjelent egy cikk erről a tevékenységről, egy Aix-en-Provence-i ápolónő jelentkezett és utasításokat kért, hogyan szervezze meg ott is hasonló módon a segítőakciót.

M.B.
(Franciaország)

NEM ADTAM ODA MINDENT

« Rájöttem, hogy tulajdonképpen gazdag vagyok — mondja Vanise, egy kilenc éves braziliai kislány az anyjának, — mert nem adtam oda mindent Jézusnak. Ő azt kéri, hogy aki követni akarja Őt, adja el mindenét és adja oda a szegényeknek, hogy azután olyan erszénye legyen, ami kifogyhatatlan, és olyan kincse a mennyben, amihez nem fér hozzá a tolvaj. Nekem sok ékszert ajándékoztak a rokonok, túl sok ez egy kislánynak. Miért nem adjuk el őket, és az így szerzett pénzt miért nem ajándékozzuk annak, aki rászorul? » Így is tett, és ő maga vitte el az összeget a plébánia két szegény családjának. Hazajövet így szólt édesanyjához: « Ez volt az én elsőáldozásom Jézussal ».

(Brazilia)

A 139-ES VISKÓ

A város legszegényebb negyedéből ma reggel telefonáltak az apácák, hogy egy öreg néni unokái éheznek: száraz kenyéren kívül semmi ennivalójuk sincs. Osztálytársaimmal együtt igyekszünk élni az Evangéliumot; elhatározásunkhoz híven most összeadtuk minden pénzünket és elmentünk bevásárolni a piacra.

Aztán a nővérekhez mentünk, hogy elkérjük a szegény család címét. Megmondták, hogy egy beépítetlen telket kell keresnünk, ahol csak viskók vannak. A mienk a 139-es számú lett volna, de sehogy se tudtunk ráakadni a nagy sárban. Végül megtaláltuk, de olyan düledező volt, azt hittük, senki se lakik benne. A gyerekek anyja eleinte alig akart beengedni, bizalmatlanul méregetett minket. Bent megtaláltuk a gyerekeket és vak nagyanyjukat. Elmondták, hogy apjuk munkanélküli, semmi pénzük sincs. Mindjárt összebarátkoztunk a gyerekekkel s az édesanyjuk is megbékült.

Az idő elrepült, nemsokára haza kellett mennünk, de megígértük, hogy egy hét múlva újra eljövünk.

G., tizenhárom éves lány

A LEGSZEBB BABA

A nyolcéves Alessandának ajándékot kellett vinnie kórházban fekvő kis barátnőjének. Első pillanatban arra gondolt, hogy egy nyakláncot visz neki, amit már úgysem hordott. De azután eszébe jutott, hogy amit barátnőjének visz, olyan, mintha Jézusnak adná. Jézusnak pedig nem nyakláncot, hanem a lehető legszebb tárgyat ajándékozná. Visszament hát és a játékai közül kiválasztotta a legszebb babáját.

HAGYJÁTOK, HADD JÖJJENEK HOZZÁM A GYERMEKEK

A hugomnak és nekem, nagyon megtetszett egy ezüstgyűrű az ékszerbolt kirakatában. Elhatároztuk, hogy félretesszük a reggelire kapott pénzünket és megvesszük. Hetekig rakosgattuk a pénzt, mire összejött. Ekkor azonban eszembe jutott Jézus szegénysége és szava: « adjátok el, amitek van. » Arra gondoltam, mi lenne, ha nem vennénk meg a gyűrűt. Szóltam hugomnak, akivel együtt jártunk hittanra, hogy nekem ne vegyünk gyűrűt, de

nem mondtam meg, miért. Láttam, hogy egy délutánon át tépelődött magában. Este hozzám jött, majd megkérdezte: Szükséged van erre a pénzre? Azt válaszoltam, hogy nincs. Ekkor fogta a pénzt, és széttépte. Ezen nagyon megdöbbentem, és mondtam neki, hogy ezen a pénzen vehettünk volna valamit, amivel örömet szerzünk másoknak. De ő azt válaszolta, hogy neki már égetné ez a pénz a kezét, mert egészen Jézusnak akarja adni, ezért ugy érezte, hogy legjobb, ha most megsemmisíti. Hiszen örömet nemcsak pénzzel lehet szerezni másoknak. — Ezután azért elhatároztuk, hogy máskor nem tépünk szét pénzt, de nem is gyűjtünk magunknak földi kincseket.

(Andrea, Margit)

Sok mindent találtam a dolgaim között, amit odaadhatok, amivel örömet szerezhetek másoknak, de egy dologról nehéz volt lemondanom. Évek óta gyűjtök művészi reprodukciókat, képeslapokat, és nagyon tetszenek nekem. Ezt a szentírási mondatot átgondolva úgy éreztem, nem helyes, ha valamiféle gyűjteményhez ragaszkodom. Azóta már sokan örültek egy-egy szép képnek.

(Ági)

Amikor először beszélgettünk arról a szentírási mondatról, hogy: « adjátok el mindeneteket... », azt állapítottuk meg, hogy nekünk kis apróságaikat, kedvenceinket lehet odaadnunk, hogy örömet szerezzünk velük másoknak. Előttem már a beszélgetés közben egyszerre megjelent a fiókom, és benne a kedvenc dolgaim, amikhez nagyon ragaszkodom. Még aznap este nekifogtam, hogy kiválogassam a fiókomból azokat a dolgokat, amelyeket szeretek, de igazából nincs rájuk nagyobb szükségem. Néhány nap alatt szétosztottam őket, lehetőleg olyanoknak adtam, akikről tudtam, hogy örömet szerez nekik. Karkötőmet egy osztálytársamnak adtam, aki egyszer azt mondta, hogy neki nagyon tetszik. Talán a legnehezebb volt naptárgyűjteményemtől megválnom. Régóta gyűjtöm a naptárokat, sőt sikerült régieket is összeszednem, úgyhogy születésemig visszamenőleg minden évből voltak naptáraim. Egy ismerős kisfiúnak adtam, aki gyűjti. Nagyon örült. — Amikor mindent odaadtam, olyan nagy szabadságot éreztem, amit nem is tudok elmondani. Örültem, hogy mások-

nak örömet szereztem, és úgy éreztem, sok hely felszabadult bennem a jó Isten számára.

(Zsuzsa)

Én nagyon szeretek szerelni. Egyik osztálytársamról tudom, hogy ő is. Nekem sok játékom nincs, de amikor Jézus szavait hallottam, arra gondoltam, hogy vannak olyan alkatrészeim, amelyeknek osztálytársam biztosan örülne. Odaadtam neki. Biztos találok még majd mást is, amit odaadhatok.

(Gyuri)

Azon az órán, amelyen arról beszéltünk, hogy « adjátok el, amitek van... » véletlenül ott volt a kis hugom is, aki lo éves. Szüleim azon az estén nem voltak otthon, s ezért magammal hoztam őt, hogy ne legyen otthon egyedül. Az óra után én is nekifogtam még az este, hogy megnézzem, mit adhatnék oda másoknak. — Kishugom azonban — aki most volt először hittanon — egészen megszégyenített. Én nem voltam egészen biztos abban, hogy ő mindent megértett, amit a hittanon beszéltünk, de kiderült, hogy egészen megértette: a következő nap, amikor az iskolából hazamentem, a szobánkban szokatlan rendet találtam, s mintha valami üresség volna. Csak akkor vettem észre, hogy hugom sok kis játékát, apróságát összepakolta egy nagy szatyorba — ezért volt oly üres a szoba. Ezzel mind örömet szerezhetek másoknak, mondta nekem. Következő nap nekifogott az elosztásuknak.

(Györgyi, Piri)

Amikor arról beszéltünk, hogy adjuk oda másnak, ami fölösleges, én azt gondoltam, hogy nekem semmi ilyenem nincsen. Játékaim nincsennek, könyveimet és ruháimat meg szüleim nem engednék odaadni. Kértem Jézust, hogy mutassa meg, hogy én mit adhatnék oda. Következő nap, egy szép reklámszatyorban vittem füzeteimet az iskolába. Egy rokonomtól kaptam néhány nagyon szép, divatos reklámszatyrot, és örültem, hogy ilyen csak nekem van. Egyik osztálytársamnak nagyon megtetszett. Gondoltam, hogy most neki adhatom, hiszen nekem több is van. Alighogy odaadtam, odajött még néhány osztálytársam és kérték, hogy adjak nekik is. Először azt mondtam, hogy a többi nekem

is kell. De hazamenet eszembe jutott, hogy ha Jézus kérné tőlem, neki biztosan odaadnám. A következő nap minden szép szatyromat elvittem az iskolába és kiosztottam azoknak, akik kérték.

(Józsi)

Én diákmenzán ebédelek. Sokszor van sütemény és én ezt nagyon szeretem. Elhatároztam, hogy a nagyböjtben minden süteményemet másnak adom, mert sokan ezt szeretik legjobban. Egyik alkalommal olyan ebéd volt, amit nem szeretek, de utána sütemény volt. Most az egyszer megeszem, gondoltam magamban. Éhen nem halhatok. De aztán eszembe jutott Jézus meg az, hogy « gyűjtsetek kincset a mennyben ». És sikerült legyőznöm magam. Akkor nehéz volt. De utána nagyon örültem, hogy Jézusnak adhattam ezt.

(Erzsi)

Egy nap szép piros színest kaptam anyukámtól, hugi is kapott. De az övé elveszett, és amikor hazamentem az iskolából, kérte tőlem a színeseimet. Én erre azt mondtam, minek az neked, te is kaptál, írjál a tieddel. De mikor azt kimondtam, eszembe jutott az a mondat, « Add el, amid van, árát oszd szét a szegények között, és kincsed lesz a mennyben » és odaadtam neki.

(Tünde)

Egy fiú elkérte bátyám autóját, de ő nem akarta odaadni. Én kivettem a zsebemből egy csomag cukrot és odaadtam neki vigasztalásként.

(Orsi)

Egyik hittanórán éppen arról beszélgettünk, ha szétosztunk valamit, kincsünk lesz a mennyben. Nekem szép szalvétáim voltak. Nagyon megtetszett egyik barátnőmnek. Kérte az elsőt, könnyen odaadtam, de a többit már nem nagyon akartam. Utána gondolkodtam a szentírási mondaton és mindjárt odaadtam. Mind a ketten örültünk.

(Györgyi)

13

SZERETNI A VÉGSŐKIG

« Mert szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette ». (Jn. 13, 1).

Tudod, hol szerepel az Evangéliumban ez a mondat? János evangelista írja le, mielőtt beszámolna arról, hogy Jézus megmossa tanítványai lábát és felkészül a szenvedésre.

Az övéi körében töltött utolsó órákban Jézus a legteljesebben és félreérthetetlenül fejezi ki szeretetét, amit kezdettől fogva táplált irántuk.

« *Mert szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette* ».

A « mindvégig » szó azt jelenti: élete végéig, utolsó leheletéig. De a tökéletesség gondolata is ott van ebben. Azt akarják mondani ezek a szavak, hogy teljességgel, tökéletesen, határtalan intenzitással szerette őket, egészen a legvégsőkig.

A tanítványok a világban maradnak akkor is, amikor Jézus már megdicsőült. Egyedül fogják érezni magukat, sok megpróbáltatást kell majd kiállniok. Jézus azt akarja, hogy éppen ezekben a pillanatokban legyenek biztosak az Ő szeretetében.

« *Mert szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette* ».

Nem érzed ebben a mondatban Krisztus életstílusát, szeretetmegnyilvánulásának módját? Megmossa tanítványai lábát. Szeretete arra készteti, hogy elvégezze azt a szolgálatot, amely abban az időben kizárólag a rabszolgák dolga volt. Jézus a kálvária tragédiájára készül, hogy odaadja « övéinek » és mindenkinek rendkívüli szavain, csodáin és cselekedetein túl még az életét is. Szükségük volt rá, hiszen minden embernek leginkább arra van szüksége, hogy megszabaduljon a bűntől, azaz a haláltól, hogy beléphessen a mennyek országába. Hogy megtalálja az örömteli békét abban az Életben, amely soha nem ér véget.

És Jézus felajánlotta magát a halálnak. Szenvedésében elhagyatottnak érezve magát, az Atyát hívta, egészen addig, amíg azt nem mondhatta: « minden beteljesedett ».

« *Mert szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette* ».

E szavakban benne van Isten ragaszkodó szeretete és egy fivér gyöngéd testvéri érzése.

Mi keresztények is szerethetünk így, mert Krisztus bennünk él.

Most mégsem azt akarom javasolni, hogy Jézust abban utánozd, hogy meghalt másokért (amikor eljött az órája). Mint kézenfekvő példára nem akarok Kolbe atyára hivatkozni, aki meghalt fogolytársa helyett, sem Damián atyára, aki leprás lett a leprásokkal és meghalt velük és értük.

Lehet, hogy az évek során soha nem fogják azt kérni tőled, hogy áldozd fel fizikai életedet testvéreidért. De amit Isten biztosan kér tőled, az az, hogy szeresd őket mindvégig, a végsőkig, egészen addig, hogy te is elmondhasd: « minden beteljesedett ».

Ezt tette a tizenegy éves kis Cetti, aki egy olasz városban élt. Észrevette, hogy vele egyidős barátnője és osztálytársa Giorgina, nagyon szomoru.

Meg akarta vigasztalni, de nem sikerült. Elhatározta, hogy mindent elkövet barátnőjéért; ezért meg akarta tudni bánatának okát. — Giorginának meghalt az édesapja. Anyja a nagymamánál hagyta őt, s elment, hogy egy másik férfivel éljen. Cetti megérezte, hogy milyen tragédia történt itt, és segíteni akart.

Bár kicsi volt még, de kérte barátnőjét, hogy beszélhessen a mamájával. Giorgina viszont azt kérte tőle, hogy kísérje el őt előbb édesapja sírjához. Cetti nagy szeretettel elment vele a temetőbe és hallotta, amint Giorgina zokogva könyörög apjának, jöjjön el érte és vigye magával. Cettinek majd meghasadt a szíve. Nem messze volt ott egy kis romos templom. Beléptek. Csak egy tabernákulum és egy feszület maradt benne. Cetti megszólalt: « Látod, ezen a világon minden elpusztul, de a feszület és a tabernákulum megmarad ».

Giorgina erre letörölte könnyeit és így válaszolt: « Igen, igazad van! » Ezután Cetti kedvesen kézenfogta Giorginát és elkísérte édesanyjához. Alighogy odaértek, Cetti határozott hangon ezt mondta: « Nézze asszonyom, bár a dolog nem rám tartozik, mégis meg kell mondanom, hogy ön a lányát anyai szeretet nélkül hagyta, amire pedig nagy szüksége volna. És még azt is

meg kell mondanom, hogy ön nem fogja megtalálni lelki nyugalmát, amíg magához nem veszi őt és meg nem bánja tettét. »

Másnap, amikor az iskolában találkoztak, Cetti szeretettel vette körül Giorginát. De váratlan esemény történt: tanítás után egy autó jött Giorginaért. Az édesanyja vezette. És ettől kezdve az autó mindig érte jött, mert Giorgina már a mamájával élt, aki végérvényesen szakított azzal a férfival.

Cetti « kis-nagy » tettéről el lehet mondani, hogy « minden beteljesedett ». Mindent elvégzett: teljes mértékben sikerült neki.

Gondolkozzál el ezen. Hányszor kezdtél el gondoskodni valakiről, aztán elhagytad őt, ezer kifogással hallgattatva el lelkiismeretedet? Hányszor kezdtél bele lelkesen valamibe, aztán nem folytattad a nehézségek miatt, mert úgy tűnt, hogy azok meghaladják erődet?

Jézus ezt a feladatot adja neked ma: « *Mert szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette* ».

Cselekedj így!

S ha egy napon Isten valóban az életedet kéri tőled, nem fogsz ingadozni. A vértanúk énekelve mentek a halálba. A jutalom a legnagyobb dicsőség lesz, mert Jézus azt mondta, hogy senkinek a világon nem nagyobb a szeretete annál, aki vérét ontja barátaiért.

Chiara Lubich

« LETARTÓZTATOM! »

Aznap reggel, alighogy beérkezett a hivatalba, Paolát az igazgatóságra hívják. Két rendőrtiszt várja az osztályfőnökével együtt. A gondjaira bízott páncélszekrényből eltűnt a pénz. Csak Paolának van kulcsa hozzá és a páncélszekrényt nem törték fel. A lány nem érti a dolgot... Megkezdődik a kihallgatás... alibit kérnek tőle, és ujjlenyomatot vesznek. Egyelőre szabadlábon van, de a rendőrség rendelkezésére kell állnia...

Öt hosszú nap telik el, és ezalatt egyre inkább elhalványul a remény, hogy ártatlannak tartsák: az alibi nem bizonyosodik be. A páncélszekrényen az ő ujjlenyomatát találják; nála van a kulcs is. És mégis, mindennek ellenére, Paola a kihallgatások alatt szerette őket. Miért nem veszik észre, hogy ártatlan? Meddig kell szeretnie őket? Meddig? « A végsőkig »: beleértve az igazságtalan ítéletet, a letartóztatást, a börtönt is... Úgy érezte, hogy nem tudja elviselni, amit átélt, ha nem oszthatja meg barátnőivel. Biztosan elveszti a szeretetre való képességét is.

« A törvény nevében lopás miatt letartóztatom ». Paola nyugodtan áll. Hagyja, hogy megbilincseljék, hogy elvezessék. Az ajtóban a takarítóasszony elébeáll: « Én loptam el a pénzt, tessék itt van. Nem tudom megtartani. Túlságosan megrázott, amit magában láttam végbemenni, Paola. Megérintett Isten jelenléte. » « Köszönöm, néni, megbocsátok magának. Most, hogy megtaláltuk a pénzt, nem kell senkit se feljelenteni ».

A két rendőrtiszt Paolának ad igazat. Az osztályfőnök visszavonja a feljelentést. A takarítóasszonyt megdorgálják, de állását nem veszíti el. Egy kis « krimi » játszódott le az Élet Igéje valóban megélt történetében.

J.D.O.
(Brazilia)

Nemrég meghalt a szomszédasszony férje és ő itt maradt két kis ikerlányával és nagyobb fiával. Mivel szomszédok vagyunk, igyekeztünk az első napok gyásza után éreztetni vele barátságunkat, vittünk neki hol egy kis virágot, hol édességet, amit a kislányoknak szántunk. Karácsonykor áthívtuk őket magunkhoz, hogy ne érezzék a gyerekek olyan fájdalmasan az apa hiányát. Minden nagyon egyszerűen zajlott le, este játszottunk a kislányokkal; igyekeztünk boldoggá tenni őket. Olyan légkör alakult ki, hogy úgy tűnt, mintha a mennyország nem is lenne nagyon távol. Együtt beszélgettünk a mennyországról és édesapjukról.

A családot még más megpróbáltatások is érték: a nagyobbik fiút baleset érte. Rögtön meglátogattuk a kórházban és megosztottuk vele gondjait. Aggódott az övéiért, mivel ő volt a család egyetlen kereső tagja. Az a tudat, hogy mi gondoskodunk családjáról, nagyon megnyugtatta s ez hozzájárult gyógyulásához is. Azután a nagymama betegedett meg; az orvosok szerint gyógyíthatatlan rákos. A nagyanyát otthon kezelik igen hosszadalmas és bonyolult gyógymóddal. Egyikünk ápolónő és meg tudja tanítani őket a kezelésre. A közös próbálkozás azonban, hogy kórházi ápolást biztosítsunk, kudarcot vall; az orvos sem jön többé ki, mert már úgysem lehet segíteni az öreg nénin. Nagy megpróbáltatás ez. Közösen vállaljuk, és ezáltal mindennap tovább mélyül kapcsolatunk. Eljön a pillanat, amikor a nagymamának meg kell magyaráznunk, miként lehet a legszebben élni, hogy jól használja fel az időt, ami még rendelkezésére áll. Biztosak vagyunk abban, hogy ily módon felkészül a mennyországba való belépésre. Időben értesítjük a plébánost, ő pedig szabályos időközökben eljön, hogy megáldoztassa a nagymamát. Lassanként maga az öreg néni is megérzi, hogy mindnyájan vele vagyunk, és kéri, imádkozzunk együtt. Hogy kifejezze háláját, megbízza lányát, hogy a nevében néhány kis ajándékot vegyen nekünk.

A szomszédasszony minden gondja ellenére érzi, hogy a hite megsegíti és mi mellette vagyunk. Egyik nap nyíltan megmondja: « Akkor is, ha továbbra is hiszek és szeretek, néha felmerül bennem a kérdés: miért, miért van mindez? » Ekkor vele együtt felidéztük Jézusnak azt a pillanatát, amikor Istentől elhagyatva érezve magát, felkiáltott: « Istenem, Istenem miért hagytál el engem? » — és az asszony megbékélt. Egy másik nap ismét pa-

naszkodik, hogy kétségek gyötrik; nem érzi férje jelenlétét és támogatását. Együtt imádkozunk vele, férjét a szentek közösségének ajánlva. Megnyugszik és ismét tud beszélni gyerekeinek az apjukról.

Néhány hét múlva az ikerlányok bérmálkozni fognak. E szavakkal kérték fel egyikünket bérmaanyának: « Magára bízom a kislányom. Tudom, jó kezekben lesz és így ugyanazon családnak leszünk tagjai. » Úgy tűnik, hogy mindez százszorosan adja vissza az Evangélium szavait, amelyet élni igyekszünk és megmutatja, hogy mindez Isten műve.

Észrevettük ugyanis, hogy a mi életmódunk jó hatást gyakorol a szomszédokra és jó benyomást kelt a plébánián. A minap megállított valaki: « Én is szeretnék tenni valamit magukért, akik annyit tesznek Jézusért ». S hogy megünnepelje elhatározását, egy tál fánkot hozott, amit külön nekünk sütött ».

L.F.

A MUNKAHELYEN ÉS OTTHON

A bankban, ahol dolgozom, mint a bankokban általában, könnyen adnak kölcsönt azoknak az ügyfeleknek, akik ingatlannal, vagy más garanciával rendelkeznek. Akinek nincs garanciája, nehezen kap kölcsön pénzt.

Egyik nap látom, amint a fiókunkba egy ügyfél érkezik. Kölcsönt szeretne fölvenni, hogy egy kis lakást vásároljon. Eközben az igazgató telefonon figyelmeztet, hogy ne vesztegessem vele az időmet, mert nem adhatunk neki kölcsönt. Amikor újra jött ez az ember, keresni kezdtem valami rendszabályt s találtam is egy cikkelyt, amely egy különleges záradék segítségével lehetővé tette a kölcsön kiutalását.

Ugyanaznap hazatérve, feleségemet könnyek között találtam, mivel a munkások egy jelentéktelen javítást elvégezve, gipsznyomokat hagytak. A gyerekek a szobában, majd az egész lakásban szaladgálva és játszva, mindent bepiszkítottak. Rögtön hozzáfogtam a nyomok eltüntetéséhez, de még vacsora után sem készültem el. Akkor aztán, miután mindenki elaludt, fölkeltem és éjjel befejeztem a munkát.

E.M.

A SZOCIALIS OTTHONBAN

Ez év januárjától kezdve rendszeresen elvittem az Élet Igéjét egy szociális otthonba. Első ízben egy 38 éves asszonnyal

ismerkedtem me, aki baleset következtében tizenegy éve tolószékben él. Neki is adtam egyet. Majd februárban és márciusban is visszatértem. Ismét találkoztam vele és megint otthagytam neki egy-egy példányt. Ebben a hónapban elhatároztam, hogy eltöltök vele egy kis időt, hogy mindvégig szerethessem őt...

Az asszony elmesélte, hogy két lánya van, férje egy másik nővel él együtt. Férje volt az, aki néhány évvel ezelőtt elhelyezte ebben az otthonban, és ő az, aki megtiltja lányainak, hogy meglátogassák anyjukat. « Elolvastam az Élet Igéjét, amelyet minden hónapban elhozott nekem, de sehogy sem tudom elfogadni Isten kezéből az engem ért csapást. Emiatt távolodtam el az egyháztól, nem voltam képes többé gyónni és áldozni... »

Olyan nagy szeretettel hallgatom, amilyet csak Isten kegyelme ültethet szívembe, — mégsem tudok mit mondani neki. Előhúzom zsebemből az e havi Élet Igéjét és megkérdezem, akarja-e hogy együtt olvassuk. Jézus határtalan szeretetéből valami a mi lelkünkbe is behatol. E pillanatban még az életemet is hajlandó volnék odaadni ezért az elhagyott teremtésért... és ő felcsillanó szemekkel ezt mondja: « szeretnék meggyónni... »

C.S.

A TÖBBIEK TUDTA NÉLKÜL

A munkacsoportomban van egy munkás, aki ebben a hónapban tölti be 65-ik évét és nyugdíjba kell mennie. Nemrég a főnök azt mondta neki, hogy ha akar, még dolgozhat az év végéig. De ez a munkás gyakran marad otthon minden különösebb ok nélkül, ha pedig dolgozni jön, akkor se erőlteti meg magát. Ezt észrevette a főnök is, és megmondta neki az én jelenlétemben, hogy a hónap végén el kell hagynia munkahelyét.

Másnap, mint rendesen, odamentem hozzá, hogy köszönjek neki. Zárkózott, rideg embert találtam magam előtt és megértettem, hogy huszonnégy óra alatt milyen szakadék támadt közöttünk. Igyekeztem beszélgetést kezdeni vele, de ő ellenségesen ellenem támadt. Mégis, úgy érzem, helyre kellene állítanom a békét. Elgondolkodtam azon, amit mondott: talán hibát követtem el ellene? Talán képmutató voltam? Nem látok tisztán. Egyetlen dolog segít abban, hogy elébe menjek a szeretet útján: az Élet Igéje. Érzem, hogy a munkás főleg azért haragszik rám, mert nem voltam képes megérteni a viselkedését és igazolni őt.

Hogyan békülhetnék ki vele? Eközben a többi munkás odavetett szavaiból megértem, hogy nemcsak vele, hanem másokkal is elromlott a kapcsolatom. Számomra nehéz órák következnek, — nagyon egyedül érzem magam. De éppen ebben a helyzetben fedezem fel, hogy Jézus nagyon szeret engem.

Azt hiszem fontos lenne egy kis ünnepséget rendezni a munkás búcsúztatására, de lehetőleg úgy, hogy ne én kerüljek előtérbe. Pedig az igazgatóság engem kér meg, hogy szervezzem meg a búcsúztatást. Részt akartam volna venni a gyűjtésben, amelyet a kollégák kezdeményeztek, hogy emlékbe ajándékot vegyenek neki, de tegnap reggel folyt le, amikor én nem voltam ott. Megkérdeztem, mennyi lenne az én részem, de hidegen elutasítottak. Erre feleségemmel egyetértésben, a többiek tudta nélkül ajándékot vettem neki és örömmel tapasztaltam másnap, amikor odaadtam és elbúcsúztam tőle, hogy ezzel a jó viszony helyreállt köztünk.

A többi munkás nem tud erről. A munkával továbbra is kínlódom, mert nem enyhült meg irányomban a légkör. Tegnap este, amikor hazafelé mentem, annyira el voltam keseredve, hogy a sírás szélén álltam; az volt az érzésem, hogy az én Getszemanimat élem meg. Egy azonban biztos: lelkemben most nagyobb a nyugalom.

J.M.B.

MI KÖZÖM HOZZÁ?

Hivatalomban egy csoport fiatallal foglalkozunk, akik javítóintézetből kerültek ki. Hallom, hogy M. már megint kórházban van, harmadik abortusza miatt. A lány nagykorú, semmit sem tehetek érte — gondolom — nem rám tartozik az ügye. De akkor miért vagyok keresztény?

Nemcsak a nagykorúsága eléréséig, hanem a végsőkig szeretnem kell M.-t, akit jól ismertem az elmúlt években. Mindent megpróbálok: telefonálok, beszélek kollégáimmal, megkeresen a szociális gondozónőt. Három napig probálkozom, mégse megyek semmire. Este későn még találkozom a szociális gondozónővel: « egy dolgot még tehetünk: imádkozhatunk érte! » — mondom neki. Ez a mély meggyőződés a többi kollégára is átragad. Eltelik néhány nap. M. ügye most már nemcsak a mi erőnkre van bízva. Másnap reggel a titkárnő boldogan fogad: « Csoda tör-

tént! M. nemcsak hogy nem abortált, hanem kibékült a fiújával és hamarosan össze fognak házasodni. »

Mélységes öröm tölt el: Valaki végsőkig szerette ezt a lányt.

E.T.

BEGYÓGYÍTANI A SEBET

Az osztályban — második gimnáziumban — mindnyájan egyetértünk, hogy egynapos sztrájkot rendezünk, és követeléseinket írásban közöljük az igazgatósággal. Az igazgató fogadja az osztály képviselőit, meghallgatja őket, méltányolja kérésünket és megígéri, hogy teljesíteni is fogja. Az ügy elintéződött, nincs már miért sztrájkolni. De az osztály túlnyomó része csak azért is sztrájkolni akar. Közbelépek: « Nem méltányos a magatartásunk, most már nincs okunk a sztrájkra ». A padokból többen tiltakoznak, kiabálnak, hogy nincs igazam. V. feláll és rám kiált: « Te törődj csak a templombajárással! » Nem első ízben csúfol ki így engem, gyakran teszi, amikor a vallásról vitatkozunk. Ez alkalommal azonban szavai mélységesen megsértenek. De megértem, hogy ezt a sebet is szeretettel kell gyógyítani, egyre több szeretettel: a végsőkig szeretve. Megkezdődik az óra. Igyekszem minden erőmmel szeretni: odaadom V.-nek a legjobb tollamat, röviden összefoglalom neki, amit az előbb feladott leckéről tudok; « akarsz egy savanyúcukrot? » — és magam is elcsodálkozom, hogy képes vagyok minden erőfeszítés nélkül megajándékozni őt. Később a szünetben V. odajön hozzám: « Sikerült mindenkit meggyőznöm: holnap nem sztrájkolunk ».

F.M.

UTCASEPRŐNEK VALÓ MUNKA

Két fiam van: egyik tizenhét éves, másik tizenhat. Az utóbbi időben a nagyobbikkal nem volt már semmi kapcsolatom.

Vasárnap barátokkal mentünk kirándulni; látom, amint egy autó kerekeivel véletlenül összezúz egy üveget. Az üvegszilánkoktól valaki megsebesülhet, — gondolom s lehajolok, hogy összeszedjem az üveget: orvos vagyok, keresztény vagyok! Nagyobbik fiam félrevon: « Ne tegyél ilyet, ez utcaseprőnek való munka! » Gúnyos megjegyzése összeszorítja a szívemet. Mindig én szeretnék közeledni másokhoz; már régebben elhatároztam, hogy én

teszem meg az első lépést, de ha ilyen megjegyzéseket hallok, egyszerűen nem tudok mihez kezdeni.

A délutáni misére mentünk és a templom lépcsőjén két koldust láttunk. Ismerem őket, mert hozzám járnak a rendelőbe. Nagy örömmel üdvözöltek. Az út másik oldaláról eközben a fiam figyelt engem, de világosan éreztem, hogyan kell viselkednem a « végsőkig », — tehát odaléptem a két koldushoz és kezet fogtam velük. A fiam meg rám mosolygott és szeretettel intett nekem. Ő is meghallotta az én hitem szavát, amelyhez igazodni igyekszem, s amelynek egyetlen követendő példája: Jézus.

M.V.

EGY ISMERETLEN ADÓFIZETŐ

A községi adóhivatalban dolgozom. A pénztárnál tegnap egy úr jelent meg, aki az új adó miatt tiltakozott. Annyira méregbe jött, hogy képtelen volt megérteni a problémát. Minden második szava dühkitörés vagy káromkodás volt. Elhatároztam magamban, hogy hátramegyek az adattárba és ott folytatom a munkám, — az ismeretlennek meg azt mondom, jöjjön vissza, amikor majd megnyugodott. Ránéztem, de végül mégsem szóltam: « Szeresd a végsőkig... » ez az Evangélium szava. Az úr lassanként lecsendesedett, meghallgatta felvilágosításomat, aláírta az okmányt, kifizette az összeget ... de nem ment el: « Kisasszony, még soha senki sem hallgatott meg olyan figyelmesen, mint ön tette... Nem érdemlem meg, hogy ilyen jól bánjanak velem, amikor én lehetetlenül viselkedtem. Láttam a szemében a rosszallását, mégsem küldött el. Ezt nem fogom soha sem elfelejteni és egyben megígérem, hogy ezentúl nem viselkedem így. »

L.M.

KÉT ÉV MÚLVA

Az építkezéshez érkezve, ahol segítenem kellett volna a düledező viskókban lakó szegény embereket, hogy rendes házat építsenek maguknak, egyikük megszólít: « Soha nem leszünk barátok ». Én meg lelkesen: « És miért nem? Meglátod, azok leszünk ». A másik: « Nem lehetünk mi barátok, rájössz majd magadtól. Nincs okunk rá, hogy bízzunk egymásban, mivel te gazdag vagy, mi meg szegények. Szombat-vasárnap te hazamehetsz, én meg ittmaradok. A hétvégén itt mindenki leissza magát,

te ezt nem tudod, mert nem vagy közülünk való. És amíg a dolgok így maradnak, amíg nem osztod meg velünk az életünket, — nem lehetünk barátok ».

Nagyon rosszul esett nekem ez a beszélgetés, elveszítettem illúzióimat s kiábrándulást éreztem. Arra viszont jó volt, hogy most igazán szembe tudtam nézni a Kereszttel, amit vállaltam és újra nekiláttam a munkának.

Két év múlva az egyik barakklakó azt mondja nekem: « Egész idő alatt mást se csináltam, mint becsaptalak, hazudtam neked, gúnyoltalak a többiek előtt és te nem haragudtál meg. Azért dolgoztam rosszul, hogy bosszantsalak, de te továbbra is adtál nekem munkát. Már régen el kellett volna bocsátanod engem. Miért vagy ilyen? Én csak annyit tudok, hogy két éve nem lopok és kevesebbet iszom. Mert azelőtt én öltem is, raboltam, nőket erőszakoltam meg... » Ez az ember elmondta egész életét. Néhány nap múlva, amikor hallotta, hogy őmiatta rosszul beszélnek rólam, és ennek ellenére én úgy bántam vele mint barátommal, nem bírta tovább: ridegsége elmúlt irányomban s most kölcsönösen megbízunk egymásban. Mintha az alapkő lett volna ez, amelyre felépíthetjük ezt az új kis társadalmat.

(Argentina)

HÚSZ ELRONTOTT DARAB

Úgy tűnik, Lucas nem ér sokat mint hegesztő; a többi munkásnak se rokonszenves, mivel mindig szomorúan félrehúzódik. Gyakran eltéveszt valamit, amivel a többiek munkáját is hátráltatja. Még csak tizenhét éves; zárkózott, nehéz természete van. Mint megtudtam, előző helyét azért hagyta ott, mert munkaadójával összetűzései voltak. Mégis fel akartam venni ide az üzemembe. De most mit csináljak vele? Biztos, hogy senki se venné védelmébe, ha elhatároznám, hogy elbocsátom.

Ennek ellenére, nem tudom elhatározni magam. Meg akarom kísérelni, hogy a « végsőkig » szeressem Lucast. Behívom az irodába, hogy számom kérjem tőle viselkedését. « Mindenki engem szid — mondja — mert én jöttem ide utoljára. Előző helyemen a mások által elkövetett hibákat is rám tolták és nekem, ahogy tudtam, egyedül kellett megvédenem magam. » Ekkor rászánom magam és megkérdezem: « Biztos vagy abban, hogy társaid magatartása nem függ részben tőled is? Nézd, el-

határoztam, hogy meghosszabbítom a próbaidődet, ha hajlandó vagy egy kísérletre: próbálj meg kapcsolatot találni társaiddal és igyekezz segíteni nekik. Add oda a kalapácsot annak, aki leejtette és kérd ki a tanácsukat, ha nem vagy biztos a munkában. Ha senki nem válaszol, gyere hozzám, majd én megmagyarázom. »

Lucas ráállt és még egy hét sem telik el, máris jön hozzám: « Mérnök úr, tudja, hogy talán igaza volt? Tovább akarom folytatni a kísérletet ». A munkában is egyre ügyesebb lesz, sőt azt kell mondanom, hogy éppen Lucasból válik majd egyik legjobb munkásom.

A minap meg hallom, amint egy másik tanonccal együtt énekel, miközben együtt forrasztanak egy vasat...

Van egy barátom, Marco, aki egy kis műhely tulajdonosa. Gyakran dolgozunk együtt, de mindegyikünk megőrzi egyéni alkotó kedvét és saját felelősségét. Egyszer nagyon kényes munkát bízok rá: húsz darab titániumot, egy nagyon drága, több milliót érő fémet kell megformálni. Az ő esztergályosa, aki rendszerint nagyon ügyesen dolgozik, most rosszul érti meg a tervrajzot, eltéveszti az első darabot és tizenkilencszer lemásolja azt rosszul.

A hiba nagyon súlyos, nem lehet helyrehozni. Csak forrasztással lehetne valamit javítani rajtuk, de belülről az egyes darabok már el vannak rontva. Marconak ez teljes csődöt jelent, egész élete munkája rámenne. Hogyan találna ennyi pénzt, hogy az elrontott anyagot újravásárolja? Borzasztóan szenvedek miatta, de én sem tudok ennyi pénzt szerezni; az idő rövid, már majdnem elérkeztünk az átadás határidejéhez.

A törvény engem véd, egyszerűen feljelenthetném a súlyos hiba szerzőjét. De betartaná-e az én helyemben Jézus ezt a törvényt? Ő vajon mit csinálna?

Gondokba merülve este visszamegyek az üzembe. Sokáig nézem az elhibázott darabokat. Hirtelen kezembe veszem az egyiket, megfordítom, jól megnézem és máris szaladok Marcohoz. Igen, ha megfordítjuk és néhány változtatást eszközlünk rajta, még fel lehet használni. Sőt... talán még jobb lesz, mint eredetileg lett volna.

A megrendelő elfogadja a változtatást. Marco és én mint jó barátok továbbra is együtt dolgozunk.

L.L.

« LEGYEN VESZTEGETNI VALÓ IDEJE SZÁMOMRA »

Egy férfi, akiről mindenki tudta, hogy nem jár templomba, újra kapcsolatba akart lépni az egyházzal, és ezért néhány katolikus mozgalom iránt érdeklődött. Egy ismerősével beszélt is erről: « Keresek valakit, akinek volna vesztegetni való ideje számomra; talán éppen ez a kereszténység jele, amit keresek ». Ismerőse ekkor felolvasta neki az Élet Igéjét (amire eddig még soha nem talált alkalmat) és megismertette másokkal, akik mind az Igét követték. Ez az ember mélyen meghatódott az evangéliumi magyarázatoktól és új barátainak tapasztalataitól.

Ismerősét viszontlátva bevallotta: « Mintha forradalom tört volna ki bensőmben. Már nem vagyok az, aki voltam. Tudod-e, hogy újabban mindig hazamegyek vacsorázni, foglalkozom a gyerekeimmel, mindegyikről tudom, hány éves, hányadik osztályba járnak s meg akarom ismerni kis barátaikat?... Felolvastam feleségemnek az Élet Igéjét, amelyet ideadtál, és most ő is velem együtt élni akarja azt. »

L.C.
(Argentina)

« AZÉRT TETTEM, MERT KERESZTÉNY VAGYOK »

Caterina az állami kórház szülészeti osztályán dolgozik. Néhány napja egy Rosanna nevű fiatalasszonyt hoztak be, aki ötödik hónapja terhes. A vizsgálatok szerint a gyerek fekvése szabálytalan, és az anya emiatt nem hordhatja ki a magzatot. Az a lehetőség is fennáll, hogy a gyerek élve születik, de nem lesz normális. Rosanna azonnal abortálni akar. Caterina azonban rábeszéli, hogy várjon legalább még egy hónapot, legyen bizakodó és mindenesetre maradjon bent a kórházban. Caterina tudja, mit vállal ezzel. Számol azzal, hogy ezentúl nem hagyhatja magára Rosannát, mivel segítenie kell mind az anyát, mind a születendő gyereket. A hatodik hónap végén megszületik a gyerek, — egészséges, de csak 2 kg. 800 grammot nyom. Caterina továbbra is gondozza a kicsit, aki bura alatt van, ugyanakkor ápolja Rosannát is. Minden jól végződik és rövid idő alatt megerősödik anya és gyermeke. Rosannának azonban volna egy kérdése Caterinához; s meg is kérdezi, miért viselkedett vele ilyen önfeláldozóan. « Azért tettem, mert keresztény vagyok..., mert Jézus maga az Élet! » És Rosanna: « Soha sem felejtlek el, Caterina! »

S.V.

SÜRGŐS HÍVÁS

Ebédidőben sürgősen keres valaki, akire felhívták figyelmemet: fiatal férjes asszony, de különváltan él, válságos, depreszsziós lelkiállapotban.

Hogy odamenjek hozzá, két autóbuszra is kell szállnom, még ha nem is lakik messze. Délután igen fontos találkozóm lenne másvalakivel, amit nem mondhatok le. Nem tudom, mit csináljak. A fiatalasszonynak ráadásul még ennivalója sincs otthon, mert nem volt képes a bevásárlásra gondolni. Nekem is alig van valamim, de összeszedem, amit találok és elviszem neki.

Útközben még találok egy bisztrót, ott is vásárolok valamit. A jelenlétem lelket önt belé, érzi, hogy szeretik s neki erre most igen nagy szüksége van. Megeszi, amit hoztam. Másfél órát töltök vele. Meghallgatom problémáit, együtt szenvedek vele: most már nem érzi magát egyedül.

A találkozóra is pontosan odaérek. Fáradt vagyok, de boldog: érzem, hogy a « végsőkig » tudtam szeretni.

L.B.

MINT A CSALÁDBAN

« Láttad, ki van itt? » kérdezi halkan unokatestvérem vasárnap a templomban, mielőtt megkezdődnék a mise. « Ki? » « B. né férjével. » Végighallgatjuk a misét és köszönetet mondunk Istennek. B.né ugyanis néhány hónappal ezelőtt veszítette el fiát, és teljesen össze roppant a fájdalomtól. Amennyire csak tudtunk, igyekeztünk közel lenni hozzá, minden hónapban elvittük neki az Élet Igéjét... a végsőkig.

M. és T.

VISSZAUTASÍTOM AZ ELŐLÉPTETÉST

Egy úr bejött a hivatalba és nagy szívességet akart kérni: azt kérte, hogy minden hónapban küldjek neki egy példányt az Élet Igéjéből egy texasi városba, ahová áthelyezték. Elmondta, hogy templomról-templomra járva mindenütt érdeklődött, van-e nekik Élet Igéjük. Volt, aki a Bibliát ajánlotta föl neki, de ő megmagyarázta, mit keres: « Nekem szükségen van arra az erőfeszítésre, amellyel minden hónapban megvalósítom gyakorlatban az Evangélium egy mondatát, mert naponta ezt gyakorolván, más ember lettem; életem célja megváltozott. »

S mosolyogva még azt mondta nekem, hogy ha új munkahelyén nem kaphatja kézhez az Élet Igéjét, akkor inkább lemond az előléptetésről. Biztosítottam, hogy meg fogja kapni.

Egy texasi plébános
(USA)

AZ UTOLSÓ... TANYAIG (*)

Mantovában és környékén az Élet Igéje mindenütt elterjedt a plébániákon, tanyákon, udvarházakban, a vidéki magányos házakban, az üzemekben, a gyárakban, az iskolákban, a kórházban, a börtönökben, szeretet-otthonokban, kollégiumokban...

Néhány száz példánnyal kezdtük, ebben az évben pedig hétezer Élet Igéje érkezik az otthonokba, ahol gyakran minden családtag olvassa és egymással versenyezve igyekeznek élni azt. Mintha egy láng lobbant volna fel...

Találkozva egymással, vagy közölve egymással a tapasztalatokat, úgy tűnik, mintha a mi életünkben tükröződnék az első keresztények élete. Mint akkor régen, most is összejövünk, hogy « megtörjük az Ige kenyerét » és életünk, majdnem tudtunkon kívül, megváltozik. Egy úr azt mondta: « Semmit sem tudtam az egyházról és az Evangéliumról. Marslakóknak tűntetek, amikor először hallottam felőletek. De amikor láttam, hogy *élitek* is azt, amit olvastok, én is ki akartam próbálni és az én életem is teljesen megváltozott. »

Egy messzi tanyán egy nagyon öreg nagyapa meghatottan bevallotta, hogy életében először hallgatta meg figyelmesen az Evangéliumot.

S.A.G.

(*) A kötet végén ez a « tapasztalat » egyszerűségében is tanúskodik arról az odaadásról, amellyel az Élet Igéjét terjesztik.

TARTALOM

Előszó 5

1. - Aranyszabály 9

2. - Szeressétek ellenségeiteket 23

3. - Adjatok és nektek is adnak . 43

4. - Ár ellen 59

5. - A te akaratod . 71

6. - Aki kicsiben hű... 83

7. - Családodat csak másodsorban szeresd . 97

8. - A nevemben . . 109

9. - Legyetek éberek . 123

10. - Legyetek egymásnak szolgálatára . 145

11. - Aki bennem marad, az bő termést hoz . . 163

12. - Készítsétek elő az elfogyhatatlan kincset . . 177

13. - Szeretni a végsőkig . . 193